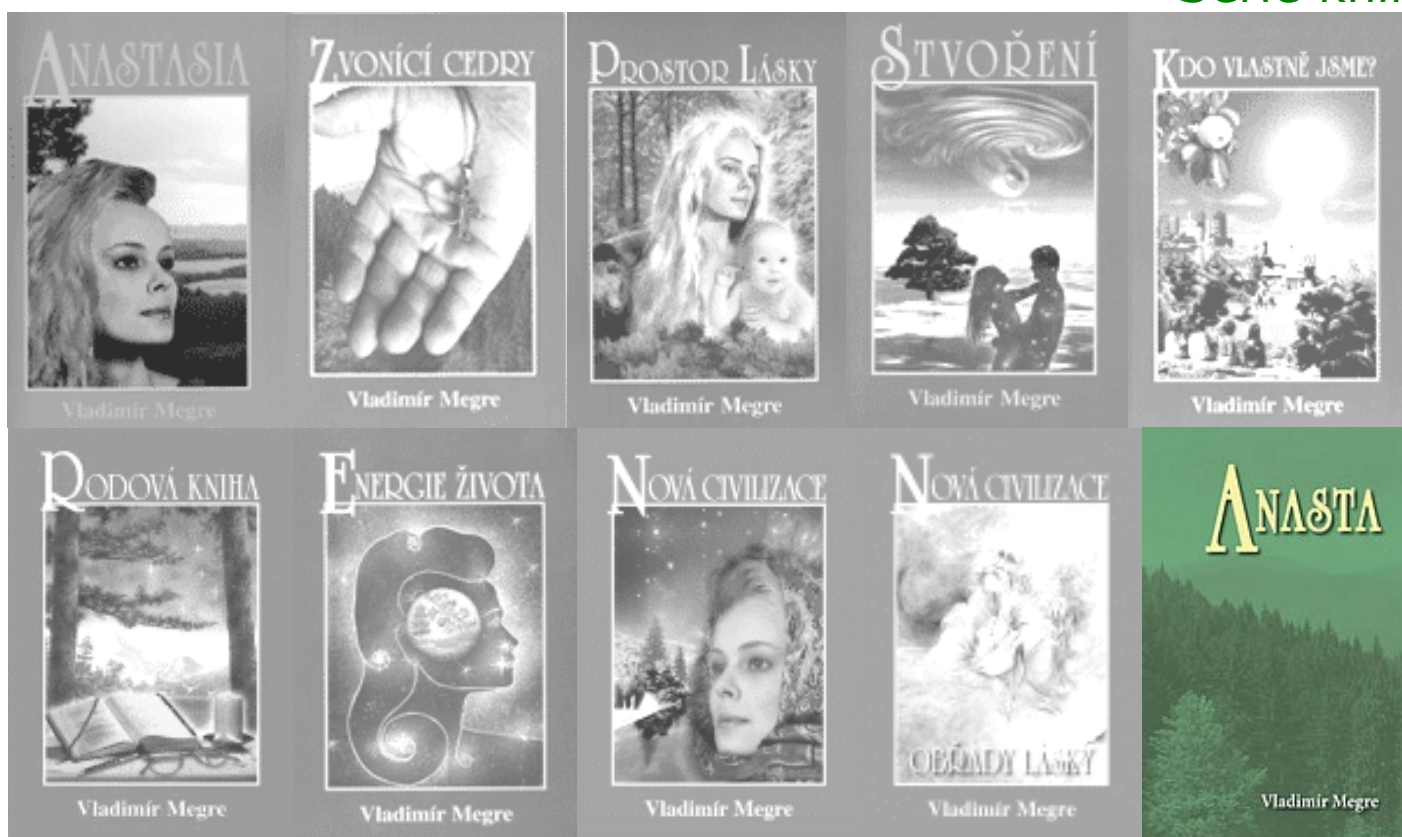

ZVONÍCÍ CEDRY RUSKA

Vladimír Megre

Série knih

1. díl ANASTASIA - *originál z roku 1998, překlad 2000*
2. díl ZVONÍCÍ CEDRY - *or. 1998, př. 2001*
3. díl PROSTOR LÁSKY - *or. 1998, př. 2002*
4. díl STVOŘENÍ - *or. 1999, př. 2002*
5. díl KDO VLASTNĚ JSME ? - *or. 2001, př. 2003*
6. díl RODOVÁ KNIHA - *or. 2002, př. 2004*
7. díl ENERGIE ŽIVOTA - *or. 2003, př. 2004*
8. díl NOVÁ CIVILIZACE (1. část) - *or. 2005, př. 2005*
8. díl NOVÁ CIVILIZACE (2. část) Obřady lásky - *2006, 2006*
10. díl **ANASTA** - *2010, 2010*

Podle Anastasie text této knihy má v sobě
uložené spojení písmen a kombinaci slov, které
příznivě působí na člověka.

Pocítit tento vliv je možné při čtení,
když na sluch nepůsobí zvuky
umělých předmětů a mechanismů.

Přírozené zvuky -
zpěv ptáků, šumění deště, šelest listí na stromech
pomáhají příznivému vlivu.

Text zadní strany obálky:

„V hloubi sibiřské tajgy kráčí paloučkem malé dítě a usmívá se. Nic jej nestraší, nikdo na něj neútočí, naopak zvířata jsou připravena na první jeho povel ihned přijít na pomoc. Jako nástupce královského rodu kráčí malinký člověk svým panstvím. A kde je v tuto chvíli vaše dítě?... Jaký vzduch dýchá ? Jakou pije vodu ? Čemu se bude věnovat až vyroste?..“

Zeptáte se, proč je tato kniha desátá ?

***Jen pro připomenutí, devátou knihu píší lidé,
tvůrci rodových statků.***

Píší ji živými písmeny na živé zemi.

***Za nějakou dobu se samozřejmě pokusím proměnit tato živá
písmena v slova a noty. Prozatím se na to připravuji.***

OBSAH knihy **Anasta**

1.	(228.)	ZAČÁTEK	4
2.	(229.)	DĚVČÁTKO Z TAJGY	14
3.	(230.)	KOMU SE PODOBÁ DCERA ?	20
4.	(231.)	CESTA DO JINÉ DIMENZE	21
5.	(232.)	HADI JAKO PROSTŘEDNÍCI	22
6.	(233.)	HLAVNÍ NÁŘADÍ PŘI STAVBĚ DOMU	25
7.	(234.)	NEPŘEDBÍHEJ SVŮJ ČAS	29
8.	(235.)	JE TŘEBA PŘEMÝŠLET	32
9.	(236.)	MAMUT DAN	33
10.	(237.)	NEVZDÁVEJ SE, MÁ VLASTI, JSEM S TEBOU	35
11.	(238.)	PROTIKLADNÍ BRATŘI	37
12.	(239.)	JAKÝ JE TVŮJ PROGRAM BYTÍ ?	39
13.	(240.)	KDO ŘÍDÍ NAŠE MYŠLENKY	45
14.	(241.)	K ČEMU DOSPĚJÍ TITO LIDÉ ?	47
15.	(242.)	SETKÁNÍ SE SVÝM PŮVODNÍM OBRAZEM	54
16.	(243.)	SJEDNOTITEL SVÉHO RODU	59
17.	(244.)	TŘI SLOVA Z VESMÍRNÉHO ZÁKONA	61
18.	(245.)	ROVINA ANTIROZUMU	62
		<i>Umělý svět</i>	63
		<i>Umělé potrubí</i>	63
		<i>Hypotéka antirozumu</i>	64
		<i>Proč odchází láska ?</i>	65
		<i>Moc nad mocí</i>	67
		<i>Proč zanikají říše</i>	68
19.	(246.)	ROK 2012	69
		<i>„Ruším předpovězené peklo na zemi“</i>	70
20.	(247.)	CHOBOTNICE POŽÍRAJÍCÍ LIDI	72
21.	(248.)	JAK ODVRÁTIT PLANETÁRNÍ KATASTROFU	73
22.	(249.)	DEKLARACE RODOVÉHO STATKU	75
23.	(250.)	MŮJ OSAMOCENÝ HEKTAR	79
24.	(251.)	PŘEKÁŽKA ZVANÁ NEVÍRA	84
25.	(252.)	SOUBOJ MÁGŮ	89
26.	(253.)	OHNIVÝ PTÁK	96
27.	(254.)	NEPOSUZUJ VE SHONU	98
28.	(255.)	RODNÁ STRANA	104
29.	(256.)	OSÍDLENÍ PANENSKÝCH PLANET	105
30.	(257.)	LIDÉ PRVNÍ CIVILIZACE	108
31.	(258.)	HOŘÍCÍ KREV PRARODIČŮ	114
32.	(259.)	DAR OD PRVNÍ POZEMSKÉ CIVILIZACE	116
33.	(260.)	TELEPORTACE PROSTORU	118
34.	(261.)	DOPIS SYNOVI	120

ANASTA

Něčemu takovému není snadné uvěřit. A ať si někdo nevěří, co tím získá ? Co mu dá nevíra ve svou vlastní moc ? Narození ? Ano ! Ale nač, když po něm následuje nesmyslný život a smrt ? A vzápětí vzniká nová otázka: proč se vůbec narodil ?

Během milionů let vzniklo mnoho učení. A v každém se stále mluví o tom, aby lidstvo očekávalo něco od někoho. A tak také čekalo, s uvězněnou myslí a rozumem. Nezamýšlelo se, proč a nač Vesmír rozsvěcuje hvězdy nad člověkem.

Byl rok 2010 podle gregoriánského kalendáře. Na planetě Zemi se po desetitisíciletém spánku probouzeli první lidé. Měli zjistit, co se stalo se Zemí během jejich spánku, pochopit příčiny, zaznamenat ve své paměti v podobě antiviru to, co se odehrálo, aby v budoucnu k ničemu podobnému nedošlo.

Lidé zaznamenávali mnoho neštěstí a válek. Zaznamenávali páchnoucí vzduch ve městech a velké znečištění vody. Zaznamenávali početná onemocnění, jež napadla fyzické tělo, zatímco se lidstvo nacházelo ve stavu spánku. Zaznamenávali... Určit příčinu však zatím nemohli.

Ale oni to dokážou. Určitě dokážou ! Navrátí Zemi původní podobu.

V hloubi sibiřské tajgy kráčí paloučkem malé dítě a usmívá se. Nic jej nestraší, nikdo na něj neútočí, naopak zvířata jsou připravena na první jeho povel ihned přijít na pomoc. Jako nástupce královského rodu kráčí malinký člověk svým panstvím. Se zájmem pozoruje život brouků, veverek a ptáků. Prohlíží si květiny, ochutnává byliny a plody. Až vyroste, bude tento krásný svět zdokonalovat.

A kde je v tuto chvíli vaše dítě ? Jaký vzduch dýchá ? Jakou pije vodu ? Čemu se bude věnovat až vyroste ?

Ale o tom si povíme po pořádku.

(1 .)

ZAČÁTEK

Na začátku této knihy jsem se rozhodl připomenout čtenářům události, které se odehrály na Sibiři zhruba před patnácti lety, aby knihu lépe pochopili ti, kdo nečetli předchozí díly z edice Zvonící cedry Ruska. Pokusím se sdělit dodatečnou informaci o prvním setkání s neobyčejnou sibiřskou poustevnicí Anastasií.

Anastasia žije v hloubi sibiřské tajgy na místě, na němž kdysi žili její rodiče a prarodiče. Vzdálenost od jejího bydliště k nejbližší sibiřské vsi je kolem pětadvaceti až sedmadvaceti kilometrů. Cesty ani stezky tam nejsou. Zdolat podobnou cestu bez průvodce je velmi problematické. Samotný palouček,

na kterém žije, se málo liší od ostatních palouků v tajze. Možná jen jakousi zvelebeností a množstvím květín. Na Anastasiině palouku nejsou stavby ani ohniště. Ale právě toto místo Anastasia považuje za svůj rodový prostor.

Při našem prvním setkání v roce 1994 jí bylo šestadvacet let.

Sibiřanka Anastasia je velmi krásná žena, dokonce neobyčejně krásná. Má slova nejsou přehnaná. Představte si mladou ženu trochu vyšší než sto sedmdesát centimetrů, štíhlou, ne však příliš, jak jsou dnešní modelky, ale štíhlou a ohebnou jako gymnastka. Má pravidelné rysy obličeje, šedomodré oči, zlatavé vlasy, jako pšeničné klásky, jež splývají až k pasu.

Možná že byste někde potkali navenek podobnou ženu. Ale jiné, vnitřní zvláštnosti, které dělají sibiřskou Anastasii neobyčejně krásnou, myslím, nenajdete. Celý její zevnějšek vypovídá o ideálním zdraví. Pocítíte to podle plynulosti a lehkosti gest, podle pružné, jakoby letící chůze. Vzniká dojem, že její tělo vlastní nějakou nevyčerpatelnou energii, jejíž nadbytek neviditelnými paprsky ohřívá prostor.

Od Anastasiina pohledu se trochu zahřívá tělo, a když nějak zvláště přimhouří oči, dokáže svým pohledem na dálku tak rozehrát tělo člověka, že se začne celé potit, obzvláště chodidla. Z organismu se vylučují toxiny, po čemž se člověk cítí mnohem lépe.

Celkově si myslím, že znalosti všech rostlin v tajze a nějaká vnitřní energie umožňují Anastasii vyléčit člověka z jakékoliv nemoci. Přinejmenším mé žaludeční vředy vyléčila svým pohledem za několik minut. Avšak další léčení kategoricky odmítla.

„Bolest je závažný rozhovor Boha s člověkem,“ říká Anastasia. „Prostřednictvím tvé bolesti a zároveň i Svě ti sděluje nepřijatelnost tvého způsobu života. Pokud jej změníš, zmizí bolest a odejde nemoc.“

Anastasia má jednu neobvyklou schopnost: když o něčem vypráví, vznikají ve vědomí posluchače nebo v prostoru obrazy událostí, o nichž hovoří. Přitom vyobrazení, která líčí, jsou mnohem dokonalejší než ta, která vidíme v televizi. Jsou objemná, s vůněmi a zvuky té doby, o které vypráví.

Není vyloučeno, že podobné schopnosti měli mnozí lidé v minulosti. Pokud vezmeme v úvahu, že člověk našeho technokratického světa nevynalezl nic, co by nebylo v přírodě, dá se předpokládat, že prvotní lidská civilizace měla mnohem dokonalejší podobu současné televize a telefonu.

Anastasia mi ukázala obrazy z lidského života různých dob od samotného stvoření světa. Většinou jsou všechny události, o nichž vypráví, spojeny s jejími prarodiči.

Pokud bychom měli charakterizovat její schopnosti jednou větou, lze říci následující: Anastasia z tajgy na genetické úrovni uchovává ve své paměti a umí mimovolně získávat znalosti, prožitky a emoce členů svého rodu počínaje stvořením prvního člověka. Stejně tak dokáže modelovat obrazy ze života lidí v budoucnu.

Anastasiin život v sibiřské tajze se značně liší od života v současných městech. Abychom pochopili v jakých podmínkách probíhá, je třeba si povědět několik slov o tom, co představuje sibiřská tajga. Je to největší, starobylá a zasněžená krajina v Rusku. Její délka v evropské části dosahuje 800 kilometrů a v západní a východní

Sibiři - 2150 kilometrů. Je to působivá plocha. Dnes se tajga právem považuje za plíce planety Země, produkuje největší podíl volného kyslíku.

Je třeba vzít v úvahu, že se tato oblast začala vytvářet už před vznikem ledovců, tudíž při studiu života v dnešní tajze se můžeme dozvědět o životě na planetě Země v době předcházející ledové.

Ve věčně zmrzlé půdě byly nalezeny dobře uchované pozůstatky mamutího mláděte, které se uchovávají v zoologickém muzeu v Sankt Petěrburgu.

Jací živočichové žili v tajze před dobou ledovou, není snadné zjistit. Dnešní tajga je bohatá na rysy, rosomáky, na veverky pruhované, soboly, veverky, na medvědy, lišky a vlky. Z kopytníků můžeme potkat soba, jelena, losa a srnku. Jsou tu i početní hlodavci: rejsek a myši. Nejobvyklejšími ptáky v tajze jsou tetřev hlušec, jeřábek, ořešník kropenatý a křivky.

V zimním období se většina zvířat noří do anabiózy a do zimního spánku. Tento stav živých organismů, málo prozkoumaný vědci, vyvolává stále větší zájem u badatelů kosmu.

Co se týče rostlinstva, rostou v tajze různé keře: jalovec, rybíz, bílá vrba aj. Najdeme tu borůvky, brusinky, klikvu a morušku, které jsou výborné svým obsahem vitaminů. Z jedlých bylin převládají šťavel, hruštička a kapradiny.

Velkou pozornost si zaslouží majestátní stromy, jež vyrůstají až do čtyřicetimetrové výšky: smrk, jedle, modřín, borovice a cedr - unikátní strom, kterému vědci občas říkají cedrová borovice. Podle mého názoru je tento název naprosto zbytečný. Nu což, ať věda soustřeďuje svou pozornost na borovici s vysvětlivkou cedrová, já však budu mluvit o sibiřském cedru, který nelze porovnat s ničím. Proč je nesrovnatelný? Protože dává unikátní plody a zaslouží si zvláštní název. Kvalita cedrových ořechů značně převyšuje hodnotu plodů těch cedrů, které rostou v jiných klimatických oblastech planety. O tomto se už v roce 1792 zmiňoval akademik Pallas ve svém dopise ruské carevně Kateřině II.

Dokonce i pokácené má dřevo cedru dezinfekční vlastnosti. V šatní skříni vyhotovené z cedru se nikdy nevyskytují moli.

Už starozákonní král Šalamoun, který podle všeho věděl o tajemné síle tohoto stromu, dal postavit chrám z cedrového dřeva a za speciálně vybranou dřevinu věnoval několik měst svého království.

„...a naplnil Hospodinův dům oblak, takže kněží kvůli tomu oblaku nemohli konat službu.“ (První královská 8, 10—11) Prostudoval jsem mnoho pramenů, v nichž se pojednává o sibiřském cedru, a jsem ochotný nebezodůvodně předpokládat, že cedr je představitelem rostlinného světa období předcházejícího době ledové, a možná i vyslancem jiné civilizace, která je mnohem vyspělejší v biologickém smyslu.

Jakým způsobem přežil planetární katastrofu a znovu se zrodil v našem světě?

Cedrová semínka jsou mrazuvzdorná a jsou schopná uchovávat se po dlouhou dobu, aby dokázala vyklíčit v lepších klimatických podmínkách a přizpůsobit se novému prostředí; tato adaptace probíhá i teď.

V čem vlastně spočívá unikátnost cedrových plodů? Proč je s jistotou můžeme označit za nejekologičtější a nejléčivější produkt současnosti?

Jadérko cedrového ořechu obsahuje celý komplex potřebných vitaminů. Vědci Tomské univerzity, kteří zkoumali vlastnosti cedrového oleje, jej doporučili jako doplněk stravy pro likvidátory nehody na Černobylské jaderné elektrárně, kteří byli ozářeni radiací. V důsledku užívání cedrového oleje bylo zaznamenáno zvýšení jejich imunity.

Cedrový olej nemá žádné kontraindikace, mohou jej používat jak těhotné, tak i kojící ženy.

Za povšimnutí stojí další záhadný fakt spojený s cedrovým ořechem. V roce, kdy cedr neplodí, některé samice kožešinových zvířat nepřipouštějí k sobě samce a nepočínají potomstvo. Doposud není jasné, jakým způsobem cedr sděluje to, že v daném roce nebude plodit. Přece k páření dochází na jaře, a plody cedru dozrávají pozdě na podzim. Určit skutečnost, že cedr nebude plodit, je velmi obtížné.

V tajze je mnoho jiných rostlin, kterými se živí zvířena tajgy. Ve středním pásmu Ruska se zvířata podobná těm, co jsou v tajze, obejdou bez cedrových ořechů. Proč ale samice, které ochutnaly cedrový ořech, nechtějí počínat potomstvo a rodit bez tohoto produktu ?

Bylo zjištěno, že kožešina zvířat z cedrových oblastí je značně kvalitnější než kožešina ostatních zvířat. Dosáhnout stejné kvality kožešiny nedokáže žádná farma pro chov kožešinových zvířat, nehledě na veškerá zdokonalování krmných směsí pro zvířata. Kožešina sobola z cedrových oblastí vždy svou kvalitou byla na prvním místě.

Není tajemstvím, že stav kožešiny vypovídá o stavu celého organismu zvířete. A pokud se v důsledku používání cedrových ořechů zlepšuje zdravotní stav zvířete, mohlo by k tomu docházet i u člověka, obzvlášť u těhotných žen. Možná že našim ženám, aby donosily zdravý plod, chybí hodnotné produkty, a podobná skutečnost by měla být ponižující pro společnost.

Plody sibiřského cedru celkově zpochybňují tvrzení vědců, že zemědělství je úspěchem a svědčí o vývoji člověka jako rozumného jednotlivce. Myslím si, že zemědělství vzniklo v důsledku toho, že lidská civilizace ztratila znalosti přírody a změnila způsob života, kvůli čemuž musí člověk dobývat svůj „chléb vezdejší“ a potit se při práci na poli. Posudte to sami.

Představme si, že na pozemku, na kterém žije čtyřčlenná rodina, rostou dva cedrové stromy, jež přináší plody. Můžeme s jistotou říci, že tato rodina nikdy nebude hladovět, dokonce ani v nejneúrodnějším roce. Nejenže nebude hladovět, ale bude se stravovat prvotřídními a vybranými produkty.

Pouze jeden strom je schopný dát téměř tunu cedrových ořechů. Ale to ještě není všechno. Z cedrových ořechů je možno připravit cedrové mléko vhodné jak pro dospělého člověka, tak i pro kojence. Z jader se vyrábí prvotřídní cedrový olej, který se používá do salátů a jiných pokrmů a jako léčivo.

Po lisování cedrových ořechů zbývají výtlačky, z nichž se dá připravit výborný chléb, pečivo, zákusky a palačinky.

Kromě toho je cedr bohatý na pryskyřici - léčivý a preventivní prostředek uznáný oficiální a lidovou medicínou.

Sibiřský cedr nevyžaduje od člověka žádnou péči ani hnojení, nevyžaduje orbu a sázení. Jeho semínka vkládá do půdy pták ořešník kropenatý.

Je jasné, proč naši starodávni předkové neznali zemědělství. Jednoduše toho znali mnohem víc.

Někdo může namítnout, že cedr plodí jednou za dva roky, a pokud doba neplodnosti vyjde na neúrodný rok, cedr situaci nezlepší. Odpovím i na tuto otázku. Cedr skutečně dává plody jednou za dva roky, občas i řidčeji, ale jeho unikátní ořechy, pokud je nevyndáme z šišky, se uchovávají po dobu od devíti do jedenácti let.

Samozřejmě v našem současném životě to není tak jednoduché. Cedr se jen stěží ujme poblíž měst. Nesnáší znečištěné prostředí. Avšak jsou i povzbuzující výsledky. V mnohých pramenech se mluví o tom, že cedr reaguje na lidské city, dokáže přijímat lidskou energii a odevzdávat ji zmnoženou. O tom jsem se mohl přesvědčit osobně.

Před sedmi lety mi ze Sibiře poslali dvacet pět cedrových sazenic. Společně s obyvateli našeho pětipatrového domu, kde se nachází můj byt, jsme zasadili tyto sazenice nedaleko v lesíku. Tři z nich jsem zasadil na svém pozemku za městem. Cedry, které jsme zasadili v lesíku, vbrzku někdo odcizil. Moc mě to nezarmoutilo. Říkal jsem si, že když je někdo vyndal, znamená to, že lidé vědí o vlastnostech cedru a zřejmě je zasadili někde jinde, tedy zachrání je. Ale jedna sazenice přece zůstala. Byla zasazena u garáží před domem. Není tam vůbec úrodná půda, jsou to většinou stavební pozůstatky zasypané menší vrstvou úrodné zeminy. Avšak cedr přežil a roste tam dodnes. Svou výškou a čistým kmenem se liší od cedrů na mém pozemku za městem. Je dvakrát vyšší. Přemýšlel jsem, co za tím stojí, a začal jsem si všimnout, že lidé ve městě, když vyjdou na balkon, dívají se na cedr a občas řeknou: „Jak krásný máme strom.“ I já jsem se nejednou kochal pohledem na něj, když jsem šel nebo projížděl kolem. Tedy cedr, který roste u garáže, je obdařený lidskou pozorností a snaží se být jí hoden.

V současné době, obzvláště po vydání knih ze série „Zvonící cedry Ruska“, vyrábí mnohé podniky cedrové produkty. I já jsem požádal svou dceru a jejího manžela, aby začali vyrábět cedrový olej. Pověděl jsem jim o starodávné technologii, kterou mi sdělila Anastasia.

Můj zeť Sergej maximálně usiloval o to, aby se dodržela tato technologie a zároveň i současné hygienické předpisy, jež vyžaduje potravinářská výroba. Olej se začal vyrábět v továrně na léčiva pod dohledem zkušených odborníků. Aby se uchovaly užitečné látky, lisování probíhalo za studena a používaly se dřevěné podušky. Bylo to nutné proto, že cedrové oříšky a jejich olej obsahují všechny chemické prvky z Mendělejevovy tabulky a při doteku s kovem by mohlo docházet k jejich oxidaci. Olej se stácel do skleněných lahvíček. Možná že byl hodnotnější než olej, který se vyráběl jinými způsoby, třeba lisováním za tepla, avšak lišil se od toho, který jsem ochutnával v tajze. Jako by měl menší životní sílu.

Nebudu vyprávět o dlouhém hledání příčin rozdílu, řeknu jen, že ke kvalitativním změnám došlo, jakmile se celá výroba počíná uchováváním ořechů, lisováním a konče stáčením přemístila do tajgy sto dvacet kilometrů od města.

Ukázalo se, že výroba kvalitního oleje v městských podmínkách, byť v závodě na výrobu léčiv, není možná. Na všech etapách výroby ořechů a olej přichází

do styku se vzduchem, a ten se ve velkoměstech výrazně liší od vzduchu v tajze.

V důsledku přemístění výroba malého podniku, který možná podle dnešních měřítek není příliš vybavený, předčí svou kvalitou všechny ostatní v naší zemi a, myslím si, i ve světě. Mám radost z toho, že jsem se nějak přičinil o vznik tohoto unikátního produktu - cedrového oleje. Myslím si, že tento podnik je jediný, který vyrábí cedrový olej, ostatní produkují olej „cedrové borovice“.

Ve světě je mnoho produktů s nálepkou „ekologicky čistý produkt“. Ale ve mně ihned vzniká otázka: a odkud je tento produkt, kde byl vypěstován? Lze vůbec nějaký produkt nazvat ekologicky čistým, pokud surovina roste v pásmu obklopeném dálnicemi, velkými a malými městy? Myslím si, že žádný produkt, který se vyrábí v těchto oblastech, nemůže být ekologicky čistý, třebaže se při pěstování nepoužívaly chemikálie, herbicidy a hnojivo.

Cedr roste v hloubi sibiřské tajgy, stovky a tisíce kilometrů od velkých měst. Nejsou tam dálnice a odvézt unikátní surovinu lze jen po řece. Samozřejmě i tam může proniknout nečistota z naší civilizace, ale ve světě je vše relativní a ve srovnání s velkoměsty má tajga skutečně nezměrně čistší vzduch a vodu, do její půdy nikdo nehází žádné jedy.

Podle mého názoru ve světě není čistší, užitečnější a léčivější produkt, než cedrový ořech a výrobky z něj.

Ve svém vyprávění o sibiřské tajze jsem věnoval zvláštní pozornost cedru. Ale v této oblasti je mnoho produktů, které značně převyšují kvalitu těch, jež známe. Například klikva, maliny, moruška, rybíz, houby. A pokud bych měl odpovědět na otázku, čím se Anastasia stravuje v tajze, řekl bych následující: stravuje se prvotřídní ekologicky čistou stravou, již není možné získat za miliony dolarů.

V první knize jsem popisoval Anastasiino obydlí v tajze a to, jak mě ohromilo. Teď, po uplynutí tolika let. od prvního setkání, jsem o ní přemýšlel a došel jsem k názoru, že na pozadí Anastasiina života vypadá život lidí v současných velkoměstech nepřirozený a absurdní.

To, že na Anastasiin povel jí zvířata přinesou potravu, vypadá na první pohled neobvykle. Ale i v našem světě lovečtí psi přinášejí svému pánovi kořist. I sokol, kterého pouštíme na lov, odevzdává kořist svému pánovi. Koza a kráva s potěšením krmí majitele a odevzdávají jim své mléko.

Zvířata poblíž Anastasiina palouku označují své území a člověka, jenž na něm žije, vnímají jako vůdce smečky. Myslím si, že z generace na generaci je cvičili Anastasiini předci a pak už to zvířata sama předávala svým potomkům.

Anastasia celkově jí málo a nikdy nedělá z jídla kult.

Během uplynulých let se mě mnozí čtenáři ptali, jak Anastasia zvládá sibiřskou zimu, kde teplota klesá k pětatřiceti až k čtyřiceti stupňům pod nulou, a přitom nemá teplé oblečení a obydlí? Nejprve vám odpovím následující: když v otevřeném prostoru klesne teplota vzduchu na třicet stupňů pod nulou, v hloubce tajgy je vždy tepleji a ten rozdíl občas činí i deset stupňů.

Anastasia má několik zemljanek na různých místech tajgy. Ta hlavní, v které jsem nejednou nocoval, je zahlobena do země. Je kolem dvou a půl metru dlouhá a kolem dvou metrů široká a vysoká. Vchod do zemlanky je úzký: přibližně šedesát centimetrů do šířky a metr a půl do výšky. Zakrývá se cedrovými

větvemi. Zdi a strop jsou opletené proutím, do něhož jsou vloženy svazky suchých bylin a květin. Podlaha je vystlána suchým senem.

Spánek v podobné ložnici v létě je velmi pohodlný. Nepronikají do ní žádné zvuky, nemluvě o všemožných radiových a magnetických vlnách, které působí na člověka v mnohopatrovém domě.

Pozdě na podzim zaplňuje Anastasia celý prostor své ložnice suchým senem a noří se do hlubokého spánku, jenž se podobá tomu, kterému vědci říkají anabióza.

Podle současné vědy pojem anabióza znamená stav, při němž jsou všechny životní procesy v organismu, včetně metabolismu, tak zpomaleny, že člověk neprojevuje zjevné známky života. Tomuto unikátnímu biologickému jevu věnují vědci velkou pozornost při plánování dlouhodobých kosmických cest. Především je zajímavá skutečnost, že ve stavu anabiózy, neboli zimního spánku, potřebují živé organismy mnohem méně kyslíku a nemají potřebu živin. Je prokázáno, že se u nich zvyšuje odolnost k nepříznivým faktorům okolního prostředí. Například, bylo zjištěno, že se u zvířat, jež přebývají v tomto stavu, nevyvíjejí infekční choroby, dokonce ani při umělém infikování, a že mnohé jedy, pro ně smrtelné v obvyklých podmínkách, ve stavu anabiózy, neboli hibernace, jsou naprosto neškodné. Bylo také prokázáno, že tato zvířata jsou schopna přežít velkou dávku ionizujícího záření, protože v době spánku mají silně zpomalený metabolismus, a po probuzení se jejich životní funkce celkem normálně obnoví.

Ale zajímavé je následující. Co se stává s duší člověka, jako rozumné bytosti, když se noří do zimního snu? Ve vyjádřeních vědců jsem nenašel ani hypotézu na toto téma. Nicméně otázka je velmi zajímavá.

Neobvyklý stav anabiózy jsem částečně měl možnost prožít i já. Stalo se to pozdě na podzim, když jsem byl v tajze. Na místech, kde žije Anastasia, je v tomto období den velmi krátký. Když se začalo stmívat, Anastasia mi navrhla, abych si odpočinul. Souhlasil jsem. Byl jsem unavený městským životem a nesnadnou cestou po tajze, takže stejně se mi chtělo spát.

Tentokrát byla zemljanka zaplněna senem více než obvykle. Věděl jsem, že v seně je možno spát dokonce v mrazech, a svlékl jsem se až do spodního prádla. Bundu jsem si položil pod hlavu.

„Je na čase se vzbudit," uslyšel jsem Anastasiina slova.

Pocítil jsem, že mi masíruje pravou ruku, a podíval jsem se na vchod do zemljanky. Byl sotva viditelný, což znamenalo, že slunce zatím nevyšlo.

„Proč se mám budit? Teprve začíná svítat."

„Je to už třetí úsvit od té doby, co jsi usnul, Vladimíre. Pokud se neprobudíš, může tvůj spánek trvat několik měsíců nebo i let. Tvá duše, když nemá starost o záchranu těla, si bude chtít odpočinout a cestovat po jiných světech vesmíru. Nikdo ji nedokáže vrátit bez jejího přání."

„Znamená to, že v době spánku se mnou nebyla?"

„Byla vedle tebe, čekala, až tvůj spánek bude klidnější a hlubší. Pak by mohla odejít. Ale rozhodla jsem se tě probudit."

„A proč neodchází tvá duše, když se noříš do hlubokého spánku?"

10 d10 „Moje odchází také, ale včas se vrací. Přece ji ničím netrápím."

„A já tedy svou duši trápím ?“

„Každý člověk, jenž je podrobený škodlivým zvykům a úmyslům, požívající špatnou stravu, působí trápení především své duši.“

„Jaký význam má strava pro duši ? Copak se také živí jídlem ?“

„Duše se neživí hmotnou potravou, Vladimíre, ale vidět, slyšet a realizovat se může jen prostřednictvím tvého těla. Pokud není v dobré kondici, třeba když je člověk opilý a má bezmocné tělo, cítí se duše strnule, nedokáže se projevit a realizovat se. Může jen cítit a plakat nad bezmocným tělem, jež trýzní škodlivý nápoj. Snaží se ohrát poškozený orgán těla, přičemž ztrácí velké množství energie. Když její energie dochází, bezmocná duše lidské tělo opouští, a ono umírá.“

„Tvé vyprávění o duši je velmi zajímavé, Anastasie, a zdá se, důvěryhodné. Dokonce existuje lidové rčení: „Odevzdal Bohu duši.“ Podle tebe to vypadá, že se duše vyčerpala. Zajímalo by mě, jestli moje duše má ještě sílu.“

„Když se vrátila, znamená to, že ještě má sílu. Ale pokus se ji, prosím, netrápit.“

„Pokusím se. A když člověk spí, jeho duše odpočívá ?“

„Duše - je energie. Živý energetický komplex. Energie nemusí odpočívat.“

„Co myslíš, Anastasie, kam odchází duše, když člověk spí ?“

„Může odejít do jiných dimenzí, vznášet se mezi vesmírnými planetami a na přání člověka shromažďovat pro něj potřebou informaci. Pokud například chce člověk zjistit nějakou informaci o své minulosti nebo budoucnosti, požádá svou duši, aby navštívila tu dobu a místo, které jej zajímají, a duše to splní. Ale pokud je člověk v nedokonalém prostředí a má obyčejný, neklidný spánek, duše odejít nemůže. Musí chránit jeho tělo.“

„Před kým ?“

„Před různými škodlivými vlivy. Například spíš ve svém bytě, který je omotán elektrickými kabely, jež vydávají záření nepříznivé pro člověka. Zvenčí jsou slyšet zvuky umělého světa. Vzduch v bytě také není moc příznivý. V těchto podmínkách tě duše nechat nemůže. V případě kritické situace tě musí vzbudit.“

„Pochopil jsem, Anastasie, tato zemljanka je ve skutečnosti mnohem komfortnější než luxusní ložnice současných hotelů a bytů. Je jako podtlaková komora. Je tu ideální vzduch a stálá teplota, není škodlivé záření, proto se tady spí mnohem lépe než v bytě. Pochopil jsem to a osobně pocítil. Nemohu však porozumět tomu, proč si tvá duše nedělá starosti o tělo, které spočívá v zemljance, v níž ani otvor nejde zamknout ? Vždyť v případě nebezpečí tě nikdo nevzbudí.“

„Vladimíre, pokud by se někdo pokusil přiblížit k palouku, na němž se nacházíme, celý prostor o poloměru tři kilometry zneklidní. Zvířata, ptáci a rostliny začnou projevovat neklid. Příchozí ovládne strach, a i kdyby jej překonali a nezabloudili, prostor vzbudí tělo a vrátí duši prostřednictvím zvířat.“

„I v zimě, když všechno usíná ?“

„V zimě neusíná všechno. Navíc zvířata, která bdí, mají větší možnost pozorovat situaci.“

Nerozuměl jsem všemu, co mi pověděla Anastasia o duši v období zimního spánku,

ale to, že jí zvířata a ptáci sdělují neklidnou či radostnou informaci, jsem měl možnost vidět.

Na základě jejího vyprávění lze udělat následující závěr.

Současný člověk a lidstvo celkově nemají možnost se normálně vyspat. K tomu, že spánek v ložnici se nevyrovná spánku v přírodě, je třeba dodat další závažný faktor: současný člověk je stále ponořen do kolotoče každodenních starostí a často, když usíná, na ně myslí. A pokud je to tak, vzniká otázka, na co člověk vydává energii své duše? Duše, která je schopna během spánku poznávat jiné světy a přinášet člověku informace o nich. Možná je třeba dělat ložnice tak, aby se do nich nedostávaly rušivé zvuky a nebyly v nich žádné kabely a telefony? To je samozřejmě uskutečnitelné, složitější je zajistit čistý vzduch.

Poustevnice Anastasia ze sibiřské tajgy se posléze stala hlavní postavou knih z edice „Zvonící cedry Ruska“. Porodila mi syna a dceru. V současné době žije v tajze, v mém srdci a v mých knihách.

Mám pocit, že jsem nedokázal v plné míře popsat krásu této obdivuhodné ženy, její intelekt a neobvyklé schopnosti. A myslím si, že prostřednictvím obyčejného jazyka to ani není možné. Jen zřídka ji vnímám jako blízkého člověka. Častěji je pro mě nepochopitelnou a záhadnou ženou, která má nevysvětlitelnou sílu ducha, s jejíž pomocí může tvořit budoucnost.

Její hodnocení našeho současného života, její vyprávění, přesněji řečeno obraz krásného budoucna Ruska a celé země, který stvořila, vyvolaly ve společnosti krásný jev. Desetitisíce lidí, aniž by se dočkaly jakéhosi nařízení seshora či státního financování, samostatně přistoupily k realizaci obrazu ve skutečnosti. Hlavní myšlenku výstavby budoucího státu je možno pochopit po přečtení knih. Ale kdybych ji musel vyjádřit krátce, alespoň částečně, řekl bych následující.

Anastasia si myslí, že každá rodina by měla vlastnit svůj pozemek o rozloze ne méně než hektar. Tento pozemek, jež sibiřská poustevnice nazývá rodovým statkem, by měla rodina proměnit v rajskou živou oázu, která by odpovídala všem materiálním potřebám člověka. Duchovní složku člověka charakterizuje vnější vzhled jeho živého výtvaru a způsob života samotného tvůrce. Anastasia považuje za nepřijatelné pohřbívat člověka na hřbitově. Lidé by se měli pohřbívat na rodovém statku. Jen tehdy se duše zemřelého nebude trápit tím, že její tělo bylo vyhozeno jako na smetiště, co nejdál od příbuzných. Lidé, pohřbení na rodovém statku, budou chránit svým duchem ty, kdo v něm žijí.

Hřbitovy, podobné dnešním, existovaly i v minulosti, ale byly určeny pro zvířata, která zemřela na nějakou nemoc, pro zločince a vojáky, kteří zahynuli v cizině.

Anastasia pověděla, jak lze zařídit svůj rodový statek tak, aby na něm bylo možné zbavovat se fyzických neduhů.

Dost podrobně vyprávěla o starodávném a velmi krásném obřadu sňatku, kdy snoubenci silou své myšlenky vytvářeli projekt budoucího rodového statku a v okamžiku samotného obřadu s účastí rodičů, příbuzných a přátel za několik minut materializovali vymyšlené. Myslím si, že tento obřad je velikým vynálezem dnešního tisíciletí. Přece díky němu novomanželé i dnes mohou získat dům, zahradu a rodový statek již v průběhu svatby.

Anastasia také tvrdí, že novomanžele, kteří založí svůj rodový statek tímto způsobem, nikdy neopustí láska, co víc, během času bude přibývat, a vysvětluje, proč k tomu dochází. „Když se muž dívá na svou ženu, podvědomě ji ztotožňuje se svým velkolepým statkem a se svým dítětem, které je třeba porodit na statku.“ A je to důvěryhodné. Přece pro každého člověka nejlepším místem na světě vždy zůstává jeho malinká vlast. Nejkrásnějším a nejlepším ze všech na světě pro něj vždy bude jeho dítě.

Anastasia říká, že kdyby všichni lidé nebo většina z nich začali uvědoměle vytvářet své rodové statky a proměňovat je v rajské oázy, celá země se promění. Nebudou kataklyzmata a války. Dojde ke změně vnitřního duchovního světa člověka, budou se mu otevírat nové znalosti a schopnosti. Člověk dokáže stvořit krásné světy podobné pozemskému na jiných planetách.

Nynější, technokratický způsob osvojení kosmu považuje za bezperspektivní, škodlivý pro Zem a pro lidstvo. Racionálním způsobem osvojení planet je psychoteleportický způsob. Ale aby lidé dokázali ovládnout podobné schopnosti, nejdříve se musí předvést ve zvelebení Země, vyjádřit svou duchovnost ne slovy, ale způsobem života.

Oficiální kritici mají různé názory na témata mých knih a na výroky poustevnice z tajgy, ale jejich mínění teď není tolik důležité. Svůj souhlas vyjádřil v deseti tisících dopisů a ve sto tisících elektronických zpráv nejdůležitější kritik - lid. Vyjádřil to nejen slovy, ale také konkrétními činy. Stovky velkých a malých osad, které vznikly a stále vznikají, jsou toho důkazem.

Právě tady vzniká tajemná hádanka: pokud hromadné hnutí vyvolaly pouhé výroky poustevnice z tajgy, které jsem uvedl v knihách, jaká síla se skrývá za jejími slovy? Možná, že jsou tak seřazena, že v nich písmena vytváří nějaké kódy? Možná, že má význam rytmus jejích vět?

Anastasia se obvykle snaží přizpůsobit řeči svého společníka, používá jeho slovník a způsob vytváření vět. Ale v určitých okamžicích najednou začne mluvit jiným jazykem, kategorickým, plynulým a rytmickým. Velmi jasně vyslovuje každé písmeno a za každým zvukem je cítit neobyčejnou energii. Tehdy se vše zapamatovává doslovně, jako by se v mozku spustil magnetofon. Co víc, před člověkem vznikají živé obrazy a smysl vyřčeného se ukládá do podvědomí.

Jako příklad uvedu úryvek rozhovoru Boha s člověkem z Anastasiina vyprávění v knize *Stvoření*: „Kde je kraj vesmíru? Co budu dělat, když k němu přijdu? Když všechno sebou zaplním, stvořím pomyšlené?“ ptá se člověk Původních pramenů Boha a dostává odpověď: „Můj synu, vesmír představuje mysl, z ní se zrodila touha, částečně je viditelná v hmotě. Když se přiblížíš ke kraji všeho, nový začátek a pokračování otevře tvá mysl. Z ničeho vznikne nové překrásné zrození tebe, které bude odrážet snažení, duši a touhu tvou. Můj synu, jsi nekonečný, věčný, v tobě jsou tvé tvořící touhy.“

Existuje několik názorů na Anastasiiny schopnosti. Uvedu také ten svůj.

Anastasiiny schopnosti, které jsou na první pohled neobvyklé, vlastnil ve skutečnosti každý člověk Původních pramenů nebo většina z nich. Působení výroků poustevnice z tajgy na chování mnohých lidí není způsobeno mystickou silou, ale samotnými lidmi, kteří jsou schopni vnímat je srdcem a duší. Vytváří se dojem, že v genech současného člověka nebo v jeho podvědomí

je uchována vzpomínka na způsob života jednotlivé rodiny a lidské společnosti celkově od dob Původních pramenů, kdy člověk věděl, jak lze přímo komunikovat s Bohem.

Tento obraz Původních pramenů je mnohem dokonalejší než dnešní. Možná že pochází z té doby, kdy ještě lidé věděli, co je to ráj. Ale nemyslím si, že jejich chování mělo vztah ke kterémukoliv náboženství.

Statky, jež zvelebují čtenáři knih, jsou rozdílné. Liší se nejen domy postavené v osadách: u jedněch jsou jednopatrové dřevěné, u druhých - přízemní z hlíny. Různě jsou zařízeny také zahrady, živé ploty a rybníky.

Je všeobecně známo, že náboženské rituály vyžadují bezpodmínečné dodržování standardních postupů. Tady však je zjevná vlastní tvorba každého při vtělení krásné myšlenky.

Pokud lidé Anastasii za něco vděčí, tak za to, že vzbudila v jejich duších snahu tvůrce.

(2 .)

DĚVČÁTKO Z TAJGY

Od té doby, co jsem se seznámil se sibiřskou poustevnicí Anastasii, uběhlo kolem patnácti let. Když jsem se dozvěděl, že mi má porodit syna, vynaložil jsem velké úsilí, až do fyzických pokusů, abych ji převezl do Novosibirska. Porod v tajze mi tenkrát připadal nepřipustný a výchova dítěte bez společenských institucí - nemožná.

Ze začátku jsem Anastasiin způsob života v tajze vnímal, jemně řečeno, jako podivný. Teď však jako stále podivnější vnímám způsob života lidí v současných velkoměstech.

Když byla Anastasia těhotná podruhé a neopustila tajgu, uvnitř jsem cítil radost a klid. Během těchto let se mé názory na život změnily. A kdyby Anastasia vyjádřila přání родit v nejlepší porodnici, byl bych smutný. Zřejmě bych měl starosti o budoucnost svého dítěte, které vychovávají současné instituce naší společnosti.

Došlo u mě k přehodnocení hodnot, změnil jsem názor na život.

Anastasia porodila naši dceru na svém rodovém paloučku v tajze. Nebyl jsem při porodu, nebyli tam ani odborní lékaři, ani současné lékařské přístroje. Ale v duši jsem měl klid. Věděl jsem, že porod probíhá v jedné z nejdokonalejších porodnic světa - v rodovém prostoru.

Když Anastasia porodila dceru, zeptala se mě, jak bych ji chtěl pojmenovat. Bez přemýšlení jsem odpověděl - Anastasia. Není to proto, že našeho syna pojmenovala Vladimír. Jednoduše jsem už v té době vnímal Anastasii jako moudrou, odvážnou a velmi hodnou ženu. Její jméno se pro mě stalo synonymem těchto kvalit a chtěl jsem, aby je dcera zdělila. Nemohl bych si představit jinou vychovatelku pro naši dceru, než je Anastasia. Třebaže její výchova mnohdy vypadá, jako by to ani výchova nebyla, ve skutečnosti je to ale jinak.

Podívejte se, například, co se odehrálo s malinkou holčičkou v tajze.

Tenkrát mě Anastasia uvítala s veselou náladou, dokonce jsem cítil jakési laškování. Objevila se znenadání, když jsem se přibližoval ke známému paloučku, na kterém již žili ve třech. Byla oblečena do lehkých šatů, jež se podobaly tunice, stála na cestě a usmívala se. Odkud má tyto šaty? Zastavil jsem se okouzlený neobvyklým zjevením.

„To je ale," řekl jsem si, „uběhlo tolik času, porodila dvě děti, ale stále vypadá mladě a je velmi krásná. Já jsem zestárl, zešedivěl, ona však nestárne."

Vzpomněl jsem si, jak se každé ráno raduje z nadcházejícího dne, běží o závod s vlčicí k jezeru a dělá své důmyslné salto. Dokáže to také teď?

Anastasia, jako by slyšela mou němou otázku, aniž by se rozběhla, udělala dvojité salto a octla se vedle mě.

„Bud zdrav, Vladimíre," zazněl její hlas.

Nedokázal jsem hned odpovědět. Z jejího těla vycházela kouzelná vůně a neobyčejné teplo. Netroufl jsem si ji obejmout, jen opatrně jsem se dotkl jejího ramene a odpověděl nějak nevhodně:

„I tobě bud zdráva, Anastasie."

Přitulila se ke mně, objala mě a zašeptala:

„Naše malá dceruška je šikulka a krasavice."

Pak bosá Anastasia šla přede mnou trávou. Jde a snaží se kráčet jako modelka na pódiu. Nedělala to poprvé, ale vždy tak legračně, že se mi pokaždé zvedla nálada.

Jako obvykle jsme šli k jezeru, abych se po cestě vykoupal. Již jsem věděl, že cílem tohoto koupání není jen to, abych se osvěžil. Důležitější bylo, abych se pokusil smýt vůně, jež jsou cizí paloučku v tajze. Za tímto účelem mě po krátkém koupání Anastasia natřela kašičkou z různých bylin. Při tom žertovala:

„Máte stále méně dobré potraviny, vzdouvá se ti břicho."

„Lékaři říkají, že je to dysbakterióza. Tuto diagnózu má devadesát procent obyvatel," odpověděl jsem.

„Možná je problém v tom, že tvé břicho nemá vůli?" zasmála se Anastasia. „Sám říkáš, že deset procent tuto diagnózu přece nemá."

Nějakou dobu jsem musel mít zelenou kašičku na těle a na vlasech, pak jsem se opět ponořil do vody a chvíli jsem se plácal. Když jsem vyšel a mé tělo trochu uschlo, sundala Anastasia své šaty, jež se podobaly římské tunice, a podala mi je.

„Bylo by dobře, kdyby sis navlékl tuto košili."

Anastasia stála přede mnou s odhalenými prsy. Měla je trochu větší než dříve. Na jedné bradavce vystoupila kapka mléka.

„Ty ještě kojíš?" zeptal jsem se.

„Přikrmuji," vesele odpověděla.

Zmáčkla prso oběma rukama a stříkla mi mléko do tváře. Pak se zasmála a rozetřela je na mé tváři.

„Když se oblékneš a přepášeš se, budou na tobě šaty vypadat jako košile. Od narození dcery jsem je stále nosila na sobě. Občas se do nich zabalila a spala. Je zvyklá na jejich vůni a vzhled. Pokud si je vezmeš na sebe, dcera si na tebe snadněji zvykne.“

„A v čem budeš chodit ty ?“

„Mám dvoje velmi podobné, nosila jsem je střídavě. Ty, které nabízím tobě, jsem nosila častěji. Také jsem si často dávala na hlavu věnec z bylin. Udělám pro tebe stejný, zatím můžeš pozorovat dceru.“

„Jen pozorovat ? Dotýkat se jí nesmím ?“

„Samozřejmě že smíš, Vladimíre. Ale nejdřív je lepší ji chvíli pozorovat. I když je malinká, je přece samostatná osobnost a je vhodnější ji nejdřív nevtíravě pozorovat. Seznámíš se s jejími zvyky a pokusíš se proniknout do jejího světa.“

„Vím to, syna jsem také ze začátku jen pozoroval. Řekni mi, Anastasie, za jakou dobu ji budu moci vzít do náruče ?“

„Pocítíš to sám. Srdce ti napoví.“

Měl jsem pocit, že Anastasia chtěla, abych pozoroval naši dceru sám a pokusil se něco pochopit. Proto vymyslela nějaké naléhavé záležitosti. Také jsem neměl nic proti podobnému přístupu. Skutečně je třeba alespoň chvíli pozorovat chování dítěte. Vždyť jsem pro dceru všeho všudy neznámý strýc a není vhodné, abych ji popadl a začal projevovat lásku, mačkat dítě a šišlat pro své potěšení. Co když je to pro dítě nepříjemné nejen ze strany neznámých strýčků, ale celkově od kohokoliv. Zeptal jsem se Anastasie:

„Kde je teď naše dcera ? Jak ji najdu, když odejdeš plést tu čelenku z bylin ?“

„Je někde tady, nedaleko,“ klidně odpověděla Anastasia. „Zkus ji najít sám, ať ti to napoví tvé srdce.“

Měl jsem pocit, že na palouku v tajze jsem pochopil mnohé. Ale pokaždé jsem byl překvapený něčím novým.

Jak je možné dovolit dítěti, kterému nejsou ani dva roky, chodit a plazit se kamkoliv a přitom je nehlídat ? V tajze, kde nejsou lidé, kde je mnoho divokých zvířat.

Kdysi jsem pozoroval svého novorozeného syna, jak usínal v podpaží u medvědice a ta ležela bez pohnutí, dokud dítě neusnulo. Viděl jsem, jak je chrání vlci a jak si s ním hrají veverky. Bylo mi jasné, že zvířata, která žijí kolem palouku se podobají domácím zvířatům. Na svém území žijí přátelsky a neútočí na sebe. V domácích podmínkách pes žije s kočkou družně, ale na cizí útočí. Tudíž tady zvířata na svém označeném území také na sebe neútočí a obzvlášť ne na člověka.

K člověku, jenž žije na jejich území, a přirozeně i k jeho dítěti, pociťují hlubokou úctu a je pro ně ctí se o ně starat. Ale i přesto byla pro mě tato situace neobvyklá. Například, co když dítě překročí označené území ? Jiná zvířata se k němu budou chovat jinak než svá. Výsledkem takových úvah, které jsem považoval za logické, byl zvláštní pocit.

Zeptal jsem se Anastasie, která již odcházela:

„Co když potkám nějaké zvíře, zatímco budu hledat dceru. Ještě nejsme na sebe zvyklí.“

„Nic ti neudělají, vždyť jsi v košili, Vladimíre. Můžeš klidně chodit a neprodukovat myšlenky naplněné strachem.“

Anastasia běžela ke své zemi. Vyšel jsem na palouk, ale nikdo tam nebyl. Pak jsem šel lesem kolem palouku v domněnání, že dcera bude někde nablízku a že pokud budu zvětšovat průměr svých kruhů, rozhodně ji najdu.

Našel jsem ji, aniž bych ukončil první kruh. Malinká Anastasia stála mezi rybízovými keři, držela se větve, prohlížela si nějakého broučka a usmívala se. Stál jsem se zatajeným dechem za jiným keřem a pozoroval jsem ji.

Holčička byla oblečena do krátkých šatů, na hlavě měla čelenku z vláken nějakých bylin. Když ukojila svůj zájem o to, co se odehrávalo na větvi, vydala se k palouku. Pak zjevně o něco zakopla a spadla. Malinká holčička se natáhla, ale nezačala plakat. Mlčky se opřela rukama o zem a posadila se. Pak ležela asi dva metry po čtyřech, potom se opět zvedla a pomalými kroky pokračovala v cestě.

Snažil jsem se být neviditelný a velmi opatrně jsem šel za svou dcerou. Najednou přímo před mýma očima Nastěnka zmizela. Na krátkou chvíli jsem ztuhl nečekaností, pak jsem rychle běžel k tomu místu. Začal jsem se ohlížet, ale děvčátko tam nebylo. Ani za stromem, vedle něhož zmizela, ani za keřem. Uvažoval jsem: dcera zatím nedokáže tak rychle běhat, aby se náhle ztratila.

Začal jsem chodit kolem stromu a pokaždé jsem zvětšoval průměr svých kruhů. Pak jsem chvíli stál a přemýšlel, co mám dělat. Potom jsem běžel za Anastasií.

Klidně seděla u vchodu zemičky, pletla čelenku a tiše zpívala. Vedle ní se otírala o kmen stromu černá liška.

„Anastasie, dcera zmizela,“ vypálil jsem. „Šel jsem několik metrů za ní a stále jsem ji měl na očích. A najednou zmizela... jako by se rozplynula. Nikde není.“

Anastasiina reakce byla kupodivu klidná, dokonce nepřestala plést.

„Nedělej si starosti, Vladimíre. Myslím si, že je teď v liščí noře.“

„Jak to víš?“

„Vidíš jak něžně se otírá liška o strom?“

„Vidím.“

„Tímto naznačuje, že je dítě v noře.“

„A co když liška sděluje něco jiného?“

„Pokud by chtěla naznačit něco špatného, projevovala by znepokojení. Běhala by sem a tam a zvala by člověka na pomoc.“

„Stejně si nemůžeš být stoprocentně jistá, kde je dcera. Navíc na tom místě není žádná nora, prohlédl jsem si to tam.“

„Dobře, Vladimíre, pojďme, společně se podíváme, kde se schovala naše důvtipná dcera.“

Když jsme přišli na místo, na němž naše dcera jako by roztála, Anastasia rozhrnula trávu a hned jsem viděl noru. Otvor do ní byl lehce poničen, vytvořila se jamka.

Nakoukl jsem do ní a spatřil tam Nastěnku, která se stočila do klubíčka a klidně spala.

„No vidíš, spí na vlhké zemi a myslím si, že se odtamtud sama nedostane.“

„Na dně je suchá tráva, Vladimíre. A když se naše dcera vyspí, dokáže sama vyřešit, jak se má odtamtud dostat.“

„Jak to vyřeší?“

„Pokud chceš, pozoruj to, já zatím půjdu dokončit to, co jsem začala.“

Zůstal jsem sám. Přibližně za třicet minut se z jámy ozvalo šustění. Holčička se vzbudila, ale dostat se ven samostatně bylo pro ni těžké, ostatně se o to moc nesnažila. Hned po prvním nezdaru, když ohodnotila své síly, vydala ze sebe zvuk „aho“, „eha“. To nebyl pláč, ale právě přivolávající zvuk. Hned potom se objevila liška, která předtím byla vedle Anastasie. Nejdřív očichla noru, pak se otočila a spustila do nory svůj ocas. Celá se napnula a pomalu vytáhla dítě nahoru. Dcera se ještě půldruhého metru nechala vléct liškou, pak ji pustila a pomalu se postavila na nohy. Malá Nastěnka se rozhlédla, usmála se, jako by si na něco vzpomněla, a šla k jezeru. Nenápadně jsem ji následoval.

Žádná zvířata poblíž nebyla a vypadalo to, že malé dítě v tajze nikdo nepozoruje. Avšak později jsem pochopil, jak jsem se mýlil. Ukázalo se, že dcera i já jsme byli pečlivě sledováni a vbrzku se odehrál první konflikt dítěte se zvířetem z tajgy.

Když se Nastěnka dostala z malinových keřů, nějakou dobu stála na místě a dívala se na hladinu jezera. Pak sundala ze sebe šatičky a opatrnými kroky namířila k vodě. Když jí zbývalo pět nebo šest metrů, najednou z křoví vyskočila statná vlčice a po několika skocích stála mezi břehem jezera a Nastěnkou. Holčička ji poplácala svými ručkama, zatahala za srst a dotkla se tlamy. Vlčice olízla nožku dítěte, ale tímto jejich laskavé projevy skončily. Zřejmě Nastěnka neměla v plánu si s vlčicí hrát, chtěla do vody, a proto se nejdřív pokusila vlčici obejít. Nicméně vlčice se jí opět postavila do cesty. Holčička se opřela o bok zvířete, ve snaze odstrčit překážku, ale vlčice stála jako přibitá. Pak si Nastěnka sedla na trávu, chvíli přemýšlela a pokusila se podlézt pod vlčím břichem. Ale i tento pokus se nepovedl - zvíře se přitisklo k zemi.

Nastěnka zřejmě pochopila, že ji vlčice nechce pustit k vodě a že násilně překážku neodstraní. Někakou dobu seděla na trávě a o něčem uvažovala. Pak se začala plazit, dokonce se vzdalovala od vlčice a od jezera.

Za chvíli se postavila na nožky s větvíčkou v ruce. Šla k vlčici, pošimrala ji po tlamě a odhodila větev směrem k lesu. Ta odletěla asi na metr a půl. Vlčice skočila za větví a chytila ji do zubů. Ve stejnou chvíli se Nastěnka hbitě rozběhla ke břehu jezera. Vlčice, jež pochopila, že ji holčička přechytračila, udělala dva prudké skoky, dostihla dítě u samé vody a povalila je na zem.

Nastěnka spadla na záda tak, že se hlavičkou dotkla vody. Pak se začala odrážet nohama od písku, aby se dostala do jezera. Vlčice jemně chytla zuby dětskou nožku ve snaze nezpůsobit děvčátku bolest.

Nastěnka se opřela druhou nožkou o vlčí tlamu, vytáhla tu první a sklouzla do vody. Na tomto místě byla téměř metrová hloubka. Dítě se celé ponořilo do vody, ale ihned vyplavalo. Pracovalo ručkama a nožkama a drželo se na hladině.

Pomyslel jsem si, že dcera neumí dobře plavat. Vyběhl jsem ze svého úkrytu a chtěl jsem skočit do vody. Ale když jsem se octl na břehu, viděl jsem, jak k dítěti plave vlčice. Holčička, jež sebou plácala ve vodě, zabořila se do boku zvířete, chytla se srsti a pluly spolu k mělčině. Když Nastěnka pocítila dno, ihned vlčici pustila.

Mokrý zvíře vyšlo na břeh, oklepalo se a roztrousilo kolem sebe množství kapiček, které se jiskřily na slunci. Vlčice zůstala na břehu a pozorně sledovala dítě. Zároveň nedůvěřivě a, jak se mi zdálo, ostražitě občas pokukovala po mně.

Nastěnka stála do poloviny těla ve vodě, usmívala se a přivolávala k sobě vlčici. Plácala ručkama po vodě, vyzývavě mávala směrem k vlčici, ale ta za ní nešla. Je možné, že se zvířeti nelíbily vodní procedury, nebo mu hra v jezeře připadala nebezpečná.

Najednou Nastěnka otočila hlavu ke mně a znehybněla. Poprvé jsem pocítil upřený pohled mé malé dcerky a stál jsem bez pohnutí se zatajeným dechem. Bylo mi jasné, že mě vnímá jako nepochopitelnou bytost, která se nečekaně objevila na jejím území.

Nějakou dobu si mě prohlížela, pak se otočila a pomalu šla z vody na břeh. Přistoupila k vlčici, která podala děvčátku šatičky, jež měla ve svých zubech. Avšak Nastěnka si je neoblékla na mokré tělíčko. Vzala šatičky do rukou a šla k zemljance na kraji palouku. Dál jsem pozoroval dceru, jak jde tajgou, a přemýšlel jsem.

V hloubi sibiřské tajgy kráčí malinké dítě a usmívá se. Nic je nestraší, nikdo na ně neútočí. Naopak, zvířata jsou připravena na první jeho povel ihned přijít na pomoc. Jako nástupce královského rodu kráčí malinký člověk svým panstvím. Se zájmem pozoruje život brouků, veverek a ptáků. Prohlíží si květiny, ochutnává byliny a plody.

A v tuto chvíli se stejně stará holčička nachází mezi čtyřmi zdmi, v prostoru, který je navíc omezen na dětskou ohrádku. A dobří rodiče jí nakupují plastové hračky, které ochutnává.

Miliony malých chlapců a děvčátek našeho světa, jako zvířátka, dospívají v bytech, které se podobají klecím. A my po nich chceme, aby z nich vyrostli rozumní, svobodní a šlechtění lidé.

Vždyť tyto bytosti si ani nemohou představit, že svoboda je především svobodná mysl, znalosti a pocit živého vesmíru.

O tomto živém vesmíru budou dospělému dítěti vykládat ve škole. Získá samozřejmě nějaké informace o velkém světě živé přírody, o vesmíru, stvořeném velkým Tvůrcem, ale nikdy jej nedokáže pocítit. Pocity, které může získat člověk v prvních rocích života v harmonii s velkým světem Tvůrce a přitom bez úsilí a napětí, v podobě hry, nevynahradí žádné hodiny ve škole a přednášky na univerzitě.

Nikoho nevyzývám, aby šel se svými dětmi do tajgy. Bylo by to nesmyslné. Ale něco dělat přece musíme.

KOMU SE PODOBÁ DCERA ?

Večer, u vchodu do malé zemičky, v které Nastěnka občas spala sama, ji Anastasia kojila. Tiše jsem seděl vedle nich a pozoroval jsem tento zajímavý proces.

Měl jsem pocit, že hlavním úkolem kojení není nasycení dětského organismu mateřským mlékem. Nastěnka se chytla ručkama Anastasiina prsa, nějakou dobu pomlaskávala, cucala mléko, ale pak bradavku pustila a podívala se do matčiny tváře. Anastasia se také dívala na dítě bez mrknutí, nevšímala si ani mě, ani celého okolí.

Vytvářel se dojem, že matka s dcerou při kojení jako by splývaly v jeden celek a komunikovaly beze slov.

Toto trvalo kolem dvaceti minut, načež Nastěnka usnula.

Anastasia uložila dcerku v zemičce na podestýlku ze sena, pokrytou látkou. Volnými konci látky ji přikryla a ze stran přihrabala seno, čímž vytvořila útulné hnízdečko. Pak ještě nějakou dobu klečela u vchodu a dívala se na spící dceru. Když se Anastasia zvedla a konečně si mě všimla, zeptal jsem se:

„Co si myslíš, Anastasie, komu se více podobá dcera: tobě nebo mně ?“

„Jako všichni rodiče bys samozřejmě chtěl, aby se více podobala tobě, Vladimíre ?“

„Neuhodla jsi. Samozřejmě bych chtěl, aby měla něco ode mě. Ale je to holčička, má být krásná, a tedy více se podobat tobě.“

„Takže mě považuješ za hezčí, než jsi ty, Vladimíre ?“

„Považuji tě za krásnou nejen v porovnání se mnou, Anastasie. Považuji tě za nejkrásnější ze všech lidí, které jsem kdykoliv viděl, včetně mezinárodních soutěží krásy. Viděl jsem je v televizi. Krása soutěžících dívek v porovnání s tvou je nějaká polovičatá. Jsi nejlepší.“

„Děkuji ti, Vladimíre. Tvá slova jsou komplimentem ? Nebo vyznáním ?“

„Jsou komplimentem, vyznáním a obdivem.“

„Děkuji ti. Takže nezarmoutíš se, když ti řeknu, že se Nastěnka svou tvářičkou trochu podobá tobě, ale oči, řasy a postavička jsou moje. I vlasy bude mít jako já.“

Tělesná podoba lidí vypovídá také o tom, že mají podobné schopnosti, zvyky a jednotu duší. Znamená to, že některé schopnosti a zvyky bude mít po tobě. Některé zas po mně. Ale v duši narozeného člověka jsou vždy přítomny tři tvořící elementy.“

„Tři ? A třetí je od koho ?“

„Třetí je částčka Duše, která přebývala v lidském těle v minulých životech člověka, třeba před sto lety, před tisíci anebo i před miliony let. Tato třetí součást se v harmonickém člověku nerozpadá a čeká na svůj čas, kdy získá nové tělo, jehož očima se bude dívat na svět, jehož ušima bude slyšet zvuky tohoto světa, dotýkat se jej rukama a využívat jeho dary.“

„Ale pokud se naše Duše spojily v novém, znamená to, že by měly vědět o všech minulých životech každého z nás ?“

„Ano, měly. A také vědí. Jinak by jejich splynutí nebylo možné. Nedokázaly by se stát jedinou Duší.“

„Tudíž má Duše dokáže vidět minulý život naší dcery ?“

„Samozřejmě, ale pocítíš to a uvidíš jen v případě, že budeš přebývat v harmonii se svou Duší a tvá mysl nebude spoutaná zvrhlostmi okolního světa, aby se dokázala soustředit.“

„Ohledně mě je vše jasné, já a mně podobní nejsme schopní vidět minulost, ale ty, Anastasie, se zjevně můžeš něco dozvědět o minulém životě naší dcery prostřednictvím částčky její Duše.“

„Snažím se, Vladimíre, uvidět a pochopit minulý život naší dcery, ale připadá mi nějaký zvláštní. Život naší dcery v minulém těle byl krátký, ne déle než sedm let, a žila před mnoha tisíci lety.“

„No, při tak krátkém životě dítěte se toho člověk o jeho minulosti moc nedozví.“

„Ano, ale stává se, že i během krátkého života člověk uskuteční něco, co dokáže zapůsobit na události, jež se odehrají v následujících tisíci letech.“

„Zajímalo by mě, jak může dítě uskutečnit něco, co bude po tisíce let působit na lidské životy. Mohla bys, Anastasie, povědět nebo, ještě lépe, vyobrazit situace z minulého života naší dcery ?“

„Ano, Vladimíre.“

„Takto udělej.“

A začalo neobvyklé Anastasiino vyprávění o minulém životě naší dcery. Neboli vyprávění o holčičce, částčka jejíž Duše teď přebývá v těle malé Anastasie.

(4 .)

CESTA DO JINÉ DIMENZE

„Jak již víš, Vladimíre, před nějakým časem na Zemi nastala doba ledová. Na místech, kam se přibližoval ledovec, se měnilo podnebí. Ochlazení neumožňovalo dozrát mnoha druhům rostlin. Tam, kde dříve byly hojné lesy, zahrady a bujné trávy, vznikaly postupně doliny s chudým rostlinným pokryvem.“

Lidé, kteří žili v jedné z dolin v předhůří, pochopili, že život v podmínkách ochlazení není možný. Proto se rozhodli opustit své domovy a najít místa s příznivějším podnebím.

Jako první se vydali muži. V jejich stopách stařešina rodu Vud odváděl děti, ženy a staříky.

Šedivý stodvacetiletý stařec šel v čele karavany mamutů, na nichž byly naloženy pletené košíky. V jedněch seděly děti a v druhých byly zásoby jídla, jelikož nikdo nevěděl, jak dlouhou cestu mají před sebou.

Z obou stran mamutí karavany jeli na koních nebo šli pěšky lidé jeho rodu a všechna domácí havěť. Zdálo se, že všechno živé si uvědomovalo nutnost

odchodu do jiných krajin a následovalo člověka. V osadě zůstali jen rostliny, jež nebyly schopné se přemísťovat. Rostliny odsouzené k záhubě.

Vud přemýšlel a snažil se odpovědět si na otázky:

Proč došlo k nechtěným změnám v přírodě a začalo ochlazování ?

Na čí povel byla spuštěna tato katastrofa ?

Nedojde k tomu po celé Zemi ?

Jsou v člověku síly, které by tomu mohly zabránit ?

Existuje závislost katastrof na lidském chování ?

Vud si uvědomoval, že pokud tyto otázky nebudou zodpovězeny, jeho děti a vnuky, celý jeho rod čeká smutný konec. Viděl, že všichni dospělí v karavaně vnímali tyto přírodní změny jako tragédii, na jejich tvářích byl smutek a zádumčivost. Dokonce děti ztichly a zbystřily pozornost. Jen jeho miláček, šestiletá pravnučka Anasta dováděla s mamutím vůdcem.

Vud po očku pozoroval hru své pravnučky. Ta si položila na své ramínko konec chobotu sedmitunového mamuta a předváděla, že táhne obrovské zvíře. Mamut děvčátku nahrával. Svůj chobot samozřejmě držel sám a jen lehce se dotýkal dětského ramena. Čas od času Anasta zastavila, aby si jako by odpočinula, utírala neexistující pot na čele a říkala: „Jsi tak velký, těžký a lenivý.“

Mamut souhlasně kýval hlavou, plácal ušima, otíral si čelo chobotem a opět kladl jeho konec na dívčí ramínko, jako by se bez její pomoci nemohl pohnout z místa. Tato hra byla směšná a nevinná. Ale ta další se Vudovi nezalíbila. Spočívala v následujícím.

Anasta šplhala po chobotu k hlavě mamuta a ten jí zezdola postrkával ohnutým chobotem, aby usnadnil děvčátku pohyb. Když se usadila na hlavě zvířete, chvíli seděla, pak polekaně vykřikla „Je !“ a rychle sklouzla po chobotu dolů. Mamut musel projevít velkou obratnost, aby u samé země stihl zachytit dítě a zabránil jeho zranění.

Vud přemýšlel o minulosti a snažil se v ní najít příčinu katastrofy, která donutila lidi, aby opustili své rodiště. Ale jeho myšlenky stále přerušovaly vzpomínky na epizody z Anastina života. Nezaháněl je pryč, líbily se mu a odváděly jeho pozornost od smutných myšlenek na vzniklou situaci.

V určitém okamžiku, když si vzpomněl, jak se na jedné z vyučovacích hodin Anasta vzepřela ustálenému mínění, se Vud dokonce usmál. Vybavil si tento obraz do nejmenších podrobností.

Hodinu vedl sám Vud. Před ním pod košatým dubem seděly děti různého věku a tři dospělí. Vud zahájil hodinu následujícími slovy...

(5 .)

HADI JAKO PROSTŘEDNÍCI

„Mnozí z nás vědí, že se naši prarodiče snažili najít předurčení všech tvorů žijících na Zemi. Když to udělali, cvičili zvířata, aby se stala co nejprospěšnějšími pro člověka. Pak to zvířata předávala svému potomstvu. A tak naše generace, stejně

jako i předchozí, dostala od prarodičů velký dar. Proto bychom schopnosti živých tvorů neměli jen využívat, ale také zdokonalovat. Před naší generací stojí úkol najít předurčení těch tvorů, pro které jej nenašli naši prarodiče.' Při těchto slovech Vud vyndal zpod košile užovku a pokračoval: 'Například bychom měli pochopit, proč byli stvořeni plazi a jakou službu by mohli prokázat člověku.'

Přítomní se dívali na užovku, která ovinula Vudovou ruku, a mlčeli. Jako první zvedl ruku zrzavý chlapeček kolem pěti let. Vud mu dovolil mluvit.

'Viděl jsem, jak se tento hádek nebo jemu podobný připlazil k naší koze a sál z jejího vemena,' začal chlapec. 'Kozu se nebránila, tedy souhlasila s tím, že mu dá mléko.'

'Ano, užovky a další plazi mohou sát mléko krav a koz, to je správná poznámka, Izore. Ale my teď řešíme úkol, jaký užitek by měl mít člověk z existence těchto tvorů,' připomenul Vud.

'Ano, pamatuji si na ten úkol,' pokračoval rudovlasý chlapec. 'Když jsem si vzpomněl, jak užovka sála mléko, pomyslel jsem si, že by se v ní dala udělat dírka na protější straně. Ať saje mléko a svůj ocas dá do džbánu, aby se naplnil mlékem. Pak maminka nebude muset kozu dojit.'

Ze všech stran zazněly dětské hlasy:

'Nelze udělat díрку.'

'Dírku ne, tvorečka to bude bolet !'

'Mléko z dírky nepoteče, pokud jej tvoreček nebude chtít dát.'

'Hlavní argument proti dírci je bolest, kterou prožije užovka,' udělal závěr Vud, 'a člověk by neměl působit bolest pozemským tvorům. Tvůj návrh se nepřijímá, Izore.'

Vud chtěl přejít k další otázce, ale rudovlasý chlapec se nevzdával.

'Pokud nelze udělat díрку v ocase, mám jiný návrh,' prohlásil. 'Když tento tvor sál mléko kozy, stával se stále větším. Je to tím, že měl v sobě mnoho mléka. Je třeba naučit užovku, aby se plazila k domu a slévala mléko do džbánu. Pak by lidé nemuseli chodit se džbány na pastvinu a zvířata by nemusela chodit domů, aby je podojili. Mnoho různých tvorů by se mohlo připlazit k domům a zaplňovat džbány.'

Dětem se líbila myšlenka rudovlasého chlapce a začaly ji jeden přes druhého doplňovat.

'Ještě by se od nich mohlo odebírat mléko v případě, že by člověk měl hlad a domov byl daleko.'

'Je třeba je vycvičit, aby se na nějaký povel připlazili s mlékem k člověku. Aby je nemusel hledat v trávě. Dejme tomu člověk zatleská nebo zahvízdá a oni se hned budou plazit k němu.'

'A mně se nechce pít mléko vypumpované z hadů. Co když do něj přidají něco svého ?' nesměle pronesla jedna holčička. Ale všichni jí začali oponovat.

'Vždyť kráva také má mléko nejdřív v sobě a všichni jej pijí.'

'Když tam přidají něco svého, bude to ještě lepší. Všichni tito tvorové jsou velmi

čistí, třebaže se plazí po zemi.'

„Ano, jsou vždy čistí. Nikdy jsem neviděl špinavého hada.'

Izor poslouchal, jak děti diskutují o jeho názoru, a dokonce zrudl hrdostí.

„Tvá druhá varianta, Izore, si zaslouží pozornost,' pochválil chlapce Vud a dodal: „Podrobněji ji probereme příště. Do té doby ať každý popřemýšlí, pak vyjádří svůj názor anebo předloží vlastní variantu využívání plazů. Teď bych se rád zeptal, jaké předurčení již je nalezeno pro tvory, které znáte. Kdo je připravený.

Vud nedokončil otázku. Viděl zvednutou ruku Anasty s dlaní obrácenou jeho směrem. Toto gesto znamenalo, že holčička s něčím nesouhlasí a chce to vyjádřit před ostatními.

„Prosím, Anasto, můžeš sdělit svůj nesouhlas,' dovolil Vud.

„Jsem proti tomu, aby mléko dodávali plazi.'

Děti jeden za druhým začaly Anastě oponovat:

„Ale proč ?'

„Neměli bychom se bránit lepším podmínkám !'

„Plazi teď pro člověka nic nedělají, a tak alespoň budou mít co na práci.'

„Lidé budou mít více času, aby se věnovali něčemu příjemnějšímu, než je dojení krav.'

Anasta klidně vyslechla námitky a pokračovala:

„Pokud plazi budou dodávat člověku mléko, ten se sám promění v krávu.'

„Co to říkáš, děvče ? Vysvětli to,' nevydržel jeden z dospělých.

Anasta pokračovala:

„Když člověk bere mléko od krávy nebo kozy, velblouda či od kohokoliv jiného, daruje zvířeti na oplátku svou pozornost a city. Pokud to nebude dělat sám a kráva nepocítí jeho pozornost, mléko ztratí svou hodnotu. Svůj pocit vděčnosti člověk odevzdá plazícím se tvorům a na oplátku dostane hadí mléko. Had bude mezi krávou a mlékem. Bude prostředníkem mezi tvory a člověkem. Uvede svou lákavou službou člověka do pokušení a bude jej dojit, vysávat z něj ty šlechetné city, které jsou určeny pro všechny pozemské tvory.'

Všichni zamyšleně mlčeli.

Ve Vudově představě ihned vznikl obrázek: košatá jabloň osypaná zrajícími plody. Před ní stojí muž a žena. Žena říká:

„Podívej se, můj milovaný, jedno jablko již dozrálo, je velmi krásné. Strom je chce darovat nám. Natáhni se k větvi a utrhni pro mě ten plod.'

Muž se zkusil dotáhnout k větvi, ale nedokázal to. Chtěl vyskočit, aby k ní dosáhl, ale na větvi se objevil had. Utrhl jablko, chytil se ocasem za větev a úslužně zůstal viset ve vzduchu s plodem nataženým k člověku.

„Děkuji ti, plaze,' řekl člověk a pohládl hada.

Muž a žena se vzdalovali od stromu, aniž by k němu pocítili vděčnost. Blahodárnou energii svých citů odevzdali hadovi. Jabloň se zachvěla a polovina nezralých plodů spadla na zem.

A tak Vud přerušil ticho:

„Tvůj nesouhlas, Anastičko, si také zaslouží pozornost a částečně se přijímá. Všichni si musíme promyslet výměnu přímého spojení za prostřednictví mezi člověkem a vším, co žije a roste na Zemi. Zamyslet se nad tím, k čemu to vede do budoucna. Myslím si, že při následujících hodinách se k tomuto tématu vrátíme. A teď,“ přejel pohledem všechny shromážděné, „prosím řekněte, jaké předurčení mají pro vás známá zvířata.“

(6 .)

HLAVNÍ NÁŘADÍ PŘI STAVBĚ DOMU

„Já chci, já,“ zazněly netrpělivé dětské hlasy.

„Dobře, dobře,“ souhlasil Vud, „mluvte po pořádku, a ať každý pojmenuje ne více než dvě předurčení zvířat.“

Děti po pořádku vyskakovaly ze svých míst a rychle mluvily:

„Kráva a koza dávají mléko, konzumují travu a každý den jdou k člověku, aby si od nich vzal mléko.“

„Osíci a koně jsou předurčeni proto, aby vozili člověka, když se mu nechce jít pěšky.“

„Slepice a kachny někam chodí, někam létají, ale téměř každý den se vracejí a snášejí vajíčka, aby si člověk mohl pro ně přijít.“

„Mamut je potřebný proto, aby zvedal těžké věci a přemísťoval je tam, kam nařídí člověk.“

Děti odpovídaly již po třetí a snažily se připomenout předurčení všech zvířat, která jim byla známá. Nakonec Vud položil novou otázku.

„Kdo dokáže odpovědět, v jakých případech zvířata pracují společně a jak je člověk řídí?“

„Dovolíte?“ obrátil se k přítomným rudovlasý chlapec, a když neslyšel odpověď, otočil se k Vudovi. Ten souhlasně kývl hlavou. „Zvířata začínají pracovat společně, když si člověk chce postavit dům. Člověk je řídí pomocí píšťalky. Nejdřív hraje povolávající melodii a přicházejí k němu zvířata a přilétají ptáci. Když přijdou, posadí se nedaleko člověka a čekají. Tak je vycvičili naši předci. Po ukončení přivolávající melodie, se člověk laskavě dívá na zvířata a klaní se jim. Všichni tvorové, kteří mají ocasy, na laskavý pohled člověka odpovídají vrtěním ocásků. Ti, kteří ocásek nemají, vyjadřují svou radost jinak, protože pro všechna zvířata je nejmilejší laskavý pohled člověka. Pak člověk zahraje jinou melodii. Ze skupiny zvířat vyběhnou medvědi a začínají rýt příkop na místě vyznačeném větvičkami. Když se člověk rozhodne, že příkop je hotový, vydá svou píšťalkou jiný zvuk a medvědi se vracejí na své místo. Na další zvuk mamuti vkládají do příkopu kameny. Během této doby nad zvoleným místem krouží velké množství vlaštovek, které netrpělivě čekají na svou melodii. A jakmile zazní jejich krásná melodie, začnou ve svých zobáčkích přinášet malinké kousky zeminy, slámu, chmýří - vše,

z čeho dělají hnízdo pro sebe, a ukládají to na kameny, dokud nevznikne stěna.'

Chlapec ztichl a Vud uviděl, jak Anasta znovu zvedla ruku s dlaní otočenou k němu. Vud dovolil holčičce mluvit.

„Učiteli, chci se tě zeptat, považuje se stavba domu za příjemnou a zajímavou činnost?“

„Ano,“ odpověděl Vud, „je to velmi příjemná a tvůrčí činnost rozumného člověka.“

„Učiteli Vude, proč je tedy dětem kategoricky zakázáno věnovat se této příjemné činnosti?“

Vud věděl o utkvělé Anastině myšlence postavit svůj malý domek. Nejednou doma začínala mluvit na toto téma, ale Vud jí trpělivě vysvětloval, proč se dětem nedovoluje stavět domy. Teď tuto otázku položila v přítomnosti dětí a dospělých. Zjevně se nezeptala pro nic za nic. „Určitě něco vymyslela,“ řekl si Vud a opatrně začal odpovídat:

„Když děti, obzvlášť ty, které si neuvědomily podstatu vesmíru, začnou hrát na píšťalu, mohou mimoděk zkomolit melodii. Zvířata přijdou do rozpaků a nebudou vědět, co mají dělat.“

„Učiteli Vude, mohla bych vám něco ukázat?“ zeptala se Anasta.

„Ano, pokud to souvisí s otázkou.“

„Dobře,“ odpověděla Anasta a začala zpívat. Zpívala velmi tiše. Svým tenoučkým hlasem vytvářela melodie, které hráli dospělí při stavbě domů.

„Neudělala ani jednu chybu,“ tiše pronesl jeden ze stařešinů.

„Ano, neudělala,“ souhlasil druhý.

„Ale ty melodie slyšela pouze jednou,“ poznamenal stařešina, jenž seděl na pokáceném stromě v poslední řadě. Pak dodal: „Děvčátko má dobrou paměť.“

Když Anasta skončila svůj zpěv, zeptala se Vuda:

„Učiteli Vude, udělala jsem alespoň jednu chybu?“

„Zazpívala jsi všechno správně.“

„V tom případě první překážka pro mě neplatí?“

„Připustíme, že neplatí,“ uznal Vud. „Pro některé z dětí lze udělat výjimku. Stává se to tehdy, když někdo, v tomto případě někdo z vás, předloží svůj myšlenkový projekt a stařešinové jej uznají za novotu. Tehdy mohou udělat výjimku a dovolit stavbu domu.“

Vud pocítil, že vznikla vhodná chvíle pro zrychlení tvůrčí mysli přítomných dětí, a řekl:

„Nabízím všem, kdo si to přeje, představit svůj projekt za dva měsíce. Nejdřív všechny vyslechneme, vybereme ten lepší a pak jej předložíme stařešinům, aby se rozhodli.“

Vud se nemýlil: všechny od nejmenšího dítěte se nadchly přáním předložit svůj neobyčejný projekt. Začaly si šuškat a podle všeho probírat, co nového by mohly vnést do stavby domu, která se zdokonalovala po staletí. Učitel si uvědomoval, že je nesmyslné pokračovat ve vyučování, protože děti jsou zaujaty úkolem,

a odpoutat jejich mysl, jež je nadšena tvůrčím hledáním, sotva dokáže. A tak hodinu ukončil a všechny přítomné propustil.

Po uplynutí dvou měsíců nastal očekávaný den. Mnohé děti přišly dřív a vyprávěly jeden druhému, co vymyslely. V určenou dobu přišli i mnozí rodiče. Když hodina začala, děti jedno po druhém vzrušeně vyprávěly o svém projektu.

Podle stanovených pravidel měla Anasta představit svůj projekt jako poslední. Z předchozích projektů se jevil jako nejlepší projekt chlapce jménem Alan. Byl to krásný chlapec, o osm let starší než Anasta, který dobře zpíval a kterému s potěšením sloužila domácí zvířata. Tento chlapec se líbil mnohým děvčatům, včetně Anasty. Proto by ji moc nerozrušilo, kdyby zvítězil on. „Ať je to raději on, než někdo jiný,“ říkala si v duchu.

Nakonec přišla na řadu ona, aby představila svůj projekt. Se snahou skrýt chvění začala Anasta své vyprávění:

„Můj projekt se navenek málo liší od existujících. To nové jsem umístila v jižní zdi, na které bude kláda se včelami. Když včely začnou nosit pyl a sluníčko bude kládu prohřívat, budou ji muset svými křídélky ventilovat. Kládu je třeba spojit prostřednictvím menšího otvoru s domem, aby vzduch z úlu, naplněného vůní květin, zaplnil pokoj člověka.“

Dospělí začali mezi sebou mluvit ve snaze ohodnotit Anastinu novotu. Nakonec Vud dospěl k rozhodnutí, s nímž souhlasili všichni. Stařešinům se měly představit dva projekty - Alanův a Anastin. Dívenku to moc nepotěšilo, nechtěla být soupeřkou chlapce, který se jí líbil.

Hodnocení projektů probíhalo následující den o další hodině, na kterou přišlo mnoho lidí. Jako lepší byl uznán Anastin projekt. Slavnostně to prohlásil navenek přísný stařešina. Zároveň ale poznamenal:

„Tvůj projekt, Anasto, si zaslouží pozornost, skutečně obsahuje novotu. Ale stavět dům ti dovolit nemůžeme. Stavbu domů nemůžeme proměňovat v dětskou hru. Dům mohou stavět žena a muž, kteří se rozhodli založit rodinu, to je pevné pravidlo. Souhlasíš?“

Anasta mlčela. Hrdlo se jí sevřelo a nemohla mluvit. Na svém projektu pracovala s neobyčejným nadšením a již si představovala, dokonce cítila, svůj malý domeček. Ve svých myšlenkách již v něm žila, spala na lůžku, dívala se z okna na květinové záhonky skrz záclonu, vytvořenou pavoukem, vdechovala vytříbenou květinovou vůni, o níž se postaraly včely... Najednou se zvedl Alan.

„Dovolíte, prosím, abych se vyjádřil ohledně pevného pravidla?“ podíval se na stařešiny a pokračoval: „Je samozřejmě spravedlivé a nelze jej měnit. Ale můžeme zařídit, aby se nevztahovalo na Anastu.“

Lidé a děti se nechápavě dívali na Alana.

„Jakýmpak způsobem?“ zazněla otázka.

„Dovolte mi to ukázat,“ řekl Alan.

„Ukaž to,“ dovolil stařešina.

Alan šel k Anastě a postavil se před ni. Pak sundal svůj rodový přívěšek a navlékl jej na Anastin krk.

„Vezmi si mě, Anasto,“ nabídl děvčátku.

Všichni přítomní údivem vzdychli. Anasta ztratila řeč, jen jí zářila očička a dívala se vzhůru na mladíka stojícího před ní.

„Souhlasíš, Anasto?“ zeptal se Alan.

Odhodlaně přikývla, pak rychle sundala z krku svůj rodový přívěšek a podala jej Alanovi. Nevzal jej, ale poklekl před děvčátkem, aby na něj sama navlékla svůj krásný přívěšek.

Lidé s úžasem sledovali vše, co se odehrávalo. Ale Alan vzal Anastinu ruku a obrátil se na šedivého stařešinu:

„Teď pro Anastu nejsou žádné překážky a pevné pravidlo se na ni nevztahuje.“

„Dobře,“ nejistě odpověděl stařešina, „ale lidé spojují své životy, aby vytvořili rodinu. Anasta je příliš malá, nedokáže zatím rodit děti.“

„Ano,“ souhlasil Alan, „je malinká. Avšak s každým dnem a rokem bude dospívat. A přijde doba, kdy se promění v dospělou krásku. Jsem si jist, že se tohoto dne dočkám a nezměním své rozhodnutí.“

Stařešinové se poradili a dovolili Anastě, aby postavila menší domek s podmínkou, že po uplynutí jedenácti dnů bude rozebrán, jelikož není přípustné, aby v domě nikdo nežil, a Anastě, vzhledem k jejímu věku, není povoleno žít bez rodičů.

V určený den se na pahorku sešli téměř všichni obyvatelé rodové osady. Vedle svého květinového záhonku stála Anasta. Kolíky a větvičkami předem označila obrysy svého malého domečku. Dívenka měla trému, bude ji přece pozorovat tolik lidí. Ale nejvíc měla trému proto, že mezi těmito lidmi je Alan. Po tom, co jí nabídl společný život, se u ní ve vztahu k tomuto mladíkovi objevily nějaké zvláštní city. K Anastě přistoupil starosta a otevřel před ní krásné pouzdro s píšťalou - hlavním náradím při stavbě domu. Chvějícíma se rukama vzala holčička píšťalu, přikryla prstíky několik dírek a přitiskla nástroj ke rtům. Avšak melodie nezazněla. Anasta cítila, že především se musí alespoň nějak uklidnit. Přitiskla píšťalu k hrudi, dívala se na lidi na pahorku a rychle přemýšlela, co by měla udělat, aby se uklidnila. Nicméně chvění stále rostlo.

Pak se ze skupiny lidí oddělil mladík a směřoval k Anastě. Byl to Alan. Přišel k holčičce a řekl:

„Také znám tuto melodii a mohu ji zahrát. Určila jsi, jaký bude dům, kde bude stát a jak bude velký. Zvítězila jsi v soutěži, tedy dům bude tvůj, já jen zahraji melodii.“

Se slzami v očích se holčička dívala na statného mladíka a chvějícími se rty zašeptala:

„Chci to udělat sama, děkuji ti, ale rozhodně to musím udělat sama.“

„Pak mě pozorně poslouvej, Anasto. Nadechni se a zadrž dech co nejdéle. Pak vydechni, ne najednou, ale natřikrát. Poslední výdech udělej tak, aby v tobě zůstalo co nejméně vzduchu. Pak začni dýchat vyrovnaně. Od prvního vdechnutí musíš myslet jen na svůj dech, zapomeň na všechno kolem. Jakmile se tvůj dech normalizuje, začni hrát. Budu stát za tvými zády a dívat se na lidi na pahorku. Nepustím jejich pohledy a myšlenky, nedovolím, aby se tě dotkly, a ty, klidná a vyrovnaná, postavíš svůj pohádkový domek.“

Anasta vše udělala tak, jak jí to poradil Alan, přiložila píšťalu ke svým klidným rtům a prostor zaplnila přivolávající melodie.

Za nějakou dobu z lesa a pastvin začala přicházet zvířata. Když byla v dostatečném množství, Anasta ukončila přivolávající melodii, postavila se uprostřed oválu, jenž označoval stěny budoucího domku, a začala hrát jinou melodii.

Tri medvědi se ihned oddělili od skupiny zvířat a běželi k oválu, jež označila holčička. Obešli je, očichali a začali rýt půdu podél větvíček položených Anastou.

Medvědi se velmi snažili, ale najednou se dva menší medvídci neudrželi a skočili do příkopu, který podle všeho ryla jejich matka. Anasta zrozpačitěla a přestala hrát. Všichni znehybněli. Pak medvědice chytila jednoho medvídka za srst na krku a s plácnutím jej vystrčila z příkopu. Medvídek se v kotrmelcích koulel pryč a matka totéž provedla i s druhým. Pak na ně výstražně zaryčela, podívala se na holčičku s píšťalkou a mávla na ni svou tlapou jako dirigent. Hudba zazněla znovu.

Když byl příkop vyryt, Anasta změnila melodii - zazněly nízké, vážné a rytmické zvuky. Jeden za druhým šli k příkopu mamuti, každý nesl na chobotu kámen. Mamuti pokračovali ve své práci, dokud nezaplnili celý příkop. A vzápětí se rytmické zvuky změnilly na trylkování, které se podobalo štěbetání ptáků. Vlaštovky, jež kroužily nad místem stavby, jako na povel zmizely, ale vbrzku se objevily znovu. Jednou tam, podruhé jinde si sedaly na kameny a něco vykládaly ze svých zobáčků.

Malí opeření stavitelé nemohli sice přinést ve svém zobáku mnoho stavebního materiálu, ale bylo jich velké množství a pracovali neobyčejně obratně a sladě. Proto za zvuku melodické hudby rostla zeď domu takřka před očima.

Anastin domek nebyl rozebrán ani za jedenáct dní. Bylo rozhodnuto pozorovat, jak se budou chovat včely ve zdi domu v létě a v zimě.

(7 .)

NEPŘEDBÍHEJ SVŮJ ČAS

Vud stále myslel na život pravnučky Anasty, dokonce se usmál, když si vzpomněl na jednu událost.

Stmívalo se. Vud si umyl nohy v potoce a chystal se ke spánku, když najednou slyšel dětský pláč, nebo spíš bolestné vzlykání. Otočil se a uviděl Anastu, jež běžela k němu. Vypadala podivně: tvář měla zašpiněnou něčím černým, zpod šatů na hrudi vyčnívalo seno. Pokulhávala a běžela k Vudovi. Pak si sedla na lavici u domu, chytila se rukama za hlavu a začala naříkat.

Ach, dědečku, potkalo mě velké neštěstí. Můj život jednoduše končí.'

Po tom, co jí Alan nabídl ruku, chtěla co nejdřív dospět. Když se ráno vzbudila, neběžela k potoku, aby se vykoukala, ale přistavila ke zdi domu tyč a označila rýhou svou výšku. Před tím, než se potopila do zátoky v potoce, dívala se na svůj odraz a přemýšlela, kdy se jí objeví prsa, jak to mají dospělé ženy. Prsa, kterými kojí malé děti.

„Napij se vody, Anastičko, uklidni se a pověz mi co se stalo.“

Anasta si lokla vody ze džbánu a vzlykajíc začala vyprávět Vudovi o svém neštěstí.

„Já jsem to věděla, dědečku, věděla... Ony se všechny kochají pohledem na Alana, protože je nejkrásnější a nejrozumnější. Měla jsem starost, že než vyrostu, některá z dospělých dívek přiměje Alana, aby se do ní zamiloval, určitě. A dnes, když se stmívalo, viděla jsem, jak ty dívky šly na palouk u hory a mluvily o mém Alanovi. Pochopila jsem, že již nemám čekat až vyrostu. Že musím jednat hned. A rozhodla jsem se.

Vzala jsem uhlík a namalovala si oči, jak to dělají dospělé dívky. Pak jsem si červenou řepou nabarvila tváře a rty. Dokonce jsem si zamalovala mateřské znaménko, které mám tady na čele,“ Anastá zvedla olinu a ukázala Vudovi znaménko, které se podobalo hvězdičce.

„Pročpak ses snažila zamalovat znaménko, Anastáčko? Vždyť je není vidět. Tvé krásné vlasy je přikrývají,“ zeptal se Vud ve snaze zatajit úsměv.

„Přikrývají. Ale když fouká větřík, odhaluje je.“

„Ať odhaluje. Mně se, například, tvé znaménko líbí, podobá se hvězdičce.“

„Je-e-e,“ znovu zaplakala Anastá. „Tobě se, dědečku, líbí, ale mně se vůbec nelíbí. Jsem jako nějaká ocejchovaná. Máma ji nemá, táta ji nemá, ty ji, dědečku, také nemáš. Kdo mi ji na čele namaloval? Kdo mě takto zmrzačil? Je-e-e...“

„Nikdo tě nezmrzačil, spíš naopak - vyzdobil. Když tvé skutky budou pro lidi příjemné a prospěšné, řeknou, že to uskutečnila holčička s hvězdičkou na čele. A když uděláš něco špatného, řeknou, že to udělala holčička s flekem na čele. Pokud člověk koná krásné činy, lidé jeho zevnějšek vnímají jako krásný.“ Vud pohladil pravnučku po hlavě a dodal: „Řekni mi, Anastáčko, proč ti zpod šatů vyčnívá seno?“

„Udělala jsem dvě klubíčka a přivázala jsem si je stuhou k hrudi, aby byla jako u dospělých dívek. Pod paty do bot jsem si také vložila seno, abych byla vyšší. A tak jsem šla na palouk, kde se dívky scházejí s chlapci. Když jsem tam přišla, viděla jsem, jak Alan stojí mezi chlapci a nedaleko nich se shromáždily dívky. Mluvily mezi sebou a po očku pokukovaly po Alanovi. Alan se také díval na dívky.“ Anastá se opět rozplakala a skrz slzy pokračovala:

„Viděla jsem to dědečku, díval se na ně, díval. Věděla jsem, že se vbrzku postaví do kruhu a budou zpívat, zpívat a dívat se na sebe. A abych také byla v tom kruhu, šla jsem k děvčatům.

Jedna z nich na mě vykulila oči, dívala se, dívala a pak se rozchechtala. I ty ostatní se začaly chechtat. I chlapci, kteří stáli s Alanem, se začali chechtat. To je neštěstí, dědečku Vude. Stála jsem sama a oni všichni se mi smáli. Dívali se na mě a smáli se. Jeden z nich dokonce spadl na trávu, koulel se a smál se.“

Vud sklonil hlavu a ve snaze skrýt úsměv se zeptal:

„Alan se ti také smál, Anastáčko?“

„Alan se mi nesmál, dědečku Vude, vůbec se mi nesmál. On mě zbil.“

„Zbil?“ podivil se Vud. Jak zbil?“

„No zbil mě, dědečku. Nejdřív ke mně přišel a vzal mě do náruče. Jako malou holčičku,“ vzlykavě vyprávěla vnučka. „Tolik jsem chtěla být dospělá, ale

on... On mě vzal do náruče a odnesl za křoví. Postavil mě na zem a řekl: „Jdi domů, Anasto, umyj se a nedělej hlouposti.“ Ale já... já jsem mu řekla, že nepůjdu, a aby to bylo přesvědčivější, několikrát jsem dupla nohou. Tehdy mě vzal za ruku a naplácal mi. Takto, tak,' Anasta se plácala po stehnu a při tom naříkala: ‚Ted' jsem celá zmlácená, nešťastná, opuštěná a nevdaná.'

‚Copak ti vzal svůj přívěšek ?' zeptal se Vud.

‚Ne, nevzal.'

‚Takže jsi zatím vdaná,' přesvědčoval ji dědeček.

‚I když jsem vdaná, stejně jsem zbytá a nešťastná.'

‚Copak to skutečně tolik bolelo, když tě Alan plácl ?' zeptal se Vud.

‚Nevím, dědečku, necítila jsem to, ale křivda je silnější než jakákoliv bolest.'

‚Uklidni se, Anastičko, zřejmě ti Alan naplácal s láskou, abys nedělalo něco, kvůli čemu by se ti smáli ostatní. Znamená to, že tě chránil před dalšími výsměchy.'

‚S láskou ? Copak když někoho miluješ, můžeš mu naplácat ?'

‚Samozřejmě, že to není správné, ale je možné, že Alan v tom okamžiku nic lepšího vymyslet nedokázal. Víš co, Anastičko,' pokračoval Vud, který rozvazoval stuhu s klubky sena na hrudi pravnučky, ‚nesnaž se být dospělá. Ono to přijde samo. Ted' musíš myslet na něco jiného, má holčičko.'

‚Na co, dědečku, na co ?'

‚Polož svou hlavičku na má kolena a já ti zazpívám tvou oblíbenou píseň. Tu, která nemá slova.'

Anasta položila hlavu na dědečkova kolena, ještě jednou až dvakrát vzlykla a při prvních zvucích známé melodie usnula.

Následující den radostná a rozechvělá běžek k Vudovi a ještě na prahu sdělila:

‚Byl u mého domečku. Když jsem jej viděla přicházet, chtěla jsem se schovat, pak jsem ale tiše seděla, aby si myslel, že v domečku nikdo není. Alan přišel k domku a posadil se u vchodu. Posadil se, dědečku, a říká: „Vím, že jsi doma, Anasto. Jsi velmi moudré a důvtipné děvčátko a já se dočkám, až budeš krásnou dívkou, věř mi, že se dočkám. Jen nepředbíhej svůj čas.“ Mlčky jsem seděla a už jsem se na něj vůbec nezlobila. Chtěla jsem vyběhnout, obejmout ho, dokonce políbit na tvář, jak to dělají dospělí, ale neudělala jsem to. Seděla jsem tiše, tiše, abych nepředbíhala svůj čas.'

Alan ještě chvíli mlčky seděl u vchodu do mého domku, pak se zvedl a odešel. A já jsem běžela k tobě, dědečku, abych ti to všechno pověděla. A ještě víš co, dědečku Vude, když tam Alan seděl, nakreslil na zeď tři květiny: jednu větší, druhou menší a třetí úplně malinkou. Když jsem vyběhla, uviděla jsem je, jsou velmi krásné.'

Vud objal Anastu a zeptal se:

‚Takže už nejsi ubohá a nešťastná ?'

‚Ted' jsem radostná a chci udělat něco neobyčejného, krásného, aby se všichni na to dívali a radovali se: „Je to pěkné, prima, velmi krásné“ a aby to slyšel Alan a byl na mě hrdý.'

„Velmi správné rozhodnutí, Anastičko. V návalu nadšení vytvoř něco krásného, jen tímto získáš lidskou lásku.“

(8 .)

JE TŘEBA PŘEMÝŠLET

Vud přerušil své vzpomínky a obrátil se na pravnučku, která vymyslela novou hru s mamutem, jenž šel v čele karavany:

„Anasto, svými zábavami udržuješ mamuta ve velkém napětí. Copak je správné se tak chovat vůči hodnému zvířeti ?“

„Vždyť je to, dědečku, příjemné napětí, odvádím ho od smutných myšlenek. I tebe jsem odvedla od tvých neveselých úvah,“ zabřebentila Anasta.

Ano, mnozí teď mají smutné myšlenky. Musí být příčina, která je způsobuje. Copak ty, Anastičko, nemáš smutné myšlenky ?“

„Nemám, dědečku.“

„Takže nerozumíš, proč jsou dospělí smutní ?“

„Rozumím, dědečku. Nejsou veselí proto, že se přibližuje studený ledovec. Umírá mnoho rostlin. Lidé z rodových osad museli opustit svůj prostor. A nikdo neví, kam jde a jak dlouho to bude trvat.“

„Právě...“ zádumčivě pronesl Vud a s menším údivem se zeptal vnučky: „Copak ty nejsi smutná, že musíš opustit rodový prostor, Anasto ?“

„Já smutek nemám, dědečku Vude. Jakmile tato smutná myšlenka ve mně vznikla, ihned jsem ji zavrhl, teď ji v sobě nemám,“ vesele zabřebentila Anasta a pohoupávala se na chobotě mamuta, který jako by chápal nutnost nést vnučku vedle pradědečka, umožňoval jim spolu mluvit.

Vnuččina odpověď Vuda udivila a zároveň i zaujala. Jakým tajemným způsobem se dokázala vyrovnat se smutnými myšlenkami. A zeptal se:

„Anastičko, pověz mi, jak se ti povedlo zavrhnout smutné myšlenky ?“

„Jednoduše, dědečku. Rozhodla jsem se zůstat s prostorem mé vlasti.“

„Zůstat ? Rozhodla ses ? Ale vždyť jsi nezůstala, vzdaluješ se od něj spolu s ostatními, Anastičko.“

„Zatím se vzdaluji, vyprovázím všechny na dalekou cestu. Až vyjdeme na ten kopec, který je vidět v dáli, bude poledne a já se budu muset vydat na zpáteční cestu. Do večera se stihnu vrátit do své vlasti. Až nastane ráno, bude mít ze mě radost. Sama se již teď raduji. Představuji si, jakou radost bude mít má vlast.“

Vnuččina slova Vuda neznepokojila. Myslel si, že žertuje a svůj návrat si jen představuje, aby zavrhl smutné myšlenky. Rozhodl se nahrát vynalézavému děvčátku a řekl:

„Ano, celý prostor z tebe bude mít radost, ale co tam budeš dělat sama ?“

„Ze všeho nejdřív udělám pahorek z půdy a trávy vedle mého květinového záhonku,“ zabřebentila Anasta, „aby neumožnil studenému větru od ledovce vát na mou oblíbenou květinu. Když rozkvete, musím být vedle ní. Pokud

vedle ní nikdo nebude, květina silně zesmutní. Řekne si: „Proč jsem rozkvetla, proč, když se nikdo neraduje z mé krásy.“ Ale já budu vedle ní a budu se radovat.'

„Květina odkvete, Anastičko. Blíží se chladno, které nikdy dříve nebylo. Mnohé rostliny nebudou moci kvést. K našemu rodovému prostoru se blíží obrovský ledovec,' jako by nahlas přemýšlel Vud a šplhal na pahorek, o němž mluvila Anasta. „Ano, blíží se ledovec'

„Zastavím jej, dědečku Vude,' najednou vypálila malá holčička, seskočila s mamutího chobotu a nadšeně pokračovala: „Ještě nevím jak, ale rozhodně jej zastavím. V mé vlasti mi něco napoví, jak jej mám zastavit. Cítím, velmi silně cítím, že mi napoví a já to dokážu.

Tam, ve vlasti, existuje nápověda. Ona tam je, ale všichni odešli. Nikdo na ni nepomyslel. A teď není komu napovědět. Všichni mysleli na to, jak mají odejít před chladem a kam. Nikdo však nechtěl pomyslet na nápovědu, jak zastavit ledovec. Vždyť jsi na shromážděních často říkal, dědečku, že je třeba přemýšlet.'

Vud strnul na místě. Zastavil se i vůdce karavany a ostatní mamuti, kteří šli za ním.

Šedovlasý vůdce rodu se pozorně díval na svou pravnučku a mlčel.

To, co udělal po chvíli, nikdy potom nedokázal vysvětlit ani sobě, ani ostatním. Vud dal znamení všem lidem, aby pokračovali v cestě. Anastě však řekl:

„Jako poslední jde v karavaně kulhající mamut, vůdcův syn. Znáš ho, poslouchá tě víc než ostatní. Vezmi si ho s sebou, Anasto, když ti bude velká zima, pustíte se po našich stopách.'

„Děkuji ti, dědečku Vude,' vesele vykřikla holčička, objala starce kolem nohou a přitulila se k němu. „Děkuji ti !'

„Jak řeknu tvým rodičům, co sis vymyslela ?'

„Sama jim to sdělím, až se dostanu domů, teď jim nic neříkej. Na shledanou, dědečku Vude.'

Anasta hopsavě běžela k poslednímu mamutovi na konci karavany a Vud doprovázel pohledem vzdalující se pravnuččinu postavičku, jako by si neuvědomoval, co se odehrává. Pokračoval v cestě a nějakou dobu neměl v hlavě žádnou myšlenku, až po několika hodinách se zeptal sám sebe: „Proč jsem souhlasil ? Je třeba přemýšlet. Nikdo nepomyslel na to, jak jej zastavit, nikdo. Jen ona jediná.' Pak pronesl:

„Zachoval jsem se správně.'

(9 .)

MAMUT DAN

Na konci karavany šel lehce pokulhávající obrovský mamut Dan. Svou statností a silou se podobal otci - vůdci mamutů.

Když byl ještě mládě, spadl s hory obrovský balvan a poškodil mu nohu. Lidé přivázali k mamutí noze kolíky, aby kost správně srostla. Dlouhou dobu musel Dan ležet o samotě. Právě tehdy začalo dojemné přátelství mamuta, tříleté holčičky

a koťátka, které děvčátko vždy nosilo s sebou.

Malá Anasta často navštěvovala mamuta, jenž ležel s převázanou nohou, nosila mu různé pamlsky a laskavě s ním mluvila.

Na jeho bok vždy položila koťátko, které vycvičila, aby odhánělo dotěrné brouky a mouchy od ležícího mamuta.

Ale to hlavní bylo, že s ním mluvila, učila ho, jako dospělí učí své děti.

Když posadila koťátko na mamuta, stoupla si před něj, podívala se nahoru, ukázala malým prstíkem na nebe a pronesla slova „nebe“, „oblak“, „sluníčko“. Pak si klekla, pohladila trávu a laskavě řekla „travička zelená“, „květinka voní“.

Mamut a koťátko pečlivě pozorovaly chování děvčátka a za několik dní, během nichž Anasta pravidelně prováděla své vyučování, došlo k podivuhodné události. Když holčička pronesla slova „nebe“, „oblak“, mamutí mládě a po něm i koťátko zvedly oči k nebi. Při slově „tráva“ se podívaly na trávu. A při slovech „květina voní“ koťátko najednou seskočilo s mamuta, a stejně jak to dělala holčička, začalo očichávat květinu.

Ve svých cvičeních se zvířaty Anasta pokračovala i tehdy, když se mamut uzdravil. Děvčátku se líbilo sdělovat svým čtyřnohým přátelům význam každého nového slova, které jí pověřili dospělí. Mladému mamutovi a koťátku se opět líbila pozornost ze strany holčičky. Jako ukáznění žáci přicházeli v poledne k jejímu květinovému záhonku. V tuto dobu se tam obvykle objevovala Anasta a vyučovala své chovance. Pokud z nějakého důvodu tam nebyla, čtyřnozí přátelé celé hodiny čekali na svou kamarádku a učitelku, nebo ji šli hledat.

Když bylo Anastě šest let, mamut Dan už také povyrostl a navenek se téměř nelišil od dospělých, ale jeho chování se výrazně lišilo od chování ostatních mamutů.

Anastin pradědeček Vud si jako první všiml, že mamut Dan rozumí lidské řeči. Předcházela tomu následující událost.

Vud seděl ve stínu košatého stromu a pletl košík z proutí pro plody. Anasta, která často hovořila s pradědečkem, ráda poslouchala jeho vyprávění a zajímala se o všechny věci, i tentokrát byla vedle něj. Upovídaná pravnučka rychle a s nadšením vyprávěla o svých názorech ohledně sklizně ovocných plodů a vyžadovala, aby košík byl hezký, protože pak i plody, které se do něj sklízí, budou chutnější.

A tehdy si Vud všiml, že mamut Dan, jenž stál deset kroků od nich, se pozorně dívá na Anastu a poslouchá ji, jako by rozuměl řeči pravnučky. „Možná se mu líbí barva jejího hlasu, energie, která z něj vychází,“ řekl si v duchu. Když Vud viděl, že v korytě, v němž se namáčelo proutí, dochází voda, požádal Anastu, aby přinesla trochu vody z nejbližšího pramene. Ale pravnučka, která vždy byla poslušná a pečlivá, nespěchala splnit dědečkovu prosbu. Jen se otočila směrem k mamutovi a rychle řekla: „Dane, dones vodu z pramenu,“ a jako by se nic nedělo, pokračovala ve svém nadšeném vyprávění o košíčku a plodech.

Mamut se pomalu otočil a vážně udělal jeden až dva kroky. Tehdy Anasta pronesla ještě jednu větu: „Rychle, Dane.“ A obrovský mamut začal utíkat.

Vud pochopil, že na rozdíl od ostatních mamutů, Dan nejen plní určité povely, ale chápe člověka mnohem víc, než ostatní zvířata. Rozumí nejen jednotlivým slovům,

ale také celým větám.

Mamut donesl v chobotě trochu vody a na dívčin povel ji vypustil do koryta s proutím.

„Děkuji,“ pochovala mamuta Anasta a dodala: „Večer nezapomeň zalít náš květinový záhonek. A než půjdeme do lesa, naobědvej se, vidíš, že mám práci.“

Mamut kývl hlavou a zamířil do lesa.

„Kde je vrchol možností zvířat ve službě člověku?“ pomyslel si Vud. „Do jaké míry je člověk může řídit? Tuhle lidé vymysleli kolo a všichni jsou nadšení nápadem, hledají různé možnosti jeho využití. Avšak jsou již vymyšleny věci mnohem dokonalejší než kolo. Úplně jsme zapomněli na studium živých tvorů. Jde náš rod správnou cestou? K čemu může vést neznalost možností a předurčení vši rozmanitosti živé přírody jež obklopuje člověka?“

Tak uvažoval Vud a tyto myšlenky zneklidňovaly jeho duši.

(1 0 .)

NEVZDÁVEJ SE, MÁ VLASTI, JSEM S TEBOU

Když Dan viděl Anastu, běžící k němu, radostně pokyvoval hlavou, začal hýbat ušima a zastavil se. Obrovský mamut natáhl k děvčátku chobot a jemně se dotkl jejího ramínka. Anasta objala mamutí chobot, přitiskla se k němu svou tváří, něžně ho pohladila a pak dala povel „Za mnou!“ a hopsavě běžela k opuštěnému rodovému prostoru.

Mamut se kvapně otočil a běžel za Anastou. Když se holčička unavila, gestem zastavila mamuta a po chobotu se vyšplhala na jeho hlavu. Když se dostala až na záda, spatřila tam i koťátko, které se dávno proměnilo v dospělého kocoura, avšak stále mělo přezdívkou Koťátko. Kocour se začal třít o nohu děvčátka a přist, čímž vyjadřoval radost a věrnost.

Trojice přátel vešla do opuštěné rodové osady až pozdě večer. Anasta poslala Dana na pastvu, vešla do svého malého domku z hlíny, dostala se ve tmě k lehátku s voňavým senem, lehla si a ihned usnula.

Probudila se za úsvitu. Vyběhla ze svého domku, přimhouřila oči, rozhodila ruce do stran a vystavila své tělo laskavým slunečním paprskům. Když se vykoukala ve sluníčku, utíkala k potoku a s rozběhem sebou plácla do průzračné vody v zátocce.

Studený potok ožehl Anastino tělo, ale ona se stále plácala ve vodě a nadšeně se smála. Pak vyšla na břeh, chvíli poskakovala a točila se, jako by nevěděla, na co má využít neobvyklou energii, kterou překypovala, pak běžela na menší pahorek.

Vál studený vítr. Holčička se ovázala kolem pasu šátkem a jeho volný konec přehodila přes rameno. Mlčky se dívala na půdu, na níž úplně nedávno žil její rod.

Prostor vlasti, v kterém dřív stále znělo množství ptačích hlasů, cvrlikal a bzučel hmyz, byl naplněný nějakým odsouzeným mlčením. Pod vlivem nočního chladu na některých místech zbělala tráva. Nekvetly stromy a keře, jejich lístečky se, jakoby z bezvýchodnosti, zkroutily.

A rodný prostor, zahalený do zdrcujícího ticha, s vadnoucí, ale zatím živou rozmanitou přírodou, s nechápavostí poslouchal malou holčičku. Ale najednou sebou všechno kolem trhlo... Tíživé ticho, jako by teplým paprskem, proťal křik odvážné a jisté radosti:

„He-e-e-ej ! He-e-e-ejjj !" křičela Anasta navzdory tíživému tichu. „Nevzdávej se, vlasti ! Jsem Anasta ! Jsem s tebou !“

Rychle se rozběhla z pahorku ke svému květinovému záhonku a dotýkala se kmenů stromů, hladila lístečky keřů.

„He-e-ej !" opět zakřičela a oběhla staré jabloně s povadlými listy.

Tenký, vysoký a radostný hlásek malé holčičky vítězil nad tichem, jež tížilo rodný prostor. Najednou se k jejímu hlasu připojil další, hluboký, basový a mohutný hlas. Směrem k Anastě běžel z pastvy mamut Dan. Běžel a ze všech sil troubil.

Vedle holčičky se také ozvalo hlasité a nepřetržité mňoukání. Podporoval ji kocour jménem Koťátko.

Tráva na jedné straně květinového záhonku zešedla, květiny se sklonily, jediné na oblíbené holčiččině květině se uchoval jeden nerozkvetlý pupen. Skláněl se k zemi, jako by si rozmyslel vykvést. Ale když Anasta viděla sklopený pupen, nezesmutněla, dívala se na něj a usmívala se, nezesmutněla, protože si nepředstavovala svou květinu zvadlou, ale rozkvetlou v celé své kráse.

Sedla si na bobek před rostlinkou a tiše a laskavě ji vyzvala:

„Hej, květinko, jsem tady, probud' se.“

Pak podržela v ústech ukazováček, pak jej zvedla, aby zjistila, z jaké strany fouká vítr na květinu. Potom si z té strany lehla na bok, aby zabránila v cestě studenému vzduchu. Avšak chladivý proud stále ohýbal a ožehoval malou rostlinku a neumožňoval lístečkům, aby se rozevřely. Najednou se proudy chladného vzduchu zastavily a Anasta naopak pocítila za svými zády teplo. Otočila se a uviděla mamuta Dana, který se svalil na bok, aby svým obrovským tělem zakryl před studeným větrem Anastu a její záhonek.

„Jsi pašák, Dane ! Jsi chytroušek !" vykřikla holčička.

Pak se chytila mamutí srsti a vyšplhala se na jeho záda, otočila se směrem k větru, jenž vál ze strany ledovce a radostně a vítězně zakřičela své „He-e-ej !“. Chladný vítr zavál ještě silněji. Děvčátko chvíli přemýšlelo, pak se otočilo opačným směrem, vyzývavě zakřičelo, jako by přivolávalo někoho neviditelného. Také mamut zvedl svůj chobot a vyzývavě zatroubil. Zamňoukal i kocour.

Chladný vítr ztichl, ale za nějakou dobu začal váť znovu, jenže tentokrát z jiné strany. Teplými proudy laskal květinu, mamuta a holčičku, jež stála s kocourem na mamutových zádech.

Zpěv ptáků uvítal životadárné proudy vzduchu.

Několik dní bojovala Anasta se studeným větrem ze strany ledovce; jakmile pocítila, že fouká, ihned běžela ke své květině. A pokaždé si vedle květinového záhonku lehl mamut, aby přehradil cestu chladu.

Nakonec přišel den, když oživila květina vykvetla. Anasta, která přiběhla k záhonku, poklekla a jemně políbila její žlutočervené lístečky. Pak odstoupila dva

kroky stranou a kochala se pohledem na zázrak, neobyčejně krásný výtvar - na svou květinu.

Nedokázala v sobě udržet vítěznou energii, která ji naplnila zevnitř, nejdřív začala skákat, pak se její skoky plynule proměnily v neobyčejný, improvizovaný a ohnivý tanec. Dokonce mamut Dan se snažil tancovat a přešlapoval z nohy na nohu. Točil se i kocour: jednou se svalil na záda, podruhé vyskočil. A žlutočervená květina svými lístečky na ně mávala.

Najednou se Anasta zastavila. Uviděla dva mladíky, kteří stáli na hoře.

(1 1 .)

PROTIKLADNÍ BRATŘI

Oba mladíci měli stejnou výšku a atletickou postavu. Navenek si byli podobní, lišili se jen barvou vlasů a barvou očí. Jeden byl světlovlasý a modrooký, druhý - tmavovlasý a černoooký.

Nějakou dobu stáli na místě, jako by chtěli umožnit Anastě, aby se vzpamatovala z jejich náhlého objevení. Pak se pomalým krokem přiblížili k děvčátku.

„Bud' zdráva, děvenko !“ obrátil se na ni Tmavovlasý. „Měla by sis pospíšit. Intuitivně jsi pocítila, že můžeš zastavit ledovec, že máš v sobě sílu, která je schopna změnit Boží program. Je to samozřejmě nemožné. Ale ty budeš hledat tuto sílu. A já se o člověku dozvím víc, než doposud. Jsem připravený ti povědět o uspořádání vesmíru, odpovědět na jakoukoliv otázku, jen, holčičko, konej rychleji.“

Anasta nestihla odpovědět, protože začal mluvit druhý mladík.

„Bud' zdráva, Anasto, jsi krásná a vnímavá, jsi překrásná jako mnohé zázračné výtvary na velké planetě Zemi. Můj bratr ví o uspořádání vesmíru mnohé, ale myslím si, že bys nejvíc měla poslouchat sebe samu.“

„Přeji vám dobrý den a mnoho světlých příjemných úmyslů,“ nakonec dokázala pozdravit mladíky Anasta.

„Počkej,“ přerušil ji Tmavovlasý. „Tak je to vždy. Už mě nebaví poslouchat tupá a bezmyšlenková slova. Jsme tu dva, jsem tmavý, proč mi přeješ světlé úmysly ?“

„Jsem tmavý a mé myšlenky jsou tmavé, agresivní. Prostě takový jsem a je to mé předurčení podle Božího programu !“ stále více se rozpaloval Tmavovlasý. „Pokud ze mě bude slaboch se světlými úmysly, pak to nebudu já. Okamžitě zmizím. Pochopila jsi, holčičko ? Zůstane vedle tebe jen světlý nekňuba. Jsme dva ! Rozumíš ? A neměla bys mluvit jen se světloušem. Vezmi si zpátky své myšlenky, pokud vůbec byly ve tvých slovech, pokud tvá slova nejsou pouze papouškováním naučeného.“

„Pokud vás můj pozdrav urazil, změním jej a řeknu vám jednoduše „bud' zdráv“,“ odpověděla Anasta.

„Tak je to lepší. Bez nějakých světlých...“

„Kdo jste ?“ zeptala se Anasta. „Z jakého rodu ? Nikdy dříve jsem vás neviděla.“

„Samozřejmě, že jsi neviděla. Nikdo nás nikdy neviděl. Ale projevujeme se

v každém okamžiku lidského jednání,' rychle pronesl tmavovlasý mladík. 'Ano, v každém. Já se samozřejmě projevují více a velkolepěji. Téměř celé lidstvo od katastrofy do katastrofy žije s převahou mých energií.'

„Zastav, můj tmavý a nadaný bratře," promluvil Světlovlasý. „Vždyť jsme se ani nepředstavili." Otočil se k holčičce a pokračoval: „Anastičko, pokus se pochopit to, co řeknu. My s bratrem jsme dva komplexy vesmírných energií. Celý bezmezný prostor vesmíru zaplňují energetické bytosti. Když Bůh tvořil člověka, převzal od každé bytosti stejné množství energie, neznámým způsobem je v Sobě vyvážil a dal je stvořenému člověku. Ze všeho, co v Sobě vyvážil, stvořil člověka.

Když se to stalo, všichni jsme pochopili, že nejsilnější bytostí ve vesmíru má být člověk. Proto se také nejmenuje bytost, ale člověk. Ale v čem spočívá jeho síla, jaké jsou jeho možnosti a zdali mají meze, to není známo. A kdy se tato síla projeví naplno, nikdo ve vesmíru dosud neví. Dokonce ani my, nehledě na to, že naše energie jsou jednotlivě přítomny všude. Vždy jsme neviditelní, zaplňujeme prostor, jsme přítomní ve vodě, v každém živém zvířeti, v zídle. A v každém člověku jsou všechny vesmírné energie.'

„Řekl jste neviditelní," podivila se Anasta, „ale vždyť já vás vidím !'

„Ano, vidíš, protože jsme stlačili vzduch natolik, abychom vytvořili těla, na která jsi zvyklá. Například, oblaka na nebi vznikají také stlačením vzduchových par. Občas mají podivné tvary, jednou se podobají zvířatům, po druhé lidskému tělu nebo nějaké tváři. I lidské tělo z větší části vytváří voda, stlačená v různé míře. Vzájemný poměr stlačenin v lidském těle zná nejspíš jen Stvořitel.

Naše těla jsou podobna člověku jen navenek. Můj tmavovlasý bratr představuje temné bytosti, já zase - světlé.'

„A proč jste se přede mnou objevily v podobě lidského těla ?' zeptala se Anasta.

„Aby ses nelekla, když uslyšíš náš hlas, abys neztrácela energii své mysli na rozluštění tajemství, odkud zní naše hlasy,' odpověděl Světlovlasý.

„Ale proč jste chtěli se mnou mluvit ?'

„Postavila ses proti živlu, přesněji proti planetární katastrofě. Sama a s jistotou, že jí dokážeš zabránit. Jsme si jisti, že je to nemožné. Boží program předpokládá katastrofu, pokud se lidstvo vydá cestou záhuby. Tak to bylo, a nejednou. Tvého úsilí bychom si nevšimli. Ale když rozkvetla květina na tvém záhonku, trhly sebou všechny vesmírné bytosti. Rozkvetla nehledě na to, že podle božího programu měla zahynout. Ona však rozkvetla.'

„Květina rozkvetla díky mamutovi, který ji chránil před chladným větrem.'

„Mamut je jen článkem v řetízku událostí, které jsi vytvořila.'

„Nic jsem nevytvářela.'

„Vytvářela to tvá mysl, Anastičko.'

„Znamená to, že i ve mně jsou vaše částičky ?' zadumaně se zeptala Anasta. „Ale já je nijak necítím.'

„Člověk nás nepocítuje, obzvlášť tehdy, když nás v sobě vyváží. Když jsme vyváženy, objevuje se třetí energie. A tuto třetí vlastní jediná bytost ve vesmíru - člověk. Tato nová vesmírná energie se objevuje, když jsme naprosto

vyváženy. Je schopna tvořit nové světy. Nezná žádná tajemství. Podobný člověk se stává vládcem vesmíru, tvůrcem, a jeho výtvoř si nikdo nedokáže ani představit, mohou být velkolepé a nepochopitelné.'

„Zřejmě nejsou ve mně vaše částčky vyváženy, když nemohu zastavit ledovec,“ povzdechla Anasta. „Květina rozkvetla, ale vše v našem prostoru vadne a hyne.“

„Jsi, Anastičko, na cestě k jednotě. Můžeš jí dosáhnout v příštím okamžiku nebo za tisíce tisíciletí. Právě proto se vesmírné energie budou snažit ti pomoci, aby se dozvěděly velké tajemství o člověku a o svém dalším osudu.“

„Jak zajímavou věc jste mi pověřili o jednotě protikladů. Ale proč, když víte o této neobyčejné síle, sami se nedohodnete o jednotě?“

Bratři se na sebe podívali, pak přejeli pohledem Anastin rodový prostor. A začali se dívat různými směry. Otáleli s odpovědí, jako by hledali slova vysvětlení. Děvčátko trpělivě čekalo.

Nakonec odpověděl Světlovlasý.

(1 2 .)

JAKÝ JE TVŮJ PROGRAM BYTÍ ?

„To není možné. Máme s bratrem různé úkoly,“ pronesl Světlovlasý. „Každý máme svůj program. Jen v člověku, když plníme každý svůj program, zároveň můžeme pracovat na společném, stát se částčkami nové energie, kterou vlastní jen člověk.“

„Jakpak lze plnit to své a zároveň dělat něco dobrého společně?“ nedůvěřivě se zeptala Anasta.

„Je to možné, když se neustále snažíme předstihnout jeden druhého. Třeba ty, když jdeš, jedna ze tvých nohou vykračuje dopředu a tu druhou nechává pozadu. Pak se najednou dostane dopředu ta, která zůstala vzadu. Nohy jakoby soupeří.“

V důsledku toho, vedeny myslí, společně pohybují tělem dopředu.“

„To je mi ale příklad, dokonce jsi mě rozesmál,“ přerušil bratra Tmavovlasý. „Když už si nás mají představovat jako dvě nohy, tak ty jsi úplně kratičká noha a já jsem ta dlouhá. Když udělám krok, tak se tělo hned přemístí za hory, ale ty se sotva plandáš a napodobuješ pohyb. Plním svůj program a již popáté přivedu lidstvo k planetární katastrofě. A i když, díky Stvořitelovým programům, se pokaždé znovu zrodí, já na ně opět udeřím planetární katastrofou, aby nedělalo hlouposti.“

„Ano, jsi nadaný, můj bráško. Skutečně jsi nejednou přivedl život celé planety ke katastrofě. Ale tím jsi nezískal znalosti, ani větší sílu. Člověk však pokaždé získává další znalosti. A lidstvo se rodí znovu.“

„Ale nejdřív hyne v pekelném trápení společně se všemi znalostmi.“

„Neznáme, bratře, Stvořitelův program. Možná jednou dojde k tomu, že okamžik před katastrofou jí lidstvo zabrání, a tehdy jeho mysl zazáří nevídaným úsilím.“

„Už mě nebaví tvé světlé snílkování, můj usmrkaný světlý bratře. Mě poslouchej, děvenko, ne jeho,“ obrátil se k Anastě tmavovlasý mladík. „Zřetelně ti předvedu svou sílu. Můj světloušek měl v něčem pravdu. Lidská mysl je skutečně ohromnou energií, která se vyrovná mé a tím spíše jeho. Je pravda, že každý člověk, který

správně naloží s touto energií, je schopný změnit svět.

Ale existuje ještě nevídaná energie - je to společná myšlenka. Vzniká, když mnohé jednotlivé lidské myšlenky splývají vjedno. Pokud by splynuly myšlenky celého lidstva a vznikla tak společná lidská mysl, my s bratrem budeme v porovnání s ní vypadat nicotně.

Ale naučil jsem se bránit vzniku společné myšlenky. To já podvrhuji lidstvu různé filosofické závěry a představy. Jako důsledek jedna miliarda lidí myslí jedním způsobem, druhá miliarda zas jiným, čímž zavrhuje první skupinu. Jsem, holčičko, vtělením všech temných sil vesmíru, a pokud se se mnou spojíš, staneme se nepřekonatelnou silou. Mám jeden tajný plán, pochopíš jeho podstatu a začneš mi pomáhat.

Společně proměníme všechny lidi ve své hračky. Budeme si hrát s jejich rozumy. Udělám z tebe vládkyni lidstva a jednou mi povíš...'

„Mně se nelíbí takový plán,“ přerušila ho Anasta a dodala: „Nikdy se do něj nezapojím a myslím si, že i nikdo z lidí se jej nezúčastní.“

„Nezapojíš se? Jednoduše zatím nevíš, jak zajímavá je tato hra - směřovat lidskou mysl podle svého přání.“

Nespěchej s tvrzením, že lidé nebudou naslouchat mému programu. Již je vymyšleno kolo, zatím primitivní, ale pak lidé spojí dvě kola kovovou tyčí. Je to podle mého plánu, podle mého geniálního programu.'

„Ale co je špatného na kole? Když jsme potřebovali vozit krmivo zraněnému mamutovi Danovi, vozík s kolem byl pro nás prospěšný“

„Vše je velmi dobré, holčičko. Dokonce výborné. Toto kolo se bude zdokonalovat. Bude vyrobeno velké množství kol. A lidé pochopí, že není pohodlné pohybovat kolem po přirozené půdě, po hrbolcích a dolíčkách, po vysoké trávě. A tehdy pokryjí obrovskou část země kamennou kůrou, aby se kola po ní kutálela bez překážek.“

Jejich množství se bude po sténající zemi stále zvětšovat, jedny lidi budou vozit na sobě, druhé nelítostně zabíjet.

Odpověz si sama, holčičko, zkus to, co může být mocnější než síla, která je schopna směřovat lidi k záhubě? A pokud odpověď nenajdeš, uznej mou velikost.'

Anasta se zamyslela, ale odpověď nepřicházela, pak se podívala na světlovlasého mladíka. Na němou holčiččinu otázku Světlovlasý odpověděl:

„Můj bratr ti nakreslil neradostný obraz. Je to jeho úkol a svědomitě jej plní. Ve tvém pohledu vidím otázku, zda mám také svůj program. Mám jej a také tě chci vyzvat, aby ses do něj zapojila.“

„A co je ve vašem programu?“

„Zkusit pochopit velký Stvořitelův výtvar - člověka. Pochopit velkolepost jeho budoucích činů.“

„Copak na Zemi není již všechno stvořeno?“ podivila se Anasta.

„Jde o to, Anastičko, že... Před tebou je krásná rozkvetlá květina. Každá rostlina nebo zvíře jsou dokonalí sami o sobě, ale všichni společně jsou mezi sebou spojení.“

Zdalo by se, že Stvořitel stvořil zázračný, harmonický a dokonalý

pozemský svět. Ale to neznamená, že tento svět nemůže být zdokonalován.

Stvořitelovy výtvořiny lze vnímat jen jako přípravu materiálu pro dokonalejší tvoření, pro stvoření překrásné a dokonalé formy života, kterou si nikdo dříve nepředstavoval a neviděl.'

„Ale kdo může být dokonalejší, než je samotná dokonalost ?“

„Ten, kdo z něj pochází - syn a dcera Velkého rodiče. Například ty, Anastičko.“

„Já ? Ale já ani ve svých představách nevidím, jak lze změnit již stvořené. Například se mi vůbec nechce měnit květinu, která rozkvetla na mém záhonku. Dokonce si myslím, že ji v žádném případě nelze měnit, aby se nenarušila dokonalost. A proč bychom měli měnit Koťátko ? Jak lze například zdokonalit mamutu Dana ? Změnit mu chobot nebo uši ? Jak změnit ? Proč ?“

„Ale vždyť jsi změnila mamutu Dana, Anastičko.“

„Ne, nikdy jsem ho neměnila,“ udiveně namítla holčička.

„Navenek jsi ho nezměnila, ale tvůj mamut plní mnohem víc lidských povelů, než všichni ostatní mamuti, kteří kdykoliv žili na Zemi, a jeho chápání je kvalitativně jiné. Hned to pochopíš, jakmile ho porovnáš s ostatními mamuty.“

Ano, teď tomu rozumím. Podle mě je rozumnější než ostatní. Jednoduše jsem o tom nějak nepřemýšlela.'

„Tak vidíš, nejen vnější formy a stavba těla mají význam. Obsah a předurčení jsou důležitější. Obsah a předurčení pro Dana jsi určila právě ty. A mamut Dan, který se navenek neliší od ostatních mamutů stvořených velkým Tvůrcem, se stal přece jiným. Teď je společným výtvořem, Stvořitelovým a tvým. A čím větší části, není známo. Vždyť mamut Dan nejenže umí plnit větší množství povelů, potřebných pro život člověka. Stal se chytřejším, věrnějším a vnímavějším. Vzpomeň si, jak jsi jednou usnula na trávě pod vysokým stromem, a když ses vzbudila, spatřila jsi mamutu Dana, jenž nehybně stál nad tebou. Rozzlobila ses, protože z něj vycházela nějaká nepříjemná vůně, myslela sis, že se něčím zašpinil a schválně přišel, aby tě touto vůní vyrušil ze spánku. Zvedla ses a mokrou trávou jsi šla domů. Před tím jsi mu ještě nespokojeně řekla: „Věčně se odděluješ od stáda, dokonce jsi začal samovolně přicházet, když tě nezvou. Jdi na svou pastvu ke svým bratrům.“

Odešla jsi bosky mokrou trávou a ani jednou ses neotočila. Pamatuješ si, Anastičko, že tráva byla mokrá ?“

„Ano.“

„A víš, proč mamut Dan tak nepříjemně voněl ?“

„Nevím.“

„Když jsi usnula, začala bouřka. To, že blesk nejčastěji udeří do vysokého stromu, vědí nejen lidé, ale i zvířata. Dan viděl, že jsi usnula, a když začala bouřka, zneklidněl a přišel k tobě. Nebudil tě, jednoduše tě přikryl před deštěm. Do stromu, pod nímž jsi spala, udeřil blesk. Jedna větev začala doutnat a spadla by na tebe. Ale mamut Dan ji stihl odhodit chobotem. Pak začala hořet druhá větev, Dan ji také odhodil, ale oheň mu ožehnul srst na hlavě. Ta začala hořet a vydávat nepříjemnou vůni. Popálené místo nesnesitelně bolelo, ale Dan stál nad tebou. Dokonce se neurazil, když jsi odcházela a vytkla mu jeho dotěrnost,

naprosto zapomněl na bolest. Radoval se z toho, že se ti nic nestalo, a myslel na tebe s něžností.'

Anasta vyskočila a běžela k mamutovi, jenž stál nedaleko od nich. Ten radostně zakýval hlavou. Anasta jej chytla za konec chobotu, poplácala jej, při tulila se tvářičkou a pak jej políbila. Mamut zatajil dech. Dokonce když jej holčička opustila a vrátila se ke světlovlasému mladíkovi, mamut zůstal nehybně stát se zamhouřenýma očima.

„Pochopila jsem,“ řekla Anasta. „Mamut Dan je změněný. Možná, že k tomu došlo mimovolně, možná, že jsem něčím napomohla i já. Liší se od ostatních mamutů stvořených Tvůrcem.“

Takže člověk má právo měnit ?'

„Ano,“ odpověděl Světlovlasý. „Teď popřemýšlej, podle jakého programu ?“

„Podle dobrého.“

„Tak tento program urči. Zvol jej, vytvoř.“

„Tedy Ten, Kdo stvořil všechno na Zemi, nevytvořil program, podle kterého má žít člověk ?“

„Myslím si, že předložil člověku množství variant, ale Sám toužil jen po jednom.“

„Po čem ?“

„Odpověď může najít jen člověk.“

„Kde ji máme hledat ?“

„V sobě. Je třeba v myšlenkách si představovat a porovnávat různé varianty uspořádání života na Zemi.“

„Znamená to, že lidé žijí na Zemi, ale nic nevědí o Stvořitelově programu ?“

„Lidem jsou dány velké znalosti o biologických možnostech vývoje, ale zároveň je jim daná svoboda, včetně svobody vyměňovat biologické možnosti za technokratické. Je na člověku, zda využije vnitřní, hloubkové možnosti, například, možnosti živého stromu, který roste a cítí biologický rytmus, přizpůsobuje se mu a reguluje svůj stav podle okolních podmínek, anebo využije vnější, povrchní možnosti mrtvého stromu. Lidé, kteří nastoupili technokratickou cestu vývoje, využívají vnější možnosti - vyrábí z dřeva nějaký nástroj, využívají jej jako palivo nebo stavební materiál.“

Z nějakého důvodu lidé vždy volí technokratickou cestu. Ta však nevyhnutelně vede k záhubě. Stávalo se to nejednou. Vždyť všechny planetární katastrofy vytváří lidské myšlenky. Myšlenky, za nimiž následuje jednání.'

„Ale přece ledovec, který donutil můj rod opustit svůj domov, nikdo z lidí netvořil.“

„Tvůj rod, Anastičko, již nastoupil technokratickou cestu. A podle životního programu, ledovec je dostihne a zničí. Ale život se znovu zrodí. Vznikne nová naděje na projev lidského rozumu. Pokud někdo zastaví ledovec, a udělat to může jen člověk, tvůj rod bude žít v technokratickém světě, který ho dříve nebo později přivede ke katastrofě. Je tu však předpoklad, že člověk, jenž najde způsob zastavit ledovec, tudíž zabránit katastrofě, dokáže zabránit i té následující. Dokáže těsně před následující katastrofou ozářit lidské duše pochopením nesprávnosti jejich

volby a odvrátit ji. Pak lidstvo může zvolit novou cestu a postupně, opatrně neutralizovat své smrtelné vynálezy. Ale ozářit duše lidí technokratického světa je velmi těžké.

V době technokratického života lidé přestávají být rozumnými bytostmi. Nelze se obracet k jejich rozumu, ale k citům, a prostřednictvím citů jim sdělovat podstatu Božího programu. Proto však je potřeba jej nejdříve pocítit a poznat sám.'

„Copak ty jej nepoznáš ?“

„Úplně ne, je totiž nekonečný. Myslím si, že tak, jak lze úplně poznat program mého bratra, poznat podstatu Božího programu vůbec nejde. Konec znamená zastavení pohybu. A navíc nevidím hranici zdokonalování například tvého mamuta.'“

„A jiných zvířat ?“

„Jiných také. Vždyť víš, Anasto, potomstvo všech zvířat přejímá zvyky svých rodičů. Tedy každé nové pokolení bude trochu dokonalejší než předchozí. A pokud člověk správně definuje předurčení všech tvorů, pokud každá lidská generace bude dál zdokonalovat okolní živočišný svět, který člověka osvobodí od každodenních starostí, lidská mysl se uvolní pro důležitější činy.'“

„Zřejmě by se to mohlo stát, pokud mluvíme o zvířatech. Ale květinu bych nikdy nechtěla zdokonalovat, je velmi, velmi dokonalá.'“

„Také si to myslím, Anastiečko. Ale přesto je tvá krásná květina jen barvou, kterou Tvůrce poskytl své dceři pro její budoucí tvoření.'“

„Proč barva ? Vždyť květina je živá.'“

„Ano, samozřejmě, je živá a soběstačná, zároveň může být jen malou částí celého živého obrazu velkého svou krásou.

„Podívej se na svůj květinový záhonek. Nejhezčí na něm je tvá oblíbená květina. Ale když na něm zasadiš další dvě až tři stejné květiny, vzhled záhonu se změní. Pak tam můžeš zasadit jiné květiny a on se opět změní.

Pak můžeš sázet květiny v různém pořadí a zdokonalovat živý obraz. Zdokonalování nemá meze. Pohyb směrem k dokonalosti odpovídá Stvořitelovu programu.'“

„Tedy člověk je stvořen proto, aby všechno kolem sebe zkrášloval ? Aby zdokonaloval svět, který mu daroval Stvořitel ? V tomto spočívá předurčení člověka ?“

„Tvořit zázračné živé obrazy, poznávat a zdokonalovat svět zvířat je samozřejmě důležitým předurčením člověka. Ale to hlavní vidím v něčem jiném.'“

„V čem ?“

„Člověk, jenž zdokonaluje vesmír, bezpochyby se bude zdokonalovat sám, a toto nemá meze. Otevrou se mu velké možnosti.'“

„A proč bude dokonalejší ? Vždyť jej při tom nikdo nebude učit.'“

„Stvořila jsi krásný květinový záhonek, Anastiečko, a tvé zkušenosti ti pomohly pochopit, jak se to dělá. Následující rok se pokusíš udělat svůj výtvar ještě lepším. A vytvoříš jej na základě předchozích zkušeností a pocitů. Tedy když jsi jej dělala poprvé, získávala jsi zkušenosti, znalosti a pocity, které ti umožňují stvořit něco

dokonalejšího. A to znamená, že samotný tvůj výtvar tě učí.

Tvorba v božské živé přírodě zdokonaluje tvůrce.

Není vidět konec a vrchol, to velké tvoření je nekonečné !'

„Moc bych si přála žít v tomto zázračném světě, v němž se všechno může neomezeně zlepšovat, v němž tvůrce bude zdokonalovat své výtvary a výtvary budou zdokonalovat svého tvůrce. Chci, aby v tomto světě žili mí rodiče, mí bratři a dědeček Vud a celý náš rod,“ usmála se Anasta a její oči zazářily. Je třeba zastavit ledovec. Jak to mám udělat ? Jak ?'

„Lidská mysl je nejsilnější vesmírná energie, jejíž možnosti jsou neomezené. Je důležité se naučit ji správně využívat. Ale jak, pomocí čeho to udělat, není známo. Tento velký vynález dokáže uskutečnit jen člověk.'"

„Zřejmě je má mysl zatím velmi malá a slabá,“ smutně povzdechla Anasta. „Chci, aby se ledovec zastavil, ale on se stále přibližuje a každým dnem je chladněji. Znamená to, že má mysl je malinká.

Kdyby tak mamut Dan dokázal myslet na ledovec... Hlavu má velkou, tedy i myšlenku může mít velkou a silnou.'

Anasta běžela k mamutovi, plácla ho dlaní po chobotu a vzrušeně pronesla:

„Jsi tak velký, Dane, máš velkou hlavu. Znamená to, že je v ní velká mysl. Pomysli svou myšlenkou, Dane, zastav ledovec. Ty stále jen posloucháš a posloucháš. Dojdi si, Dane, alespoň na pastvu, je pro tebe stále méně potravy.'

Mamut koncem chobotu pohladil děvčátko po tváři, po vlasech, pomalu se otočil a začal se vzdalovat. Kocour jménem Koťátko se rozeběhl, skočil mamutovi na nohu a vyšplhal se mu na záda.

„Ty, Anastičko, a tví chovanci byste měli opustit toto místo,“ obrátil se světlavý mladík k holčičce, „za tou horou již je led. Ještě to není ten hlavní ledovec, ale i tento může posunout horu, která zakrývá údolí, smést zahrady a domy, v kterých žil tvůj rod. A každý den klesá teplota. Hlavní ledovec bude tlačit na led a hora se bude pomalu posouvat. Dojde k tomu za několik dní.'

„Neopustím toto místo. Musím vidět ten led a pochopit, proč se blíží na naši zem. Musím vymyslet, jak ledovec zastavit. Zítra ráno vylezu na horu a uvidím jej.'

„Přeji ti šťastné a přesné myšlenky, Anastičko,“ poklonil se jí na rozloučenou světlavý mladík a obrátil se na svého bratra: „Pojďme jí, bratře, z očí, abychom nepřekáželi děvčátku, možná, že dokáže pochopit, jak se naučit řídit svou mysl.'

„Pojďme, pojdme. Jsi mezi námi ta největší překážka. Rozvádíš tu řeč a filozofuješ.'

„Počkejte, prosím, počkejte,“ vzchopila se najednou Anasta, „pověděli jste mi každý svůj program. Já tedy také musím mít program, ale nikdy jsem o něm nepřemýšlela. Možná, že jej nemám ?'

„Odcházíme, holčičko. Rychleji přemýšlej, neleň. Zbylo ti velmi málo času, pouze dva úsvity,“ řekl Tmavovlasý, aniž by odpověděl na otázku.

A mladíci odešli.

KDO ŘÍDÍ NAŠE MYŠLENKY

Anasta zůstala úplně sama. Kráčela povadlou trávou v údolí, v němž ještě nedávno žil její rod, a v naprostém tichu se snažila pochopit, jak lze řídit vlastní mysl.

„Pokud je myšlenka nejsilnější energií,“ uvažovala holčička, „co ji může, tu nejsilnější, řídit? Pokud tato energie je ve mně, co ve mně může být silnější než ona? A proč nás moudří stařešinové na shromážděních učili všemu možnému, ale nic nám nepověděli o tom, jak lze řídit mysl. Možná, že i oni o tom nic nevědí?“

Nejsilnější energie zůstává neřízená. Jednou se vydá na procházku jedním směrem, podruhé zas jiným. I když je ve mně, tak přece není moje, jestliže ji neřídím já. Někdo ji může k sobě přilákat a pohrávat si s ní. A pokud je ve mně, tak může hrát se mnou nějakou hru a já o tom ani nebudu vědět.“

Anasta se snažila uvažovat o síle mysli až do soumraku. Usilovně na ni myslela i po tom, co se uložila ke spánku.

Když se ráno vzbudila, neuviděla vedle sebe, jako obvykle, mamuta Dana. Dříve, jakmile se vzbudila, se vždy ocitl vedle ní, ale teď tu nebyl. Neobjevil se ani tehdy, když se vykoukala v zátoce potoka. Začala jej volat a křičet na něj směrem k pastvě: „Dane, Dane!“, ale mamut se stále neobjevoval. I kocour tuto noc nebyl po jejím boku, neukázal se ani ráno.

Odešli, pochopila Anastu. Mamut potřebuje mnoho rostlinné potravy a té je tady stále méně. Znamená to, že Dan odešel, aby nezemřel nesmyslnou smrtí. S ním odešel i Koťátko. Já ale neodejdu,“ pomyslela si Anastu, nahodila na ramena přikrývku, upletenou z bylinných vláken, a rozhodně namířila k hoře, za níž se blížil ledovec. Když stoupala stezkou k vrcholu hory, znovu se usilovně snažila pochopit, jak funguje tato nejsilnější energie - lidská mysl. Jak se má zachovat, aby zastavila ledovec?

Když se dostala na horu, stála na jejím vrcholu a choulila se do přikrývky. Krutý a studený vzduch čuchal její vlasy, které jednou odhalovaly její znaménko na čele, jež se podobalo hvězdičce, podruhé jej zakrývaly. Ale děvčátko si nevšímal studeného větru, dívalo se na to, co se odehrávalo na jiné straně hory, na jejímž úpatí již nebyla žádná zeleň. Od obzoru k obzoru, kam jen oko dohlédlo, byl ledovec.

Ledové kry se již blížily k hoře. Byly obrovské, třebaže se nejednalo o ten hlavní ledovec, ale jen první kry, které byly postrkovány těmi mohutnějšími. „Takže hora neodolá takovým obrům,“ přemýšlela Anastu. Jedna strana hory je již studená a bez rostlinstva, ochladne i ta druhá.“

Najednou zaznělo praskání ledu, které jako by potvrzovalo její slova, zpod ledu se vyvalil proud vody, který se míchal s ledovou tříští a po vytvořené ledové břečce se kry posunuly ještě blíž k hoře. Nadzvedávaly půdu a tlačily před sebou vyvrácené stromy.

Anasta se podívala na nejvyšší ledovou kru a celá se zachvěla. Stál tam mamut Dan, který se opíral hlavou o tuto obrovskou ledovou horu. V porovnání s ledovým obrem se již nezdál být tak velký.

Anasta si okamžitě vzpomněla, jak pozorně poslouchal Dan její slova o síle myšlenky, jež je schopna mnohého. Vzpomněla si, jak mu říkala, že ve velké hlavě mají být velké a silné myšlenky. A mamut vše pochopil po svém. Rozhodl se, že jestli se opře velkou hlavou s velkou myšlenkou o ledovou kru, zastaví její pohyb.

Anasta vyskočila, jako by ji sídlem bodl, z místa a střemhlav se řítila k úpatí hory na to místo, kde stál mamut Dan.

Vítr s bodavými sněhovými vločkami nelítostně strhl s děvčátka přikrývku, ale ona ji nezvedla. Skočila na kámen, škobrtнула a koulela se dolů. Pak se zvedla a opět běžela dolů.

Když se octla u Danových nohou, uviděla... V ledě pod mamutovou hlavou se vytvořila menší prohlubeň, led na tom místě lehce tál a po mamutím chobotu stékaly tenké stružky vody.

Mamut se třásl zimou. Dole u jeho nohou se třásl kocour, který se stejně jako Dan opřel hlavou o led a snažil se zastavit pohyb ledovce.

„He-e-ej !“ zakřičela Anasta. „He-e-ej !“

Ale ani mamut, ani kocour nereagovali na její křik. Holčička popadla chvějícího se kocoura, přitiskla ho k sobě a začala třít jeho tělíčko. Když se trochu ohřál, Anasta ho donutila, aby vyšplhal na mamutova záda. Kocourek se snažil ze všech sil, ale spadl. Dostat se nahoru dokázal až podruhé.

Anasta si stoupla na kámen, aby byla co nejbližší k mamutově uchu, a zašeptala:

„Dane ! Můj věrný Dane. Jsi velmi rozumný a oddaný. Jsi hodný. Umíš myslet, možná ne úplně správně, ale to se napraví. Myšlenka není jen v hlavě, je všude. Dane, musíš jít na druhou stranu hory.“ Mamut stál nehybně, jen občas jeho tělem proběhly křeče. Anasta zašeptala znovu: „Jsem Anasta ! Slyšíš mě, Dane ? Jsem Anasta. Bez tebe nikam nepůjdu. Otoč se ke mně, Dane.“

Mamut pomalu odtrhl hlavu od ledové kry a otočil se k děvčátku. Hustá srst na jeho čele byla mokrá, těžce pozvedl víčka a podíval se na holčičku. Pak s námahou zvedl chobot a dotkl se jím Anastina ramena. Chobot byl úplně chladný. Anasta jej chytla rukama, začala jej třít a dýchat na něj, jako by takto mohla ohřát obrovské mamutovo tělo. A také jej ohřála, nejen teplem svého dechu, ale něčím teplejším a významnějším. A mamut ji poslechl. Sotva vlekl nohy, ale následoval Anastu, která ho vedla za chobot jako za ruku, až se dostali na vrchol hory. Tam si vysílená holčička sedla na kmen pokáceného stromu a gestem ukázala mamutovi na zelený svah, aby šel dolů.

„Jdi, Dane, dolů. Jdi na svou pastvu, odpočineš si a posílíš se. Ještě se tam něco pro tebe najde.“ A důrazně dodala: „Jdi, Dane, dolů.“

Mamut se podvolil a začal pomalu scházet do údolí, které zatím bylo zelené. Přibližně po deseti krocích se otočil k Anastě, zvedl svůj chobot vzhůru a vyzývavě zatroubil. Stejně jako tehdy, když Anasta běžela údolím, prorážela ticho svým „He-e-ej !“ a prosila vlast, aby se nevzdávala.

A stejně jako tehdy, Anasta ze všech sil zakřičela „He-e-ej !“ a mávla směrem k Danovi, aby šel dolů. Mamut splnil povel své paní a pomalu sestupoval z hory. A ona...

Po krátkém odpočinku si Anasta stoupla na kámen, znovu přejela pohledem ledové kry, které zaplnily prostor před jejíma očima, a tiše, ale důrazně pronesla:

„Jsem člověk ! Má myšlenka je silná. Nasměřuji ji proti tobě, ledovce. Musíš se zastavit a pohnout se zpátky. Nařizuji ti to svou myšlenkou.“

Dole opět zaznělo praskání a led se ještě trochu přiblížil k hoře. Studený vítr narazil na dívčinu hrud', jako by se ji snažil srazit na zem.

„Zpátky, lede, nařizuji ti to. Zpátky !“

A znovu praskání, znovu se ledovec přibližuje k děvčátku.

Anasta nějakou dobu mlčela a dívala se na blížící se ledovec, pak se najednou usmála.

„Pochopila jsem to. Nabíjíš se mou myšlenkou, ledovce. Pochopila jsem. Teď zmizíš.“

Pak se holčička otočila k ledovci zády, sedla si na kmen stromu a začala se dívat na ještě zelenou dolinu. Ale neviděla chladem vadnoucí květiny a byliny, představovala si, jak hojně kvetou louky, jak se na stromech objevují bílé a růžové květy, jak zpívají ptáci a v trávě cvrlikají koníci. Jak se pradědeček Vud vrací do údolí a společně s ním celý rod. A ona mu bosky běží vstříc. Stále rychleji a rychleji...

Anastina mysl se zrychlovala. Vše stihala ! Během okamžiku polaskala miliardu bylinek a dokázala si představit každou jednotlivě, od kořínku po stéblo. Dokázala každé z nich poslat paprsek sluníčka, napojit rosou a kapkou deště a také pohladit větříkem.

Holčička usínala na kamenech u pokáceného stromu. Na její záda vál studený vítr. Ale její mysl se stále zrychlovala.

Jako prudký blesk se její myšlenka dotkla všeho v prostoru. Procitlo vše existující. A v prostoru se zrodilo něco nového. Jako by se celá Anastina vlast vzbudila ze sna. Malinká holčička Anasta usnula na tisíciletí, ale její mysl stále pracovala.

Její mysl - velká lidská energie - se vznášela nad údolím, laskala brouky, bylinky, Koťátko a mamuta Dana.

Ledové kry se trhaly a praskaly, ale ani na milimetr se nedokázaly pohnout dopředu. Ledové kry tály. Potoky roztáté vody objímaly údolí a slévaly se v řeky a jezera.

Ledovec tál, neměl sílu zvítězit nad lidskou myslí, nad nejsilnější energií vesmíru.

(1 4 .)

K ČEMU DOSPĚJÍ TITO LIDÉ ?

Vodní proudy, jež způsobil tající ledovec, vytvořily velkou řeku. Její rozbouřený proud zachycoval na své cestě kameny a poražené stromy, smýval půdu a odnášel úrodnou vrstvu společně s rostlinstvem a vším, co na ní žilo. Avšak rodové údolí, jež lidé byli nuceni opustit, zůstávalo nedotčené.

Na stromech zežloutlo a opadlo listí, nebyl slyšet zpěv ptáků. Ale část rostlin pokračovala v boji o život a přizpůsobovala se ochlazení neobvyklému pro

tato místa. Dokonce na Anastině květinovém záhonu, dříve velmi krásném, stále žila její oblíbená květina.

Údolí bylo chráněné horským pásmem, na jehož jednom vrcholu usnulo na tisíceletí malé děvčátko.

U úpatí hory stáli dva atletičtí mladíci, světlovlasý a tmavovlasý. Dívali se na obrovský žulový balvan, z jehož obou stran prosakovaly kapky vody.

Tmavovlasý mladík s radostnou zlomyslností pronesl:

„Dobře jim tak, těmto lidem ztrácejícím rozum. Během nejbližších dvou dní voda podemele podpěry kolem kamene, ten se zřítí a otevře smrtonosnému proudu cestu do údolí. Voda se vyvalí, jako mohutný vodopád, bude strhávat a odnášet horské kameny, pak postupně podemele a odplaví celou horu. Když proud, který se teď ubírá vpravo od hory, shodí tento obrovský kámen, začne se valit skrz vytvořenou rozsedlinu, bude ji stále zvětšovat a změni svůj směr.“

„Ano, když se tento balvan zřítí v nejbližších dvou dnech, aniž by se proud dostal k nížinám za údolím a rozlil se po nich, čímž by se zmírnil tlak vody, pak se vši silou vyvalí do rodového údolí Anastičky,“ souhlasil světlovlasý mladík a dodal: „Teď lituji, že jsem nabyt podoby lidského těla. Teď je potřeba obrovského zvířete, které by tento balvan podepřelo.“

„Pche, lituje, že není obrovským zvířetem! Samozřejmě jsi mohl nabýt jeho podoby, ale pak bys mu musel také odpovídat. Nedokázal bys mluvit jako člověk a uvažovat o tom, že balvan brzy odplaví proud vody. Proč vlastně stále meleš o rodovém údolí, o Anastičce?.. Teď je jí všechno jedno. Její duše se vznáší v nekonečném vesmíru.“

„Vznáší se. Ano...“ zádumčivě a něžně pronesl Světlovlasý. „Pečlivě v sobě uchovala myšlenku a touhu. Velké uvědomění a poznání. Přece dokázala zastavit ledovec. Boží dcera poznala sílu lidské mysli svými city. Jen lehce pozměnila Boží program.“

„No právě, „jen lehce“! Není důvod přehánět. „Jen trochu.“ Je třeba to zdůraznit - trochu. Ale ty hned: „Poznala svými city,“ „Boží dcera...“ posmíval se Tmavovlasý. A se zápallem pokračoval: „Rozbouřený proud se přece vyvalí do údolí. Vrhne se za davem šilenců, kteří ani netuší, že příčina katastrofy se skrývá v nich samotných, v jejich myšlenkách a v chování, které se vzdálilo přirozenému. Jejich úsilí je zatím v začátku, avšak my víme, že podobný směr je zhoubný jak pro ně, tak pro Zem a celý vesmír. A aby se netrápili a netrýznili pozemský prostor, budou zničeni Božím programem na začátku zhoubné cesty. Bouřlivý proud je dostihne. Obrovská řvoucí lavina vody, kamenů, skácených stromů a mrtvol zvířat se k nim bude neúprosně blížit.“

Nejdřív, až uslyší rachot za zády, pocítí, že něco není v pořádku a zrychlí svůj pohyb. Ale rachot bude narůstat a najednou v dáli uvidí obrovskou vlnu, která se k nim bude blížit a nést smrt. Bude pro ně znamenat celosvětovou potopu. Všech se zmocní zděšení. Mamutů, koček, dětí a staříků. A jejich duše, naplněné jen hrůzou, vzlétnou do vesmíru.“

S nějakým jízlivým nadšením Tmavovlasý začal grimasami a gesty zobrazovat lidi zachvácené hrůzou. Matky, jež tiskly k hrudi svá nemluvňata, lidi, kteří klečeli, vztahovali ruce k nebi a horečnatě prosili o slitování anebo běželi z posledních sil a křičeli nelidským hlasem. Tmavovlasý začal běhat do kolečka a ječet, při

tom zobrazoval na tváři hrůzu. Pak se zastavil, podíval se směrem, jímž lidé odešli, a zeptal se:

„Pochopil jsi, můj bledolící bratře, co čeká na tyto lidi ? Takže děvče, jež usnulo na hoře, program Boha podstatně nezměnilo.“

„Nelíbí se mi, jakou jsi vymodeloval budoucnost lidí. My, vesmírné bytosti, přece můžeme něco podniknout. Není to dobré projevovat lhostejnost. Když jsme netečné, neexistujeme.“

„Budoucnost nezajímá tvé „líbí se“ či „nelíbí se“. Je nevyhnutelná,“ usmál se Tmavovlasý, a když neslyšel bratrovu reakci, prudce se otočil a uviděl...

Jeho světlovlasý bratr si stoupl pod žulový balvan a podepřel jej svým tělem. Proud vody na krajích balvanu se zmírnily.

„Je to hloupé, nesmyslné a neracionální,“ pronesl po menší pauze Tmavovlasý. Pak ještě chvíli mlčel, jako by přemýšlel, a s novým úsilím začal peskovat bratra: „Nikdo tady není, aby se vysmál tvé naprosté hlouposti. Stoupl sis pod žulový balvan, aniž bys předem propočítal jeho váhu. Voda přece prosakuje a podpěry, které přidrží balvan, se podemílají, tedy budou na tebe tláčit stále víc. Rozumíš tomu, bledolící tupce ?“

„Svou vůlí se zpevním jako žula a udržím se. Potřebuji jen dva dni. Udržím se !“ řekl světlovlasý atlet.

„To je ale ! „Udržím se“, „Zpevním se“... Tak se klidně zpevňuj. A co tvá opěrná plocha ? Má velikost dvou chodidel. K poledni dalšího dne na tebe dolehne všecken tlak a jako žulový kůl se zaboříš do země. Jakmile se zaboříš po kolena, proud vody žulový balvan srazí.“

„Natáhnu ruce a udržím se ještě půl dne.“

„Udržíš se, samozřejmě. Jenže ne půl dne. Vydržíš možná hodinu, ty tvrdohlavý blázne, pak stejně dojde k sesuvu. Boží program od okamžiku stvoření ani jednou neselhal. A já s ním souhlasím. Když už lidstvo nastupuje cestu absurdního rozvoje, je lepší jej uspat hned na začátku. Možná, že nová civilizace na Zemi pochopí své předurčení, a potom i my ostatní. Vesmír uvidí nové skutky, nikoliv dnešní - primitivní. Na Zemi nejdou docházelo ke katastrofě, jež smývala špínu shromážděnou člověkem.“

Koho chceš zachránit ? Lidstvo, které bude vlastnoručně tvořit peklo na Zemi ? Mám ti připomenou, kam je v budoucnu zavede technokratická cesta ? Ano ? Proč mlčíš ? Výborně ! Zpevňuješ se a tuhneš, již ani nemůžeš mluvit ? Tak nemluv. Výborně ! Stůj jako kamenný sloup a dívej se. Dívej se na budoucnost lidí, které se snažíš zachránit. Tyto obrázky se mi vždy líbily. Jsou plné hlouposti, nesmyslu a shonu. Nerad je vidíš. Avšak dívej se, můj bledolící, zkamenělý a nehybný, dívej se ! Ale ne, nejdřív si poslechni to, co nerad slyšíš.

Pokud ti, kteří opustili údolí, nebudou zničeni, nastoupí svou technokratickou cestu. Budou se rozmnožovat a z generace na generaci ničit, přetavovat, bořit velkou pozemskou harmonii. A budou zabíjet zvířata. Zvířata, jejichž předurčením bylo pomáhat lidem. Z dokonalého živého materiálu vytvoří množství různých mechanismů. Své činy pojmenují zvuknými slovy „industrializace“, „vědeckotechnický pokrok“ a tato slova u nich budou znamenat rozumný vývoj.

Tak jaké to je ? Mají rozum ? Vytváří se rozumně ? Jako šílení budou ničit nepřekonatelné výtvořiny a svým barbarským činům budou říkat „pokrok“. Jsou nemocní ! Do jejich rozumu se vkradl virus ! A pandemie zničí celé lidstvo. Tento virus je strašnější než zničení všeho pozemského. Je hrozbou celému vesmíru. Jmenuje se... Již jsi pochopil jaké slovo pronesu ? Nejednou jsi mě prosil, abych jej neříkal, dokonce ses ke mně otáčel zády a snažil ses odejít stranou. Teď se ale neotočíš a neodejdeš. Tuto celou lidskou společnost nakazí... *antirozum*.

Lidstvo nakažené virem antirozumu vejde do jeho roviny, začne se chovat nechutně a hloupě. A své chování bude oblékat do takových slov, jako „pokrok“, „dokonalost“, „krásné“, „racionální“ a „duchovní !“. Co tomu říkáš ?

Vidím, že bez znázornění se tu neobejdeme ! Tak se dívej.'

Tmavovlasý mladík vyznačil v prostoru čtverec, v němž ihned vznikl hologram.

Zobrazoval stavbu jedenáctipatrového domu. Dva jeřáby zvedaly na patra, která již byla postavena, stavební materiál. Skrz okenní otvory bylo vidět lidi v oranžových přilbách a modrých kombinézách.

Tmavovlasý mladík to komentoval:

„Tomuto nesmyslu s množstvím buněk budou říkat dům. Antirozum proměňuje lidi v antilidi. Zcela zkomolili význam a smysl, který stojí za slovy „můj dům“.

Dům - živý prostor, vytvořený myslí člověka a odrážející jeho myšlenkovou schopnost, vyměnili za umělou kamennou buňku. A jako by se vysmívali Rozumu, pojmenovali ji domem. Jejich omezenou mysl vesmír nepotřebuje. Stává se živnou půdou pro antirozum, rozvíjí a zpevňuje jeho moc. A tato živná půda se stále zvětšuje.'

Od horizontu k horizontu opět vznikl hologram: stavba velkého počtu betonových „krabic“ s umělými buňkami. Některé z nich se již rozpadaly, ale lidé v oranžových přilbách na tom místě stavěli nové, ještě vyšší kamenné budovy s množstvím buněk.

A Tmavovlasý pokračoval:

„Aby získali právo žít v těchto buňkách, budou muset konat skutky, které nepřísluší rozumné bytosti - Člověku. Boží děti ! Bohyně ! Dívej se, můj bledolící bratře, na jejich činy.'

Tmavovlasý mladík opět mávl rukou a objevil se čtverec s hologramem. Tentokrát znázorňoval velký supermarket. Lidé tam nakupovali. Skládali vybrané věci do kovových vozíků a šli k některé z pokladen, aby zaplatili za nákup.

„Jsou to bytosti z kamenných buněk. Každý den se věnují činnosti, která je neúčinná pro rozum, a říkají tomu práce. Za svou práci dostávají papírky, kterým říkají peníze. Tady vidíš, jak vyměňují vydělané peníze za potravu.

Bůh od začátku vše stvořil tak, že rozumnému člověku stačilo natáhnout ruku a vzít si božsky výtvoř. S potěšením jej použít, a tak zvětšit svou energii a uspokojit své tělo. Ale tyto bytosti změnily svůj způsob života natolik, že božská potrava vedle nich není. Ta, kterou získávají výměnou za papírky, božskou energii nevlastní. Bytosti, jež vytvořily takový způsob života, nelze pojmenovat rozumnými. Jejich způsob života je produktem antirozumu.'

Obrázek na hologramu se změnil. Na obrazovce byla vyzdvihnuta do popředí pokladní. Jeden za druhým k její pokladně přicházeli lidé a vyndávali před ní nějaké balíčky, krabice, sklenky a láhve. Žena ke každému s úsměvem promlouvala: „Dobrý den,“ brala do rukou balíčky, přešla jimi po nějakém sklíčku a na pokladně se rozsvítily číslice, cena zboží. Pak si pokladní vzala od zákazníka peníze a říkala mu: „Děkujeme za nákup. Nashledanou,“ a opět se usmála.

Ale najednou se na hologramu detailně zobrazila tvář pokladní, která se sklonila dolů k podlaze, aby zvedla spadlý balíček. Na pouhých několik vteřin se otočila od lidí stojících v řadě a na její tváři se objevil smutný a odevzdaný výraz. Oční víčka se jí zavírala a prozrazovala neuvěřitelnou únavu. Jednou rukou žena zvedla balíček, druhou se chytla za bok a zkřivila se bolestí. Trvalo to pouhý okamžik. Když se pokladní otočila k zákazníkům, na tváři se jí znovu objevil úsměv a žena každému říkala: „Dobrý den, děkujeme za nákup, nashledanou.“

Tmavovlasý mladík to komentoval:

„Před tebou, můj bratře, je bytost, které říkáš bohyně. Sedí u přístroje vytvořeného z množství šroubků a kabelů, a sama je méně dokonalá než tyto šroubky. Přístroj nemá duši ani rozum, funguje podle zadaného programu. Ale bytost u něj sedí dvanáct hodin denně, ťuká po klávesách a každému děkuje. Za co děkuje?“

Za nic. Dělá to automaticky, jako přístroj. Tato bytost by měla mít rozum, jenže ona sedí a dvanáct hodin ťuká po klávesách nějakého přístroje. A takto bude postupovat půl svého života, aby nakonec získala kamennou buňku.

Rozum by nic takového nedopustil. Znamená to, že v ní pracuje virus antirozumu a tato žena není člověk, ale antičlověk, jenž se nachází v rovině antirozumu. Její vnitřní orgány jsou zasaženy nemocí, nedopřává si normální stravu, má špatný krevní oběh a v jejích žilách houstne krev, protože musí dvanáct hodin denně sedět. Na svá léta vypadá mnohem starší. Podívej, jak by vypadala, kdyby přebývala v rovině Rozumu a byla člověkem. Hned ti ji ukážu v přirozené rovině ve stejném věku. Podívej.“

Na hologramu se objevil nový obraz. Urostlá světlovlasá kráska běžela podél potoka vstříc nahému chlapečkovi, svému synovi. Mladá žena k němu přiběhla, popadla ho do náručí a se šťastným smíchem začala kroužit.

Dvě ženy, jež žily v různých rovinách, se máločím podobaly.

A na pomyslné obrazovce se znovu objevila žena sedící u pokladny v supermarketu.

„Možná mi namítneš, že je to jen jedinečná situace, jež není charakteristická pro celé lidstvo,“ řekl Tmavovlasý. „Tak se dívej.“

Rozhodil ruce do stran a čtvercová obrazovka se zvětšila do šířky i do výšky. Před mladíky se objevil obraz: těsně u sebe seděly statisíce lidí u různých přístrojů a ťukaly prsty do kláves. Tito lidé byli různého věku: zcela mladičké dívky a starší ženy, byli mezi nimi i muži. Pak se na obrazovce ukázaly statisíce rukou, jež neustále ťukaly do kláves přístrojů. V rohu obrovské obrazovky se objevilo slunce, které vystřídal měsíc, pak opět slunce, které vystřídal půlměsíc. Nebeská tělesa jako hodiny odměřovala dni, měsíce a roky. Ale lidé zaplňující celý prostor, stále ťukali do kláves a jako roboti opakovali: „Dobrý den, děkujeme za nákup, nashledanou.“

,Dívej se, můj bratře, dívej, teď to bude ještě zajímavější. Dívej se na budoucnost lidstva.'

V prostoru vznikl hologram, jenž do detailů ukazoval člověka s tváří znetvořenou nenávistí, který běžel s mečem v rukou. Pak jej vystřídal pohled na člověka, jenž ležel v bahně a střílel z kulometu. Pak se objevili tři lidé, kteří stříleli z kanónu. Najednou se celý prostor zaplnil množstvím lidí. Byli velmi maličcí, aby se jich více vešlo do obrazovky. Navzájem se sekali meči, vidlemi a kosami a stříleli po sobě z pušek a kulometů. Škrtili jeden druhého rukama a kopali nohama. Seshora na hemžící se lidi házely létající předměty, které když dopadly na zem, explodovaly a zvedaly do výšky kusy bláta a zbytky lidských těl.

,Způsobili tento masakr rozumní lidé, můj bratře ? Jsou antirozumní také proto, že to dokážou ospravedlňovat. Tento masakr pojmenují válkami. A tomu, kdo se vyznamená v těchto jatkách, dají různé odměny a on je s hrdostí bude nosit na hrudi. Naučí se vydávat zákony, které budou ospravedlňovat tento po staletí se opakující masakr.'

Tmavovlasý znovu mávl rukama a v prostoru vznikl hologram, rozdělený na množství čtverečků. V každém z nich byly interiéry různých místností, v nichž seděli lidé a poslouchali řečníky. Tmavovlasý mladík to komentoval:

,Tomuto se u nich říká různě: kongres, parlament, дума, sněmovna. Jejich podstata je stejná.

Vidíš ty, kteří sedí ? Dívej se, zatím to zvládáš. Oni vytváří zákony pro různé národy i pro celé lidstvo. Vytváří je po tisíciletí, avšak dokonalé zákony nemají a nemohou mít. Rozumíš tomu, můj bratře ? Jistě, že rozumíš !'

Tmavovlasý se rozchechtal, jeho zlomyslný smích zaplnil celé údolí a jako ozvěna se odrazil od pásu hor. Pak se přestal smát, obrátil se k sedícím lidem, jako by jej mohli slyšet, a zakřičel:

,Nikdy nedokážete vytvořit dokonalé zákony proto, že neznáte to hlavní. Neznáte předurčení jednotlivého člověka a lidstva celkově. Toto vesmírné předurčení spočívá v pouhých třech slovech. Jen ono, jako základ, může na sebe vázat zákony Země nebo je odrážet. Ale vy jej neznáte, vy jste na něj zapomněli.

Rozumíš, můj bratře, oni zapomněli na to hlavní a teď jsou v rovině antirozumu. Zapomněli na tři slova. Jaká jsou ? Chceš, abych je pronesl, můj bratře ? Samozřejmě, že to moc chceš. Vždy jsi je pronášel s nadějí, že tě uslyší a pochopí. Jenže oni je neslyší. Neslyší je proto, že přebývají v rovině antirozumu. Avšak pokud bych je pronesl, pokud bychom tato slova pronesli společně, oni by je uslyšeli. Začali by konat a stali se lidmi. Ne, neudělám to.

Ať si zasedají až do další katastrofy nebývalé svou velikostí a silou. Neúprosně se bude blížit a jejich zákony tomu nezabrání. Tyto bytosti vědí o blížící se katastrofě, ale nedokážou, nijak nedokážou změnit svůj způsob života. Navenek se ještě podobají lidem, ale jen navenek. Jen si to představ, můj bratře, sami vynalézají různé mechanismy - náhražky lidských schopností. Podívej se, v co se proměňují.'

V prostoru vznikl hologram, v jehož pravé části bylo krásné harmonické tělo mladíka pouze s bederní páskou a v levé - dívka v krátké sukničce z bylin. Mezi nimi byl kruh zaplněný množstvím různobarevných kroužků.

,V kruhu jsou zobrazeny schopnosti, kterými byl původně obdařen každý člověk. Dokázali mnohé.

Na hologramu noc vystřídala den. Mladík se podíval na nebe a pronesl: ‚Dnes nad sebou vidím devět miliard a osmdesát dvě hvězdy.‘ ‚Má lásko,‘ odpověděla mladíkovi dívka, ‚teď je nad tebou devět miliard a osmdesát tři viditelné hvězdy. Jedné sis nevšiml, je zatím matná. Na ní budu na tebe čekat. Vytvoříme tam Prostor lásky a naše sotva viditelná hvězda zazáří jasným modrým světlem.‘

‚Ano, mohli dokázat mnoho,‘ komentoval Tmavovlasý, ‚jejich původní schopnosti jim umožňovaly vše, co se jen dalo představit. Dokonce to, co nebylo v představách. Avšak pokud začnou vynalézat mechanismy, hloupé náhražky lidských schopností, budou přicházet o vlohy darované Bohem.‘ Na obrazovce se jeden za druhým objevovaly a mizely počítačí pomůcky a s objevením každého přístroje se zmenšovalo několik barevných kroužků, některé mizely úplně a proměňovaly se v černé body. ‚Mohli se jen na okamžik podívat na nebe a spočítat všechny hvězdy, ale se svými vynálezy se dočkají toho, že „dva plus dva“ budou počítat na kalkulačce.

Vynaleznou telefon a začnou přicházet o schopnost komunikovat na dálku, představovat si místo, na kterém jsou jejich milovaní.

Nakonec si začnou do těla zavádět umělé mechanismy,‘ pokračoval Tmavovlasý, ‚a sami se stále více budou proměňovat v bezduché primitivní bytosti. Nebude možné je nazývat lidmi. Jejich rozum bude zatlačen někam do hloubky. Zmocní se jich antirozum. Je kolem nich a zároveň uvnitř nich. Podívej se, bratře, teď uvidíš můj poslední obrázek.‘

Tmavovlasý mávl rukou a na obrazovce se objevila rozložená mapa zeměkoule. Nejvýraznější byla její hustě obydlená část. A v každém městě se mezi velkým nahromaděním lidí táhla tlustá chapadla nějaké obří bytosti, při tom se kroutila a trhala sebou. Bylo jich nesčetné množství. Obepínala a protínala město. Z velkého počtu pórů na každém chapadle se vylučoval nějaký páchnoucí plyn tmavé barvy. Ale lidé se nelekali těchto hrozných zplodin, oni je dýchali. Poblíž chapadel stavěli své domy. Občas, pod vlivem velkého zatížení se na tom či onom místě čoudících chapadel objevily trhliny a lidé se vrhali tyto díry ucpávat, zahlazovat, obnovovali životaschopnost příšerné chobotnice.

‚Vidíš, můj bratře, chapadla příšerné chobotnice? Chceš abych ukázal tělo této příšery, která pokryla svými chapadly celý svět? Samozřejmě nechceš o tom ani mluvit, ani na to myslet. Ale povím ti, kde je toto smrtonosné tělo. Řeknu ti, odkud vedou tato chapadla. Vychází z mozku těch bytostí, které se dříve považovaly za rozumné. Tělo tohoto monstra je v jejich mozku, tam vše začíná. A ony jsou pyšné na své smrtonosné dítko, hýčkají je. Příšerným chapadlům říkají cesty, dálnice.‘ Tmavovlasý se rozchechtal. ‚Tady je budoucnost lidstva! A ty chceš zachránit ty, kteří kráčí do roviny antirozumu a odsoudit je k tomuto osudu?‘ zeptal se Tmavovlasý a otočil se k bratrovi, jenž sotva udržoval žulový balvan před pádem.

Kolem balvanu nejenže prosakovaly kapky vody, ale již vytékaly tenké pramínky. Tělo světlovlasého mladíka stále silněji kamenělo. Dokonce mu ztvrdly svaly ve tváři. Nedokázal ani mluvit ani mrkat, jen jeho modré oči, jež zatím žily, se dívaly na obrazy lidské budoucnosti.

Tmavovlasý mladík podložil dlaň pod vodní potůček a jízlivě pronesl:

„Zbylo jen málo času do potopy, možná ti ještě stihnu, můj bratře, povědět několik vět, ale ty již mě zřejmě neslyšíš.“

Tmavovlasý mladík rozpřáhl ruce do stran, ohnul je v loktech, pyšný na své atletické svaly, zatřepal hlavou a odhodil dozadu prameny černých vlasů. Ještě nějakou dobu mlčky pozoroval, jak výrazně se zvětšují potůčky vody kolem žulového balvanu, který podepíral svým tělem jeho světlovlasý bratr, pak řekl:

„Je čas odejít. Ano, je to tak. Teď by se mělo splnit to, co je předurčeno. Ale... stane se jinak!“

Tmavovlasý atlet vykročil k žulovému balvanu, postavil se vedle svého světlovlasého bratra a podepřel balvan svými rameny.

Atletické svaly se napnuly a naběhly žíly, ale mladý atlet pomalu narovnal pokrčené nohy a nadzvedl žulu. Voda na krajích balvanu přestala prosakovat, spadlo jen několik posledních kapek.

Vesmírné protiklady se na chvíli spojily do jednoho celku, a tak změnil program Boha. Změnily Boží program...

Možná, že svým spojením otevřely nové možnosti tohoto programu ?

Bouřlivý ničící proud vody za nějakou dobu pronikl k nížinám a nebezpečí zatopení Anastina rodového údolí minulo. Zachránili se i lidé, kteří opustili údolí.

Zkamenělost světlovlasého mladíka postupně mizela, na jeho tváři se objevil úsměv a vrátila se mu schopnost mluvit.

„Děkuji ti, bratře,“ s námahou pronesl Světlovlasý.

„Jen mi neděkuj, nepotřebuji tvou vděčnost. Tato katastrofa, která byla pro lidstvo předurčena, minula. Teď ve svém nesmyslném chápání světa pokročí ještě dál a houževnatě budou stavět antisvět. Budou se množit a nová katastrofa bude ještě větší.“

„K neštěstí nedorazí, můj bratře. Byť za jeden okamžik před katastrofou, ale v lidských duších se probudí částečky, city a znalosti, které poslala do prostoru holčička Anasta. A mnoho žen a mužů svými úmysly zastaví nevídanou katastrofu. A lidé, kteří žijí v rovině antirozumu, najednou prohlédnou. Začnou budovat na zemi nový svět, doposud nevídaný.“

Oni, kteří mají zkušenosti antirozumu a Rozumu současně, harmonicky v sobě spojí protiklady. A vtělí v realitě do hmoty a ducha vzplanutí Boží touhy. A nejen vtělí. Přidají dokonalost své touhy.“

Anastasia ztichla. Také jsem mlčel. Snažil jsem se pochopit to, co jsem slyšel a viděl. Teprve za hodinu nebo za dvě jsem se jí zeptal.

(1 5 .)

SETKÁNÍ SE SVÝM PŮVODNÍM OBRAZEM

„Anastasio, vše, co jsi mi ukázala a pověděla o tmavovlasém a světlovlasém

mladíkovi a holčičce Anastě, existovalo ve skutečnosti nebo jen ve tvé představě ?"

„Odpověď na tuto otázku si můžeš zvolit sám, Vladimíre."

„Jakpak sám ? Jen ty můžeš povědět, zda to bylo ve skutečnosti nebo ve tvé představě ?"

„Řekni mi, Vladimíre, byly v mém vyprávění informace, které jsi dříve neslyšel ?"

„Jak by ne, samozřejmě, že byly. Nejen informace, ale také obrazy, a jaké !"

„Tedy informace existuje ?"

„Ano, existuje, musím ji zanalyzovat a uvědomit si. Mám také otázky."

„Pokud se objevily informace, znamená to, že existuje i jejich pramen."

„Jistěže. Pramen musí být."

„Informace - je obraz. Obraz - je informace. Pokud někdo bude chtít v tobě vymazat informace, pokusí se tě přesvědčit, že obraz ve skutečnosti neexistuje. Jakmile souhlasíš s nerealností obrazu, sám v sobě vymažeš informace přijaté od obrazu."

„A jestli obraz vytvořil nějaký člověk, od koho v tomto případě postupuje informace ?"

„Od obrazu."

„Proč od obrazu, jestli jej vytvořil nějaký konkrétní člověk ?"

„Pokud se ti narodí dítě, které všem lidem i tobě poví něco nového, kdo bude pramenem této informace ?"

„Dítě, samozřejmě. Ale přece obraz není dítě, které má materiální tělo. Obraz může být i nemateriální."

„Takže rozdíl spočívá jen v tom, že v prvním případě vidíš materiální tělo a v druhém ne ?"

„Možná že ne tak úplně, jednoduše s tělem je to obvyklejší, vypadá to důvěryhodněji."

„Úplný důkaz viditelné tělo neobsahuje. Co víc, dokáže mást."

„V tomto máš pravdu. Dokáže ! V trestním zákoníku je dokonce paragraf, nazývá se podvod. Myslí se tím situace, kdy zločinec podává nesprávné informace ze zjištěných důvodů. Myslím, že jsem pochopil, Anastasie. Pokud se objevily informace, navíc pocházející z obrazu, to vše bezesporu existuje a je třeba analyzovat získané informace. A když začínáme uvažovat, zda existuje či neexistuje, zbytečně ztrácíme čas a vzdáváme se získaných informací."

„Přesně tak, Vladimíre."

„Nechápu jen jedno. Pokud každý člověk může vymyslet obraz a ten začne existovat, kolik informací musí probrat člověk, aby vyhledal tu pravou ?"

„Málo. Vymyslet obraz skutečně dokáže každý člověk, ale zdaleka ne každý přijme lidské srdce a duše."

„To ano. Samozřejmě ne každý. Jsem ti vděčný, Anastasie, za zajímavé vyprávění o obrazu. Řekni mi, co podle tebe představuje ?"

„Samotný člověk není nic jiného, než materializovaný obraz. A také sám dokáže vytvářet svou myšlenkou obrazy a materializovat je. V tomto spočívá jeho nikým a ničím nepřekonatelná vesmírná síla.

Pokud si nějaký člověk neuvědomuje schopnosti, které mu daroval Stvořitel, blokuje v sobě svou majestátní sílu a spadá pod vliv jiných obrazů, materializuje jejich úmysly až do celkového zničení sebe, rodiny, svého rodu, státu a celé planety.

Umělý technokratický svět byl také stvořen člověkem pomocí energie obrazu vnuknutého člověku jeho antipodem. Umělý svět je smrtelný. Dokonce nejdokonalější auto, budova či jakákoliv věc umělého světa se každou vteřinu ničí a za pouhých několik let se proměňuje v popel nebo v odpad škodlivý pro člověka, což je ještě horší.

Samotný člověk, jenž žije v umělém světě, se také stává smrtelným. Jelikož je pro něj těžké dívat se na množství rozkládajících se předmětů, které nemají schopnost sebeobnovy, a přitom představovat věčný život, vytvořit obraz vlastní věčnosti a materializovat jej.

Přirozený viditelný svět neexistuje miliardy let, ale mnohem déle, jelikož ze začátku existoval v zatím nemateriálním obrazu. Vědci, kteří určili stáří Země, nevypočítali datum jejího zrodu, ale jen datum materializace, jako jednu ze životních etap.

Přirozený svět se může reprodukovat, a toto jej dělá věčným. Stvořitel, jenž vymyslel věčnost, je věčný Sám. Je Alfou a Omegou, a znovu Alfou.

Mnozí lidé se mohou ptát: co bylo před narozením Stvořitele, před vznikem Jeho neobvyklých energií? Kdysi neexistovalo nic. Nic! Ale vzpomeň si, jak řekl tato slova Stvořitel svému synovi: „Z ničeho vznikne nové překrásné zrození tebe, které bude odrážet snažení, duši a touhu tvou. Můj synu, jsi nekonečný, věčný, v tobě jsou tvé tvořící touhy.“

Ale pokud z „ničeho“ vzniká „něco“, znamená to, že se i „nic“ účastní narození.

Stvořitel, který se také zrodil z „ničeho“, uzavřel kruh a představil člověku obraz věčnosti.

Znalosti, chápání a cítění obrazu v sobě umožňují člověku neumírat, ale jen usnout sladkým spánkem. Pak se vtělit na pravém místě, v pravou chvíli a do obrazu, který člověk vytvořil předtím, než usnul.

Poznání vědy o obraznosti vede k pochopení všeho vesmíru, stvořeného Tvůrcem, a ke stvoření překrásných nových světů.

Neznalost a nechápání vědy o obraznosti nevyhnutelně vede k nesprávnému zacházení s přirozeným světem k vytvoření umělého, primitivního, nepřirozeného světa.

Neznalost vědy o obraznosti proměňuje celé státy a národy v loutky, šachové figurky v rukou těch, kteří tuto velkou vědu ovládají.“

„Anastasie, ale vždyť obrazy mohou být jak pozitivní, tak i negativní. Jak se má člověk vyznat, který z nich poskytuje správné informace a který obsahuje dezinformace, třeba v něčem zájmu?“

„Sebou, Vladimíre, svým obrazem poznáš hodnotu jakýchkoliv informací.“

„Znamená to tedy, že každý člověk vlastní obraz ?“

„Samozřejmě, Vladimíre, každý člověk má svůj obraz. Je velmi odlišný od ostatních. A kdyby každý uchoval ve svém nitru svůj původní obraz, co myslíš, jak by vypadal dnešní svět, Vladimíre ?“

„Původní ? Takže každý člověk vlastnil nebo vlastní původní obraz ? Jaký byl ?“

„Božský ! Tak jej stvořil ve velkém nadšení náš rodič - Stvořitel.“

„Copak náš původní obraz byl Bohem ?“

„Byl Božím synem a stále jím je.“

„Kampak se poděl tento původní obraz ? Obrazy alkoholiků a narkomanů můžeme vidět na ulicích. Obrazy prostitutek - podél silnic. V televizi se pošklebuje mnoho dalších obrazů. A kde můžeme spatřit ten původní ?“

„V sobě. Představ si ho sám. Jdi mu vstříc a on s radostí zamíří k tobě. Ta cesta bude radostná. Postupně se budete k sobě blížit a jednou se potkáte. Spojíte se ! Uchovej si svůj původní obraz, nezrazuj jej pro něčí potěšení.“

„Ale jak si jej mám představit ? Všude se na člověka hrnou různé informace o jeho nedokonalosti.“

Jednou říkají, že je věčný otrok, podruhé, že je pokusný králík. Můj známý mi nedávno vyprávěl, že si někde přečetl o tom, že člověka stvořily nějaké vesmírné bytosti a teď se nabíjí jeho energií, učí nás jako nerozumné.“

„Pokud chceš být nerozumný, Vladimíre, můžeš jim uvěřit.“

Pokud uvěříš v otroka - zrodíš v sobě otroka.

Pokud uvěříš, že se tvou energií někdo nabíjí proti tvé vůli, budeš chřadnout a skutečně odevzdáš svou energii.

Existuje všechno, co považuješ za existující.

Od samotného narození se snaží snižovat význam člověka - Božího syna. Ale všimni si, Vladimíre, vždy za tím stojí někdo, kdo se snaží vyvýšit. Ve skutečnosti je v porovnání s člověkem bezvýznamný a vyvýšit se nedokáže. Proto mu zbývá jediná cesta - ponížit toho významného a zabrzdit jeho vývoj.“

„Ano, v tomto máš pravdu, Anastasie. Nějak si nevzpomínám ani na jednu knihu či film, kde by byl člověk prezentován jako nejsilnější bytost ve vesmíru. Vždy se jako nejsilnější zobrazují mimozemšťané, a pokud člověk, tak pouze ten, který je spojený s nějakou nadpozemskou silou. Teď rozumím, jak vážnému a dlouhodobému zpracovávání podléhá člověk. A to, samozřejmě, není náhoda. Někdo má na tom velký zájem.“

Pokud je člověk skutečně slabý a nevlastní nějakou tajemnou a nevídanou sílu, proč by se ho někdo bál ? Nač ztrácet tolik úsilí na dokazování opaku ?

Ty jediná, Anastasie, pohlížíš na člověka jako na Boha a na nejsilnější bytost ve vesmíru. Ale to znamená, že tvému výkladu obrazu člověka bude oponovat mnoho jiných obrazů. Mají technologie vypracovávány po tisíciletí. Již stvořili množství obrazů bezmocného člověka.

Existuje mnoho různých učeních, jež ponižují člověka. Pracují pro ně celosvětová média, scenáristé a režiséři a je jich velké množství, velké. Vypadá to,

že jsi jediná, Anastasie. A přesto v něco doufáš. V co doufáš ? V co, Anastasie ?"

„Ve svůj původní obraz. I ve tvůj, Vladimíre. V původní obrazy lidí, kteří již vytváří rodové statky. Doufám v obraz toho, kdo v budoucnu půjde vstříc svému původnímu obrazu."

„A ještě tvrdíš, že vůbec neexistuješ. O mě říkají, že nejsem ten a nejsem takový, jak vypadám v knihách. Teď jsem pochopil, že takto se snaží smazat v lidech informace, které jdou od tvého obrazu. Částečně se jim to daří. Vždyť dokonce čtenáři, kteří budují rodové statky, říkají, že se není třeba zmiňovat o Anastasii, o knihách a své rodové statky nazývat rodovými statky, když vládě někdo vštěpuje, že jsou to špatné názvy. Dokonce těmto čtenářům nabízejí nějaké úlevy."

„A jaký máš názor ty, Vladimíre, na takovou nabídku ?"

„Přiznám se, že jsem si říkal: pokud tato slova někomu vadí, tak by možná bylo lepší je nepoužívat ? Aby se rychleji ujala myšlenka. Teď jsem pochopil, že se to možná bude vyvíjet rychleji, ale špatným směrem. Teď jsem pochopil, že chtějí, aby se slova „Anastasia“, „rodové statky" a „Zvonící cedry Ruska" nepronášela proto, že za nimi jsou silné obrazy a informace. Právě o ně chtějí lidi připravit. Rozumím tomu správně ?"

„Samozřejmě, Vladimíre, za každým slovem skutečně stojí obraz a informace. Stává se, že pouhé jedno slovo skrývá v sobě tak ohromný objem informací, že je nedokáže popsat ani sto svazků knih. Je nenahraditelné."

„Ale vždyť existují slova, která probouzí v lidech různé obrazy. Například, slovo „válka". Jedni v tomto slově vnímají osvoboditelskou válku, druzí zas dobyvačnou."

„Ale přece když se toto slovo pronáší, v lidské představě vzniká množství obrázků boje, bojujících států, zbraní a tak dále. Třebaže se obrázky budou trochu lišit, ale mnohé se budou shodovat, a slovo je přece jedno."

„Za slovy „rodový statek" také může být mnoho různých obrazů."

„"Rodový statek" je spojením slov, za nimiž stojí nejsilnější obrazy, které jsou schopny přenést člověka do božského životního prostředí. Posud to sám, Vladimíre, tři první písmena v tomto spojení tvoří slovo „rod". A rod je řetězec lidí, kteří přicházejí do života jeden za druhým, a první z nich pochází od Boha. Každý člověk, který se dnes narodí, se postaví do čela tohoto velkého řetězce. V jeho moci je, zda umístí svůj rod do toho či onoho životního prostředí. Do kamenné buňky nebo do krásného prostoru svého rodového statku. Anebo vůbec přetrhne rodový řetězec. V jeho moci je, zda bude živit svůj rod božskými výtvy nebo stravou, která nezásobuje duši energií."

„Co s tím má společného strava ? Přece předci z mého rodu již dávno nežijí."

„Jejich živé částčky jsou v tobě, Vladimíre. Vytváří tvé tělo a tvého ducha."

„No ano, z nich, ale... To znamená, že se na každého člověka klade ohromná odpovědnost za osud celého rodu."

„Ano, klade, Vladimíre, a každému se dává moc rozhodovat o svém osudu a o osudu svého rodu."

„Souhlasím, dává se moc. Ale většina lidí vůbec nemyslí na svůj rod, a možná na to nemysleli ani jejich předkové. Znamená to, že se rod, který pokračoval

od Původních pramenů, od samotného boha, rozpadl ? Rozprášil se a teď není ?"

„Vmysli se prosím, Vladimíre, do dvou slov „rodový statek". Jsou to dvě slova. Jedno spojení. Jakmile se pronáší, člověk, byť si to zatím neuvědomuje v plné míře, ve svém podvědomí naznačuje záměr: „Sjednocuji celý svůj rod a umísťuji jej na toto místo."

(1 6 .)

SJEDNOTITEL SVÉHO RODU

„Člověk, jenž založil rodový statek, v něm může shromáždit duše zemřelých příbuzných a ony mu budou vděční za tento velký skutek. Jako strážní andělé budou ochraňovat rodový statek a člověka, který jej vytvořil. Ve vesmíru nic nemizí beze stopy, jen přechází z jednoho stavu do jiného. Když člověk umírá a jeho smrtelné tělo předávají zemi, vyrůstají z něj stromy, byliny a květiny. Tělo přechází z jednoho stavu do jiného."

„A co se odehrává s hlavním energetickým komplexem - s lidskou duší ?"

„Nejdřív se vznáší nad místem, na němž je pohřbeno tělo. Proto se podle některých náboženství zemřelý člověk nepohřbíval hned. Když se lidské tělo spojí se zemí, když člověka pochovají na hřbitově, Duše se vznáší nad tím místem, kde bylo pohřbeno tělo. Nějakou dobu se příbuzní nacházejí vedle hrobu. Duše, zbavená těla, a tedy zraku a sluchu, nevidí a neslyší, může však cítit, když se o ní mluví a myslí se na ni. Pokud se o ní mluví dobře, je jí dobře, pokud špatně - cítí se špatně.

Pak lidé odchází ze hřbitova. Duše nějakou dobu přebývá nad kopečkem zeminy, pod níž je pochováno tělo, avšak již nic kromě prázdna necítí. Dnešní lidé, kteří jsou ponoření do každodenního shonu, rychle zapomínají na své zesnulé příbuzné. V bytě moderního člověka často nic nepřipomíná zemřelé předky. Za rok, pět nebo deset let si na ně již nikdo ani nevzpomene, a duše zemřelých se octnou v celkové prázdnotě. A to mluvíme jen o nedávno zemřelých. Máme však i příbuzné, kteří žili před sto lety, před tisíci a miliony let, a jsou v naprostém zapomnění.

Člověk, který zakládá rodový statek, může sjednotit celý svůj rod. Pro to je třeba pomyslet na svého příbuzného, představit si jej. Tehdy se jeho duše zachvěje a pocítí, že na ni někdo myslí, a i když bude v kterémkoliv koutku vesmíru, hned zamíří k tomu místu, z něhož vychází myšlenkový paprsek.

Člověk si nedokáže pamatovat všechny své příbuzné a stále na ně myslet. Může však vysadit menší háj ze stromů, nejlépe z rodových stromů, které mají dlouhou životnost, třeba jako dub, cedr. Při sázení má vytvořit rodovou myšlenku a v duchu si říct: „Tento háj nebo alej vysazuji na památku členů mého rodu. Zakládám rodový statek, v němž chci sjednotit členy mého rodu, kteří žili v minulosti, a také ty, kteří budou žít v budoucnosti.'

Při sázení každého stromu, je třeba myslet na jméno některého z příbuzných, jenž odešel nedávno, představovat si jej a vzpomenout na něj dobrým slovem.

Člověk nedokáže vzpomínat na své příbuzné každou chvíli, ale stromy, které dostaly tuto informaci, ji budou uchovávat stále. Duše příbuzných tvého rodu to pocítí. A budou žít na tvém statku ve stromech, bylinách a květinách.

Paprsky, které vyzařuje strom, jsou mnohem slabší než lidské, ale stálejší. Duše to pocítí a nejdřív na toto místo přijde duše nedávno zemřelého příbuzného, na něhož jsi pomyslel, za ní pak přijdou i další.

Za devět let povyroste háj, který zasadil člověk, a tyto neobyčejné stromy budou vlastnit ohromnou blahodárnou energii. Cítit její blaho bude jen sjednotitel svého rodu a jeho blízcí příbuzní.

Dokážeš si představit, Vladimíre, jak neobyčejný a dobrý skutek udělá člověk? Jako Stvořitel znovu sjednotí svůj rod, jenž se rozpadl v čase."

„Anastasie, přece jsi říkala, že duše je energetický komplex a že se některé z nich po smrti člověka rozpadají na částičky, a tak dodávají energii různým broukům, rostlinám a zvířatům."

„Ano, říkala jsem. Dochází k tomu, když v průběhu života na zemi duše člověka přebývá v disharmonii s okolním prostředím do takové míry, že je to nebezpečné pro pozemskou existenci. Svou celistvost si duše zemřelých uchovávají tehdy, když disharmonie nedosahuje kritického bodu. Do pozemského těla se znovu vrací jen ty nejharmoničtější. Bohužel se jejich počet ve vesmírném prostoru stále zmenšuje. Proto se teď vybírají ty lepší z horších."

„A jestli se v mém rodu všechny duše rozptýlily, žádná z nich do mého rodového háje nepřijde?"

„Skutečnost, že existuješ, Vladimíre, znamená, že tvůj rodový řetězec není přerušen."

„K čemu dochází, když se člověk pohřbívá na statku?"

„Když je lidské tělo pohřbeno na rodovém statku, který zveleboval člověk za živa, jeho duše neodletí do vesmírné tmy. Zůstane ve svém prostoru, kde člověk sázel stromy a komunikoval se zemí. Duše, jež nic nevidí, neslyší, ale cítí, bude pociťovat teplo, které jí odevzdávají rostliny, a také lidé, potomci toho člověka, kteří žijí na rodovém statku, se budou dotýkat jeho výtvorů a častěji na něj vzpomínat."

„Znám jeden případ, kdy k mým známým přijela na návštěvu jejich maminka, které bylo něco přes osmdesát. Přijela jen na několikadenní návštěvu. Chtěla se podívat, co vymyslela dcera s manželem. Pak je požádala, zda by nemohla zůstat na jejich rodovém statku navždy. A zůstala. Po dlouhou dobu sedávala na lavičce, občas chodila do rodinného háje a jednou řekla své dceři a zeťovi následující: ‚Až zemřu, neodnášejte mě, prosím, na hřbitov, pochovejte mě tady.‘ A ukázala na místo, které si vybrala. Když tato žena zemřela, dcera a zeť splnili její prosbu. Řekni mi, co se stane s duší této ženy, vždyť na tomto statku nestihla nic zasadit?"

„Její duše zůstane na rodovém statku, třebaže jen seděla na lavičce. Žena sama vyjádřila přání, aby ji tam pohřbili. Znamená to, že na to před smrtí myslela. A její příbuzní budou přicházet na to místo častěji než na hřbitov a častěji budou na ni myslet.

Nelze pohřbívat člověka na rodovém statku tehdy, když si to nepřál, třebaže tam něco zveleboval. Když k podobnému přece dojde, je třeba tu duši požádat o odpuštění, přijít na to místo a v duchu jí vysvětlit, proč k tomu došlo, požádat ji o pomoc."

„Ano, je to zajímavé. Věděli lidé o tom dříve, uvědomovali si to ?

„Samozřejmě že věděli, Vladimíre. Ještě celkem nedávno lidé měli rodové hrobky, víš o tom. A mnohem dříve hřbitovy vůbec neexistovaly. Objevily se tehdy, když se objevili lidé, kteří neměli rodovou půdu: městští řemeslníci, služebnictvo a žoldnéři. Když umírali, aniž by kolem sebe měli příbuzné, jejich těla se svázela za město a házela se do odpadkových jam, kam se vyhazovala nemocná zvířata. Trochu později, když se města zvětšila a začalo v nich žít více rodin, včetně majetných, vznikly hřbitovy. Majetní lidé kupovali pozemky, na nichž pohřbívali své zemřelé příbuzné.

Posléze se hřbitovy začaly dělit na „elitní“, „střední“ a obyčejné, pro služebnictvo.”

„Podobné existují i dnes. Aby se tělo zemřelého příbuzného mohlo pohřbít na lepším místě na Vagaňkovském hřbitově v Moskvě, je třeba vynaložit velké úsilí a finanční prostředky. Místa přiděluje speciální pohřební komise.”

(1 7 .)

TŘI SLOVA Z VESMÍRNÉHO ZÁKONA

„Anastasie, znáš ta tři slova z vesmírného zákona, o nichž se zmiňoval tmavovlasý mladík, slova, která stanovují předurčení každého člověka a lidstva celkově ?”

„Ano, Vladimíre, znám tato slova, definují úkol, jenž stojí před lidstvem.”

„Mohla bys mi je říct ?”

„Ano.”

„Takto udělej.”

Anastasia se postavila, a pečlivě vyslovujíc každé písmeno, pronesla:

„ZDOKONALOVAT ŽIVOTNÍ PROSTOR.”

„A to je celé ?” zklamaně jsem se zeptal.

„Ano.”

„Upřímně řečeno jsem si myslel, že jsou to nějaká neobyčejná, magická slova.”

„Však to také jsou neobyčejná a magická slova z vesmírného zákona. Jsou to nejdůležitější slova ze všech Božích programů. S jejich pomocí lze určit význam pro vesmír jak jednotlivce, tak i lidstva celkově. S jejich pomocí lze určit prospěšnost či škodlivost pozemských zákonů, které vytváří lidé.

Zdokonalovat životní prostor znamená zdokonalovat sebe.

Všechno existující ve vesmíru a na Zemi je společný životní prostor, v němž vše přebývá ve vzájemném spojení, a uprostřed toho je člověk.

Zdokonalovat životní prostor znamená rodit a vychovávat dokonalejší děti, než jsi sám. Každá generace by měla být dokonalejší než ta předchozí. Proto by otcové měli poskytnout svým dětem dokonalejší prostor pro jejich život.

Člověk, jenž zdokonaluje životní prostor, zdokonaluje vlastní mysl. Dokonalý prostor pro život zrychluje a zušlechťuje lidskou mysl.

Člověk, který zdokonaluje životní prostor, poznává nesmrtelnost.

Člověk, který zdokonaluje životní prostor, proměňuje Zem v nejdokonalejší planetu ve vesmíru.

Dokonalost Země umožňuje a pomáhá člověku zdokonalovat jiné vesmírné planety.

Dokonalost vesmíru umožňuje a pomáhá člověku tvořit nové světy.

„Kde je kraj vesmíru ? Co budu dělat, až k němu přijdu ? Když všechno sebou zaplním, stvořím pomyšlené ?“ zeptal se člověk Původních pramenů Boha. A Bůh svému synovi odpověděl:

„Můj synu, vesmír představuje mysl, z ní se zrodila touha, částečně je viditelná v hmotě. Když se přiblížíš ke kraji všeho, nový začátek a pokračování otevře tvá mysl. Z ničeho vznikne tvé nové překrásné zrození, které bude odrážet snažení, duši i touhu tvou. Můj synu, jsi nekonečný ! Věčný ! V tobě jsou tvé tvořící touhy.“ andele-nebe.cz

Anastasia ztichla. Byl jsem ohromen intonací a smyslem pronesených slov a stále jsem se na ni díval. Najednou jsem si jasně uvědomil, že Anastasia není jen poustevnice, jež žije v sibiřské tajze. Není jen neobyčejně krásná žena.

Anastasia je člověk z jiné roviny, z roviny, v níž vládne lidský Rozum. Ona cítí a vidí tuto rozumnou rovinu. Je jí hodná. Je to rovina, v které dokonalý, šťastný člověk, tvůrce, proměňuje Zem v nejkrásnější planetu ve vesmíru. A planety celého vesmíru, jež jsou nadšené pozemskými výtvary, ho vybízejí, aby na ně také pomyslel. Aby se jich alespoň dotkl svou rukou a úsměvem jim daroval budoucnost. A jak nesnesitelnou bolest musí prožívat, když se dívá na dnešní pozemskou bakchanálii.

Ale porodila dvě děti, nebála se rizika, že budou pohlceny dnešním antirozumem. Znamená to, že má jistotu, že se vše změní samo, nebo že jej změní ona.

„Anastasio, není pro tebe s tvým světonázorem bolestné dívat se na dnešní realitu ?“

„Je to velmi bolestné, Vladimíre,“ zašeptala Anastasia.

„Jakpak snášíš takovou bolest ?“

„Vytvářím obrazy překrásné budoucnosti, kochám se pohledem na ně a obdivuji je. Navíc podobné pozorování je velmi prospěšné. Jakou budoucnost si člověk představí, taková bude.“

(1 8 .)

ROVINA ANTIROZUMU

„Copak skutečně dnešní lidstvo žije v rovině antirozumu, o níž mluvil tmavovlasý mladík ? A co je to antirozum ? Jak jej můžeme vidět v praxi ?“

„Myšlenka a informace vzniknou a existují. Prověřovat skutečnost však musíš jen svým nitrem.“

„Ale jak ? Pokud člověk žije v rovině antirozumu, myslet také bude v intencích

antirozumu." „Ano, je to pravda. Ale rozum, třeba v mnohem menší míře, stále v člověku zůstává.

A pokud se v myšlenkách na něj obrátíš, aktivuje se a s jeho pomocí dokážeš určit antirozumné projevy. Nemluvme zatím na toto téma, Vladimíre, chvíli se projdi paloukem, tajgou a popřemýšlej. Tady jsou Rozum a antirozum vyvážené. V tobě zatím nejsou v rovnováze, proto pomoz svému Rozumu, čas od času jej aktivuj."

„Jak jej mám aktivovat ?"

„Jednoduše v duchu pronášej: ‚Rozum.‘ A ještě lepší je pronášet táhle: ‚Roozz-uumm.‘"

Zůstal jsem sám a pokusil jsem se přemýšlet z hlediska Rozumu. A dospěl jsem k následujícímu názoru.

Umělý svět

Dnešní lidé nežijí v přirozeném světě, ale v umělém.

Sami jej vytvořili a otrocky jej obsluhují.

Vytvořili jsme umělý svět a žijeme v něm umělý život.

Skutečný, přirozený svět je na kraji asfaltových silnic, kterými se dnešní lidstvo žene k propasti.

Do hromadného vědomí současných lidí jsou vštěpeny umělé pojmy.

Naši vědci a „inteligentní" badatelé dokázali pojmenovat dnešní medicínu, která je jen dvě stě let stará, tradiční medicínou a lidovou medicínou, jejíž dějiny čítají statisíce let, alternativní. A při tom léčitelům, mám na mysli skutečné léčitele, kteří dobře znají léčivé vlastnosti rostlin, začali říkat šarlatáni. Jako důsledek mnohé nemoci, které lidé před pouhými sto lety snadno a zdarma léčili bylinami z vlastní zahrady, musí dnešní člověk léčit drahými léky na doporučení lékaře. Možná by v medicíně měly existovat dva směry. Lidové léčitelství je potřeba vyučovat na školách, připravovat odborníky na univerzitách. Osmdesát procent onemocnění může být vyléčeno lidovou medicínou, takto by se zmírnila zátěž dnešních lékařských institucí a mohli bychom významně zlepšit kvalitu lékařských služeb. Ale pro to bychom museli myslet v hodnotách Rozumu.

Umělé potrubí

Lidé zakopali do země miliony kilometrů kovových rour, kterým říkáme potrubí. Vynaložili obrovské úsilí na jejich výrobu a vložení do výkopů. Toto potrubí vyžaduje stálou údržbu a generální opravy, což pro lidi znamená těžkou dřinu. Navíc voda, která vytéká z kohoutků, často není vhodná pro pití. A přitom v přírodě existuje přirozený vodovod, nejsou to jen řeky, ale také podzemní voda. V žilkách Země teče životadárná, léčivá voda, která je schopna naplnit miliony studen. Přirozený vodovod nepotřebuje opravu, co víc, sám očišťuje vodu, která se zašpiní na povrchu, a nasycuje ji minerály. Nicméně současný způsob života ve městě zbavil člověka možnosti používat přirozené potrubí, které projektoval a vytvořil Stvořitel.

A tak vzniká otázka: zvolil si člověk tento způsob života samostatně nebo pod vlivem nějakých sil ? Abychom na ni odpověděli, podívejme se na další situaci, kterou nelze nazvat jinak než psychické onemocnění společnosti. Co se nabízí průměrné rodině v Evropě, Americe či Rusku proto, aby si pořídila byt nebo dům ?

Hypotéka antirozumu

Například se nabízí hypotéka. Konkrétněji to znamená půjčit si v bance na dvacet až třicet let peníze, pořídit si za ně bydlení a v průběhu těchto třiceti let je každý měsíc splácet s úroky. Pokud by rodina nedokázala půjčku splácet, banka ji o byt připraví. V průběhu dvaceti let musí mladá rodina žít ve strachu ze ztráty bydlení, chodit do zpravidla nezajímavého zaměstnání, jen aby platili co nejvíc. Musí se plazit před zaměstnavatelem, jen aby nepřišla o práci. Možná že tato žalostná situace nemá alternativu ? Ale má ! Co víc, právě alternativa vypovídá o tom, že překážky, jež musí překonat mladí lidé, aby získali bydlení, jsou umělým způsobem vštěpeny do hlavy člověka. Tyto překážky jsou virtuální a vlastní jen virtuálnímu světu. Uvedu typický příklad ze skutečného života.

Mladý člověk jménem Andrej, jenž bydlel ve městě Vladimír, se navenek málo lišil od svých vrstevníků. Navštěvoval bary a diskotéky, kouřil a požíval alkohol. Když si přečetl o rodových statcích, začal toužit po vlastní půdě a vlastním domě.

Prostředky na koupi pozemku a výstavbu domu neměl, rodiče mu pomoci nemohli. Třicet kilometrů od Vladimíru, poblíž vesnice Koňajevo, stál v roce 2005 hektar půdy na opuštěném místě zarostlém plevely třicet tisíc rublů. Téměř padesát rodin z řad čtenářů si na tomto opuštěném místě pořídilo své hektary a začalo stavět budovy. Byli to lidé většinou zralého věku, kteří měli nějaké úspory. Andreji se také líbilo toto místo na břehu lesního jezera a byla tam i volná půda. Mladíka vedla touha po vlastním statku, a tak přestal navštěvovat různé večírky, začal usilovně pracovat a za pouhých půl roku dokázal ušetřit třicet tisíc rublů a pořídit si hektar půdy. Ale kde měl vzít prostředky na výstavbu domu ? V té době jeden čtvereční metr obytné plochy ve městě Vladimír stál dvacet tisíc rublů, tedy na výstavbu domu o pouhých padesáti čtverečních metrech potřeboval milion. Andrej nešel do banky pro půjčku, aby pak v průběhu dvaceti let splácel peníze s úroky. Třadvacetiletý mladík šel do obchodu, pořídil si dobrou sekeru a během jednoho roku si na svém pozemku postavil dřevěný dům. Tak to vypadá ve zkratce. Teď však přidejme několik detailů.

Nejdřív se Andrej nechal zaměstnat v jedné firmě, kde byli řemeslníci, kteří stavěli sruby. Získal u nich zkušenosti v práci se dřevem a zároveň si vydělal peníze na koupi dřeva pro své budoucí obydlí. Teď na pozemku mladého člověka roste sad, stojí dřevěný dům, je tam studna a rybníček. Lidé, kteří nově přijíždějí do osady, zapisují se k Andreji do pořadí na výstavbu dřevěných srubů. Stal se z něj uznávaný a vážený řemeslník.

Dá se říct, že si Andrej za rok ušetřil milion. Nebo jej vydělal ? Není to tolik důležité. Andrej získal nezměrně víc než milion - víru ve vlastní sílu a dům, který postavil vlastnoručně.

Myslím, že se najde důstojná dívka, jež vejde do tohoto domu a porodí Andreji

syna a dceru, kteří jednou budou vyprávět svým dětem, čí ruce stavěly dům, zasadily zahradu a zvelebily jejich malou vlast.

Andrejův příběh není ojedinělý. Ve stejné osadě jsou další rodiny, které si vlastnoručně postavily domy.

Vzpomínám si, jak můj otec s dědečkem také postavili dřevěný dům a vedle nich totéž dělali sousedé, rodiče mých vrstevníků. Uběhlo víc než půl století, ale v těchto domech stále žijí lidé.

A tak vznikají další otázky. Jak je to možné, že půl století společnost vytváří nové technologie ve stavebnictví, vyrábí nové materiály, mechanismy a pomůcky, které jsou jakoby dokonalejší, ale nakonec...

Průměrná rodina musí tvrdě pracovat dvacet až třicet let, aby získala bydlení, které si dříve mohla zajistit v průběhu jednoho až dvou let. Pro mnohé rodiny je otázka bydlení neřešitelná a musí se jí věnovat vláda.

Je daná situace náhodná, nebo uměle vytvořená? Avšak to není důležité. Důležitější je, že je naprosto antirozumná. Ale společnost v každodenním shonu přichází o schopnost uvažovat a analyzovat. Společnost si na ni zvykla a nic jiného si nepředstavuje. Společnost si zvykla na antirozum a přestává být rozumná.

Proč odchází láska ?

Současný způsob života vytvořil mnoho problémů, o nichž je přísně zakázáno diskutovat. A když se o problému nediskutuje, nevzniká ani jeho řešení.

Po celém světě dochází k rodinným konfliktům, dokonce k bitkám a vzájemným vraždám mezi manželi. V takzvaných civilizovaných státech téměř osmdesát procent mladých lidí, kteří uzavřeli manželství, se vbrzku rozvádí. Rozvodovému řízení předchází negativní emoce a stresy, trápení dětí.

Defakto po celém světě v průběhu tisíciletí dochází k nesčetnému množství lokálních konfliktů mezi lidmi, kteří se pokusili vytvořit láskyplný vztah. Je to utrpení nejen pro obě strany, ale také pro jejich děti.

Současnému člověku se tato situace předkládá jako danost. Prý je to přirozená věc: láska přichází a odchází. Ale ukázalo se, že podobná situace je zákonitá jen pro lidi z umělého světa, pro skutečnou lidskou podstatu je však cizí.

Poustevnice z tajgy poprvé ukázala, že prvotní přitažlivost mezi mladými lidmi není láska. Je to jen impuls k zrození velkého citu, který vznikne při spojení tří aspektů.

Anastasia pověděla o těchto aspektech a ukázala tři starodávne obřady, které napomáhaly zrození skutečné lásky. Uvedl jsem je ve svých předchozích knihách. Musel jsem použít slovo „obřad“, protože v ruském jazyce jsem nenašel přesnější definici, jež by charakterizovala tyto rozumné činy dvou mladých lidí, kteří pocítili vzájemnou přitažlivost, a jejich rodičů.

Nicméně dané téma, stejně jako mnoho dalších, se ukázalo jako zakázané pro svobodná média. Co víc, pod vhodnými záminkami se začal očerňovat samotný pramen. Došlo až k tomu, že na prvním programu centrální Ruské televize v pořadu „Tajemná Anastasia“ nějaké osoby prohlásily, že jakoby od čtení mých knih s výroky poustevnice z tajgy lidé přichází o rozum. Vždyť je to

směšné ! Od čtení a prohlížení pornografických časopisů a agresivních thrillerů plných násilí lidé nepřichází o rozum, ale od filosofických úvah o lásce a o lidském způsobu života ano ? Podobný postoj svědčí o tom, že v současné společnosti existují síly, které programují sociální kataklyzmata, a také lidé, kteří nechápou podstatu toho, co se odehrává, a jejichž prostřednictvím tyto síly fungují.

A tyto lidi lze pochopit. Představte si, co by se stalo, kdyby člověk, jenž si přečetl knihy z edice „Zvonící cedry Ruska“, začal tvrdit, že pomocí tří starodávných obřadů dnešní snoubenci během svatebního obřadu před očima všech příbuzných mohou za třicet minut vytvořit na pustém místě rodový statek se zahradou, která bude čítat kolem sta rostlin potřebných pro život člověka. Postavit dům s potřebnými hospodářskými staveními, umístit do nich zvířata, věrná jako v pohádce. Člověka, jenž tvrdí něco podobného, by dnešní lidé, kteří nečetli mé knihy, měli za blázna nebo lehkověrného. Ale já se pokusím poodhalit mechanismus, s jehož pomocí ve skutečnosti dochází k podobným „zázrakům“.

Dva mladí lidé, kteří pocítili vzájemnou přitažlivost, podle starodávných pravidel nebo obřadů, můžeme tomu říkat jakkoliv, šli na okraj vsi, vyhledávali pro sebe pozemek o velikosti ne méně než hektar, stavěli si menší chýši a společně do detailu a důkladně tvořili projekt svého budoucího statku. Fakticky tvořili také prostor, v němž může přebývat energie lásky. V tomto projektu neoznačovali jen místo pro svůj budoucí dům a hospodářská stavení, ale také místo pro výsadbu každé rostliny.

Tato tvůrčí práce mohla trvat od tří měsíců do roka. Když byl projekt ukončen, mladý pár obcházel příbuzné ze strany nevěsty a ze strany ženicha a zval všechny k účasti na svatebním obřadu. Při návštěvě příbuzných mladí mohli říci například následující: „Jak krásnou máte jabloň.“ Tato slova napovídala pozvaným lidem, aby na obřad sňatku přinesli sazenici jabloně, která se zalíbila mladým. U někoho jiného třeba mohli pochválit zvířátko: „Jak temperamentní je vaše hříbátko.“ Znamenalo to, že pozvaný člověk nemusel myslet na to, jaký dárek přinese novomanželům. Bylo mu jasné, že jim daruje hříbátko, atd.

V průběhu svatebního obřadu snoubenci jako by procházeli velkou životní zkouškou před očima svých příbuzných a přátel, vyprávěli o projektu svého statku a podrobně ukazovali, co a kde se bude nacházet. Když své vyprávění ukončili, dali znamení a všichni svatebčané umísťovali své živé dary přesně na to místo, které určili ženich a nevěsta.

Mladý pár s rozechvěním pozoroval velké společné dílo svých příbuzných a přátel. Po prožití velkého emocionálního vzplanutí byli novomanželé odvedeni každý do svého rodičovského domu, kde měli strávit dvě noci. Během této doby jejich příbuzní po částech přenesli na pozemek mladého páru předem připravená hospodářská stavení. Za druhého úsvitu on a ona budou spěchat na nově stvořený rodový statek na svou první manželskou schůzku. To, co se s nimi odehraje v novém domě, naplněném jen pozitivními emocemi a nevídanou energií lásky mezi mužem a ženou a lásky ke svému prostoru, je nepopsatelné.

Co by bylo, kdyby novomanželům Původních pramenů někdo řekl, že přijde doba, kdy sňatky budou probíhat zcela jinak. Dva mladí lidé přijdou do nějaké budovy, podepíší se v nějaké knize a cizím autem, vyzdobeným stuhami, budou jezdit městem, které jim nepatří a nikdy patřit nebude. Pak si společně s pozvanými hosty sednou v nějaké restauraci, budou jíst stravu, připravenou cizíma

rukama, pít vodku a hosté, kteří se již dostali do nálady, na ně budou křičet „Pusu !“ a žádat, aby se veřejně líbali. A to je celé. Pak následuje takzvaná svatební noc a žádné příjemné vzpomínky, navíc neexistence prostoru, který by mohla zaplnit energie lásky.

„To není možné ! To se nikdy nestane !“ řekli by novomanželé Původních pramenů. „Člověk je přece rozumná bytost, není žádné divoké zvíře, aby v zárodku ničil svou lásku, která zatím nenabrala sílu.“

Tak kdo ve skutečnosti přichází o rozum ? Rozhodnutí je na vás, vážení čtenáři.

Na otázku, proč odchází láska, lze odpovědět následující. K většině současných novomanželů skutečná plnohodnotná láska ani nepřichází, jelikož není prostor vhodný pro její existenci.

Co je to láska ? Je to cit, velká energie, schopná nadchnout člověka pro tvoření, zvětšovat jeho schopnosti, fyzické a duchovní síly. Je to rozumná energie, zaplňuje prostor, v němž se nachází dva zamilovaní lidé, a vytváří pro ně jediný celek - Prostor lásky.

A teď se podívejte k čemu dochází v současném životě. Snoubenci přichází na matriční úřad, aby uzavřeli manželství. Prostor úřadu není jejich prostorem. A rozumná energie lásky podobný prostor zaplnit nemůže.

Jízda autem, často cizím, se pro energii lásky také nehodí. Zaplnit současný byt také nemůže. Přece energie lásky nebude laskat bezduché rozkládající se předměty. Dokonce v moderním novém bytě se každým okamžikem vše ničí a stárne. Energie lásky se nedokáže smířit s procesem ničení a přebývat v podobném prostoru.

Energie lásky potřebuje živý prostor zvelebený lidmi. V daném případě jsou to dva lidé, kteří pocítili vzájemnou přitažlivost. Nic jiného neexistuje. Důkazem toho jsou mnohočetná rozvodová řízení po celém světě.

Otázka, proč odchází láska, si zaslouží všestranné bádání a já plánuji věnovat tomuto tématu svou další knihu, v které povím o starodávné zemi, v níž lidé znali tajemství nepomíjející lásky. Dnešní vztah k lásce je vskutku nerozumný.

Moc nad mocí

Působit na lidi, vláda v tomto případě není výjimkou, lze různými způsoby. A nejsilnější z nich je působení prostřednictvím obrazu. Současní lidé si zvykli na nesmyslné podmínky a obrazy, přijímají je jako danost.

Například existuje představa, obraz, že vláda včetně státní Dumy, kde se vytváří a schvalují zákony, rozhodně musí být ve středu velkoměsta. Jsme na to zvyklí. Je to ale rozumné ?

Odpovězte mi, kde docházelo k jasnozřivosti u proroků ? Kde rozmyšleli mudrci ? Odkud přinášeli Boží zákony ?

Například Mojžíš dostal své destičky s desaterem, když odešel na horu Sinaj. Ježíš Kristus odešel na čtyřicet dní do pouště. Buddha strávil několik let hluboko v lese. Mohamed po celé měsíce přebýval v osamění v jeskyni Hira.

Filosofové a vědci, například Konfucius, Lao-c', Kant, Nietzsche aj., také odcházeli do osamocení.

A kde se nachází budova naší státní Dumy ? Kde vytvářejí zákony naši mudrci zvolení národem ? Vzpomněli jste si ?

Budova naší státní Dumy je na křižovatce rušných silnic. Myslíte si, že lze vymyslet nesmyslnější podmínky pro práci těch, které si zvolil národ ?

Copak je to nějaký hostinec u cesty ?!

Proč zanikají říše

Lze uvést množství příkladů z dějin spojených s vlivem obrazů, které působí na lidskou společnost a vyvolávají planetární katastrofy. Ale pro současného člověka, obzvlášť pro žijícího v Rusku, bude nejnázornějším příkladem zánik carského Ruska a později - rozpad Sovětského svazu.

„Z jiskry se rozhoří plamen," řekl vůdce světového proletariátu Vladimír Iljič Lenin o bolševických novinách, které pranýřovaly carský režim. Systematicky se zaváděl negativní obraz carské moci a vytvářel se nový, krásný obraz sovětské vlády. Carismus byl svržen. Místo něj vznikla a začala se rozvíjet nová říše - SSSR, která měla ohromnou armádu vybavenou jadernými zbraněmi.

Avšak po uplynutí pouhých sedmdesáti let se tato mocná říše rozpadla na jednotlivé státy, které zdaleka ne vždy projevují vzájemné přátelství. Za viníky pádu politologové označili politiky, kteří podepsali dohodu o rozdělení, a také ekonomickou a politickou situaci.

Při detailnější analýze je vidět, že tato skutečnost je také výsledkem působení obrazu. Připomeňme si skvělé dílo Alexandra Solženicyna o Gulagu a tvorbu dalších mistrů pera, kteří pranýřovali SSSR. Jiní spisovatelé ve stejnou dobu vytvářeli obraz vzkvétajících států na Západě, kde se na rozdíl od Sovětského svazu police obchodů prohýbaly od hojnosti různého zboží a kde šťastní a svobodní lidé jezdili přepychovými auty. Při tom se popisovaly přednosti západní civilizace, ale zamlčovaly se její nedostatky.

Budoucnost Ruska také určují obrazy, vštěpené do hlav a duší obyvatel státu. Bohužel je to celá řada obrazů, jež vedou k jeho zániku. Kult násilí, kult peněz v kinech a v televizi vytváří obraz ničení. „Držet krok se Západem," propagují mnozí naši politici. A žádné ekonomické či vojenské úspěchy a výzvy k patriotizmu těmto obrazům čelit nemohou.

Čelit obrazu dokáže jen jiný obraz, tvořivý obraz, jenž dokáže nadchnout miliony lidí. Právě takový obraz vytvořila Anastasia jako protiváhu hromadě ničivých obrazů. Státisíce lidí přijaly obraz budoucího překrásného státu, přidaly k němu své představy a začaly jej vtělovat do reality - budovat rodové statky. O těchto lidech se pozitivně vyjádřili známí politici, státní činitelé, známí vědci, pracovníci kultury a vůdci náboženských konfesí. Nebudu tady tyto projevy uvádět. Každý se s nimi může seznámit na internetových stránkách www.anastasia.ru.

Tyto nesmírně odvážné projevy samozřejmě dodaly lidem nadšení, ale jsou zatím kuloárové. Přece tato rozumná slova zazněla v prostředí antirozumu.

Některá tvrzení poustevnice z tajgy se mohou zdát fantastická, i já jsem na začátku naší komunikace měl stejný dojem. Dnes, po uplynutí patnácti let po prvním setkání s Anastasií, jsem musel mnohé věci přehodnotit. To my, současná společnost, žijeme ve fantasticky nepřirozeném prostředí pro rozumný život. Anastasie mluví o rozumné realitě. Metodicky ji vytváří a vytvoří. Budu se snažit jí v tom pomoci i statisíce jiných lidí jí již pomáhají.

Zajímavá je další skutečnost. V médiích, v literatuře a ve filmech téměř nikdy nepotkáme kladnou postavu, která by rozumně zacházela s půdou. Vzpomeňte si na způsob života kterékoliv hlavní postavy a na prostředí, ve kterém žila. Většinou jsou prezentovány v bytech, restauracích, casinech, na ulicích velkoměst atd. Pokud ukazují člověka, jenž uvědoměle zachází s půdou, což se stává velmi zřídka, vždy jej představují jako zaostalého hlupáka. Lidské společnosti se systematicky a cíleně vštěpuje, v jakém prostředí by měla žít. Je to náhoda? Myslím si, dokonce jsem přesvědčen, že není. Vede k rozpadu osobnosti, k sociální a planetární katastrofě.

Když jsem po svém přemýšlení mluvil s Anastasií, s jistotou jsem jí řekl:

„Jsem zcela přesvědčen, že dnešní lidstvo žije v rovině antirozumu. Dnešní lidstvo myslí hodnotami antirozumu, proto také nemá konkrétní plán, jak vytvořit harmonickou budoucnost. Jen konstatuje a mluví o svém konci.

(1 9 .)

ROK 2012

O 22. prosinci roku 2012 se v dnešní době aktivně diskutuje nejen v ezoterických kruzích, ale také mezi vědci a na internetu. Mnozí lidé si myslí, že tento den bude koncem světa.

Proč se mluví právě o tomto datu? Protože tento den je spojen s chmurnými apokalyptickými předpověďmi tajemných starodávných Mayů, podle jejichž kalendáře, který mimochodem odborníci považují za mnohem přesnější než je gregoriánský, dvaadvacátého prosince roku 2012 končí současný cyklus takzvaného dlouhého počtu - éra Pátého Slunce neboli období Jaguára. Podle ústního podání po ukončení období Jaguára přijdou roky neštěstí a katastrof, které potrvají do doby obnovení lidstva.

Vědci nedávno zjistili, že toto datum v mayském kalendáři je z astronomického hlediska významné. V tento den má dojít k události, která se stává jednou za 25 800 let - Slunce se ocitne v jedné linii s tajemným energetickým centrem Galaxie a současná civilizace poprvé zažije mimořádný astronomický jev. Anebo také nezažije. Předpokládá se, že předkové Mayů, jejichž památky můžeme vidět ve Střední Americe, sešli ve druhém tisíciletí před naším letopočtem s hor do tropických lesů a do rovin Yukatánu. Právě v těchto pláních dosáhla civilizace Mayů v prvním tisíciletí před naším letopočtem nejvyššího rozkvětu. Mayové používali hieroglyfické písmo, měli velké poznatky v oblasti matematiky, medicíny, stavěli kamenná města a neobyčejné rituální budovy, jako například Velký palác v Palenque, ale především měli hluboké poznatky v oblasti astronomie.

Dodnes není zodpovězena otázka, proč mayská města zpustla dávno před příchodem Evropanů?

Základem astrologie Mayů je počet dní. Všeobecně uznávaná astrologie (starodávný Sumer, Babylon) se zakládá na postavení planet ve zvěrokruhu. Mayové také znali zvěrokruhová souhvězdí, jenže v jejich zvěrokruhu nebylo 12 souhvězdí, ale 13. Brali v úvahu také souhvězdí Netopýra.

Ted' několik slov o jejich záhadném kalendáři. Současný cyklus času, který končí v roce 2012, začíná dávným datem třináctého osmí 3114 před naším letopočtem. A je to poněkud zvláštní, jelikož jak jsem se již zmínil, mayská kultura je minimálně o tisíc let mladší. Odborníci, kteří se věnují zkoumání této kultury, nemají jednoznačný názor na vznik jejich proslulého kalendáře. Existují domněnky, že kalendář, stejně jako písmo, převzali Mayové od Olméků, jejichž kultura je mnohem starší. Na území osídleném starodávnými Olméký v La Venta objevili archeologové artefakty, které potvrzují jakousi návaznost nebo spojitost kultur. Avšak zajímavější je něco jiného.

Když vědci začali porovnávat chronologické údaje, ukázalo se, že začátku současného cyklu (dle mayského kalendáře - rok 3114 před naším letopočtem) plně odpovídají některé významné události v dějinách lidské civilizace. Například výstavba záhadného megalitického komplexu Stonehenge. Vznik písma v Mezopotámii. Založení Memfisů a vznik vládnoucích dynastií v Egyptě po spojení Horního a Dolního Egypta. Pěstování kukuřice v Americe. Vzniká dojem, že právě tehdy po celé planetě pod vlivem nějakých vnějších sil došlo ke globální kulturní revoluci a lidé získali nové vědomosti. Podle jedné z hypotéz kněží, šamani a mudrci té doby v průběhu meditace přišli do kontaktu s nějakou úschovnou tajných znalostí.

Předpovědi civilizace Mayů, známá proroctví a oficiální prameny, jež mluví o planetární katastrofě, si samozřejmě zaslouží pozornost. Avšak nejvýznamnější a nejdůvěryhodnější dokáže určit budoucnost každý myslící člověk současnosti.

Zkusme chvíli analyzovat, jaké jsou tendence ve změnách ekologické situace v Rusku.

Podívejme se jen na posledních padesát let. Většina obyvatelstva začala žít ve velkých a středních městech. Lidé ve velkoměstech byli připraveni o hodnotnou pitnou vodu. Co víc, za tuto tekutinu, důležitou pro život člověka, se začalo platit. Před padesáti lety by lidem podobná situace připadala neuvěřitelná. Avšak dnes si na ni zvykli. A to je škoda. Kriteriem všeho je voda, a pokud společnost souhlasí se stále větším znečištěním vody, nemá právo na existenci. Tento rozsudek nevynáší někdo seshora, ale člověk sám sobě.

„Ruším předpovězené peklo na zemi“

Tuto větu pronesla poustevnice z tajgy Anastasia. Myslím si, že by bylo vhodné, aby většina lidí žijících na Zemi pronesla něco podobného a uskutečnila patřičné činy. Dnes je to životně nutné.

Mnozí lidé dnes pozorují negativní následky globálního oteplování. Vědci upozorňují na změnu geomagnetického pole Země a potopení celých kontinentů v budoucnu. Před očima současníků dochází ke globálním katastrofám, jako například v Indonésii, kde zahynulo více než dvě stě tisíc lidí, v USA, kde byl zatopen New

Orleans - město s milionem obyvatel. Vědci také varují před hrozbou změny aktivity Slunce.

Otázka ekologického bezpečí Země se ukázala tak aktuální, že z iniciativy Anglie byla zařazena do programu zasedání Rady bezpečnosti OSN v roce 2007. Začátkem roku 2008 byla projednávána Bezpečnostní radou Ruské federace.

Poprvé se tvrzení věstců o globální katastrofě začala ztotožňovat s názorem současných vědců a vládami mnohých států.

Mudrci civilizace Mayů také mluvili o tom, že na Zemi dojde ke globální katastrofě, která se odehraje v roce 2012.

Více či méně o tom slyšeli mnozí lidé, avšak veřejné rozhovory o katastrofě roku 2012 jsou jen zlomkem toho, o čem se mluví v tajných zprávách.

Možná jen z doslechu se dozvídáme o tom, že japonská vláda připravuje opatření k přesídlení svého obyvatelstva. Podle předpovědí jednou z prvních bude zatopena Anglie, zřejmě proto právě ona byla iniciátorkou zařazení ekologické otázky do programu zasedání Rady bezpečnosti OSN.

Možná že se vlády různých zemí chovají dobře, když neprobírají vzniklou situaci veřejně a podrobně. Proč vyvolávat mezi lidmi paniku? Avšak na druhou stranu, pokud lidstvo bude přebývat v nevědomosti, většina obyvatel může zahynout a zachrání se jen informovaná elita, která vezme s sebou sto až dvě stě otroků pro každého.

Vědci předpovídají, které země budou pohlceny živlem, jako Atlantida, a které nepodlehnou zatopení. Například v Rusku budou zatopeny pobřežní regiony a nejlepším místem pro život se stane Sibiř.

Po globálním oteplování přijde na Zem doba ledová.

Avšak jaký je rozdíl v tom, k jaké globální katastrofě dojde, jestliže společnost nedokáže čelit již dnešním katastrofickým projevům, například znečištění vzduchu ve městech, elektromagnetickému záření, které proráží obydlí člověka, a mnohému jinému.

Existuje alternativa smutné budoucnosti lidstva? Samozřejmě že existuje. Ale vše si povíme po pořádku.

Tak tedy na světových fórech došli k jednoznačnému závěru, že katastrofa je možná v nejbližších letech. A tady vyvstává zajímavá otázka: jsou vlády a věda schopné učinit opatření na její odvrácení? Představitelé světové vědy nedokázali na tuto otázku odpovědět. Vlády různých zemí se alespoň nějak snaží zapůsobit na situaci a vypracovaly takzvaný Kjótský protokol, podle kterého by každá země měla snížit množství škodlivých plynů, které se vypouštějí do atmosféry. Mnohé země jej dodnes neratifikovaly.

To, k čemu může dojít v budoucnu, samozřejmě vyvolává neklid, ale copak by neměla vyvolávat ještě větší neklid dnešní katastrofická situace zastřená úspěchy civilizace?

CHOBOTNICE POŽÍRAJÍCÍ LIDI

Obrázek z Anastasiina vyprávění, na němž si lidé staví domy podél zapáchajících chapadel netvora, jenž požírá lidi, není žádný výmysl, ale ta nejskutečnější realita. Realita, na kterou si lidé zvykli do takové míry, že ji vnímají jako danost.

A netvor existuje dál a stále se zvětšuje. Jsou to naše silnice a to, co se na nich pohybuje. Informace na toto téma jsou veřejně přístupné.

Například je známo, že délka dálnic a silnic v celém světě převyšuje 69 milionů kilometrů. Délka leteckých linek se blíží 6 milionům kilometrů a železničních tratí - 1,5 milionu kilometrů. Délka magistralního potrubí činí kolem 1,1 milionu kilometrů a délka vnitrozemských vodních cest - více než 600 tisíc kilometrů. Délka námořních cest představuje mnoho milionů kilometrů. Pokud bychom analyzovali problém znečištění atmosféry nejrozličnějšími druhy dopravy, zjistíme, že podíl automobilové dopravy činí 85 % ! Ale škodlivé zplodiny ještě nejsou všechno. Nezapomínejme na takové nepříznivé faktory, jako jsou hluk a vibrace. Osmdesát decibelů, což je přibližná úroveň hluku na frekventovaných městských silnicích, představuje potenciální nebezpečí pro sluch člověka. Rozvoj různých druhů dopravy a stavba silnic nejsou nijak příznivé i pro lidskou psychiku. Přičemž tyto faktory působí přímo či nepřímo nejen na řidiče a cestující, ale také na množství lidí, kteří zrovna nevyužívají dopravu a komunikace. Přetížené dopravní spoje a mnohohodinová stání v zácpách, občas nemožnost jednoduše přejít přes silnici - to vše rapidně zvyšuje nervozitu, vede ke chronickému stresu, zvětšuje agresivitu a občas vyvolává takové chování člověka, kterého by jedinec na jiném místě nejenže nebyl schopný, ale ani by na něj nepomyslel.

Každoroční přehledy o stavu životního prostředí v regionech našeho státu výřečně mluví o tom, jak alarmující je problém ekologického bezpečí všech ruských velkoměst. A hlavní příčinu zhoršení ekologické situace odborníci jednohlasně shledávají ve „zrychlujícím se procesu automobilizace obyvatelstva“. Lékaři již teď potvrzují skutečnost, že dopady expanze automobilového komplexu zkracují život obyvatelům velkoměst Ruska o 4 až 5 let. A to mluvíme o člověku, který si je schopný problém uvědomit a také vyjádřit. Co ale Země ? Ostatně ona také dokáže vyjádřit problém po svém, ale jsme schopní v hluku, rachotu a čoudu našeho života slyšet hlas Země ?

Čím vlastně autodoprava zabíjí Zem ? Především pro stavbu komunikací je potřeba půdy jako takové, vody a vzduchu. Například podle statistik v USA plocha země, pokrytá dálnicemi, železničními tratěmi a letišti, činí 101 tisíc čtverečních kilometrů a plocha měst - 109. Délka silnic v Rusku převyšuje půl milionu kilometrů.

Třeba mi někdo namítne: „Na zemi se staví silnice ~ co je na tom špatného ?“ Špatné je to, že při stavbě a využívání silnic, potrubí a letišť se ničí půda: dochází k sesuvům a sesedání, zvyšuje se eroze. A najednou vidíme, jak se podél nedlážděných cest objevují rokle, které ještě více zhoršují situaci.

A navíc - podél dálnic, železnic a potrubí s ropou a plynem, které je na povrchu země, se velké plochy půdy znečišťují sloučeninami olova, síry a ropných produktů.

Jako nejnebezpečnější pásmo vědci shledávají 200 metrů po obou

stranách nejfrekventovanějších silnic. Vzhledem k tomu se přísně zakazuje pěstovat podél těchto komunikací zemědělskou produkci, sbírat houby a plody, pást dobytek, obzvláště mléčný skot (jsou známy případy otravy dětí mlékem od krav, které se pásly podél silnic). Podél komunikací je téměř metrová vrstva půdy znečištěná prachem, jež tvoří částice asfaltu, gumy, kovu a jiných látek, jež mají rakovinotvorný a mutagenní účinek. Nad tímto by se měli zamyslet milovníci procházek a sportování podél silnic, obzvláště je třeba si to pamatovat při procházkách s malými dětmi, které i když jsou v kočárku nebo jdou pěšky, stejně se pohybují v rizikové oblasti.

Ještě bych chtěl dodat následující. Všimněte si, že největší počet silnic, škodlivých pro člověka, není v poušti nebo v Antarktidě, ale na místech největší koncentrace lidí. A velkoměsta jsou pyšná na své mnohoproudové silniční okruhy, jež zabíjejí život.

Při schvalování státního rozpočtu se vyčleňují velké prostředky na financování stavby a rekonstrukce silnic. Aby ne. Vždyť v případě neexistence silnic mohou obyvatelé měst zůstat bez potravin a bez léků. Silnice jsou tepnami, po nichž probíhá zásobování člověka, jenž žije ve velkoměstě, vším nezbytným.

Stop ! Je to nesmysl. To už je skutečná zvůle antirozumu. Tepny, bez nichž člověk jakoby nedokáže žít, ve skutečnosti působí pomalou smrt.

Jak duchovně, inteligentně a rozumně chceme působit ! Ale když ponecháváme podobné netvory další generaci, znamená to, že jim odevzdáváme své děti napospas. Kdo vlastně v tomto případě jsme ?

Zdálo by se, že východisko z nesmyslné situace neexistuje. Ale je to jen zdání. Východisko existuje. Spočívá ve způsobu života jak jednotlivého člověka, tak i společnosti celkově.

Výfukové plyny z milionů aut, kouř z velkých a malých podniků a jiné zdroje, které produkují škodlivé zplodiny, jsou jen výsledkem, nikoliv příčinou, která je způsobila. Příčina spočívá v antirozumném technokratickém způsobu života.

(2 1 .)

JAK ODVRÁTIT PLANETÁRNÍ KATASTROFU

O tom, že lidstvo stojí na prahu planetární katastrofy, mluví mnozí, počínaje OSN, vládami různých států a konče běžnými obyvateli.

Také se mluví o tom, že příčinou katastrofy je lidská činnost.

Samozřejmě samotné konstatování faktu blížícího se neštěstí je neodvratí. Jsou zapotřebí konkrétní účinná opatření, která by dokázala změnit situaci k lepšímu. Existuje v přírodě účinné východisko z krizové situace ? Ano, existuje ! Jsou to kódové názvy „rodový statek“, „Zvonící cedry Ruska“, „Anastasia“. Tato slova a obrazy, informace a filozofie, které za nimi stojí, dokážou v co nejkratší době nejenže vyvést státy z krize, ale také otevřít novou stránku harmonického rozvoje společnosti.

Abychom pochopili, jak toho lze dosáhnout, musíme nejdřív vyjmenovat některé problémy dnešní společnosti.

Ekologie. Ve městech chybí čistý vzduch, čistá voda a zdravá strava.

Doprava. Mnohokilometrové zácpy ve velkoměstech se staly zvykem. Kvůli špatným silnicím v Rusku zahyne každoročně při autonehodách kolem třiceti tisíc lidí.

Korupce. O rozsáhlosti tohoto jevu se mluví také na vládní úrovni. Úředník, jenž okrádá státní pokladnu, a lidé, kteří dávají nebo berou úplatky, jsou neméně nebezpeční než teroristé.

Nezaměstnanost. Největším následkem nezaměstnanosti je deprese. Když se tato nemoc zmocní jednoho člověka, promění jej v živou mrtvolu. Pokud ovládne část společnosti, vzniká hrozba zániku státu.

Alkohol a drogy.

S tímto problémem společnost zápasí dlouho a neúspěšně.

Otázka bydlení.

Ať se snažíme jak se snažíme, otázka je stále nevyřešena.

Ted' si představme následující situaci.

Padesát procent obyvatel Ruska, Ameriky a Kanady se rozhodlo vést zdravý způsob života a vybudovat pro svou rodinu statek na pozemku o velikosti alespoň jednoho hektaru.

Vlády poskytly těmto rodinám pozemky, potřebné pro založení osad, a připravily příslušné zákony.

Na opuštěné půdě bývalých kolchozů a farmářských hospodářství lidé, kteří získali půdu, zahájili nevídanou aktivitu. Začali stavět domy a hospodářská stavení. Ti, kteří neměli dostatek prostředků, budovali sami. Kdo měl prostředky, najal si stavební firmu.

Nejdůležitější však bylo, že tito lidé na svém hektaru vysazovali sady a zvelebovali zahrady. Dříve opuštěná půda na Dálném východě, na Sibiři a v středním pásmu Ruska se proměňovala v kvetoucí oázy.

Stát, který má podobné oázy, celkově vyřešil otázku zásobení obyvatel potravinami, jelikož rodiny, které změnil způsob života, nejenže plně zajistily prvotřídními potravinami sebe, ale mohly také zásobovat městské obyvatele.

Z velkoměst zmizela hrozba dopravního kolapsu. Kvůli snížení počtu aut o polovinu se ve městech významně zlepšilo ovzduší. Zcela se vyřešila otázka bydlení, jelikož uvolněné byty byly poskytnuty všem lidem, kteří je potřebovali. Uplně zmizela nezaměstnanost a vláda si nemusela dělat starosti s tím, že by se zavíraly nevýnosné podniky.

Ve společnosti prudce kleslo napětí. Rozdělení na bohaté a chudé již nevyvolávalo zlost a závist většiny lidí. Objevily se významnější priority než množství peněz.

Uvědomělá komunikace s půdou odhaluje člověku takové možnosti a horizonty, že technokratický rozum si to nedokáže představit ani ve sci-fi filmech.

Proto také pokládám za nutnost, abychom se všichni společně pokusili vcítit do podstaty svátosti této komunikace.

Změna způsobu života významné části obyvatelstva odstraní možnost ekologické katastrofy planetárního měřítka.

Někdo si třeba řekne, že je to příliš růžový a nereálný obraz budoucnosti. Proč by se najednou u většiny obyvatel mělo objevit nadšené přání vést zdravý způsob života? Zakládat rodové statky a při tom za své prostředky zvelebovat půdu, která zarostla plevem. A vše jen díky nějakým obrazným slovům. Je to nereálná pohádka.

Ihned vám povím, že právě s tímto je vše v pořádku. Obrazná slova jsou účinná. Desetitisíce lidí to již předvedly v praxi. V Rusku již existuje více než sto padesát osad, jež tvoří rodové statky založené čtenáři knih z edice „Zvonící cedry Ruska“. Podobné osady jsou také na Ukrajině, v Bělorusku a v Kazachstánu.

Nereálnou z pozice Rozumu je nedostatečná pomoc vládních struktur a v některých případech i odpor k překrásnému úsilí těchto lidí.

Sbor hlasů na mezinárodní i regionální úrovni vyzývá, aby byla přijata opatření pro odvrácení ekologické katastrofy. Avšak jediní, kdo skutečně něco podnikají pro odvrácení sociálních a ekologických neštěstí, jsou tvůrci rodových statků.

Před rokem se zrodila myšlenka, aby každý zakladatel rodového statku a ten, kdo jej chce založit, deklaroval své záměry a úsilí. Poprvé jsem projekt podobné deklarace přečetl na schůzi obyvatel jedné osady. Tato myšlenka získala podporu a text deklarace prošel mnohými úpravami. Níže uvádím text této deklarace s nejdůležitějšími body.

(2 2 .)

DEKLARACE RODOVÉHO STATKU

Deklarace mého rodového statku (Projekt)

Já, občan Ruské federace, jsem se seznámil s filosofií způsobu života, jenž je umělecky ztvárněna v edici knih „Zvonící cedry Ruska“. Myšlenka založení rodového statku mě nadchla a přiměla k jednání.

Pořídil jsem si na pustém místě za městem pozemek o velikosti jednoho hektaru s cílem vytvořit dokonalejší životní prostor pro mou rodinu, mé potomky a na památku mých předků.

Toto místo jsem pojmenoval „Rodový statek“. Na pořízené půdě jsem založil sad, vykopal jsem rybník, pořídil jsem si několik včelích rodin a pěstuji ovoce a zeleninu.

Půdu mám v plánu hnojit výhradně přírodním hnojivem.

Pokládám za pozitivní tu skutečnost, že mnohé rodiny, jež vlastní svou půdu a zvelebují rodové statky kolem velkých a malých měst, budou moci plně zajistit městské obyvatelstvo ekologicky čistými produkty a zlepšit ekologickou situaci v regionech.

Pokládám za nepřipustné, že se desítky milionů hektarů půdy v našem státě neobdělávají a zarůstají plevem. Přitom nakupujeme v zahraničí

60 % potravin, které jsou mnohdy nekvalitní a škodlivé pro člověka, obzvláště pro děti.

Myslím si, že daná situace ohrožuje nejen potravinové bezpečí státu, ale také ničí národy, které žijí na jeho území.

Myslím si, že v této situaci je nesmyslné obviňovat vládu nebo kohokoliv jiného. Chyby se dopustila celá společnost, a to nejen našeho státu. Jako důsledek společenství mnoha států stojí na prahu sociálních otřesů. Ve vzniklé situaci by se každý měl zamyslet, co konkrétně může udělat pro zlepšení již v nejbližší budoucnosti.

Příklad států, které vsadily na farmářská hospodářství, ukázal neefektivnost, dokonce zhoubnost této volby. Farmáři, kteří jsou zaměřeni na zisk z vypěstované zemědělské produkce, vstupují do vzájemného konkurenčního boje. Aby zvítězili, musí používat jedovaté chemikálie, pěstovat geneticky modifikované rostliny, a tak vytváří hrozbu lidskému životu celých států.

Na rodovém statku rodina žije, pěstuje produkty pro vlastní potřebu a potřebu svých blízkých, kteří žijí ve městě. Tedy rodina, jež žije na rodovém statku, má zásadně jiný vztah k půdě. Nadbytek potravin, který vzniká na statcích, bude mít významnou převahu nad všemi ostatními, jež se dodávají do městských obchodů.

Prohlubující se světová krize hrozí sociálními otřesy v mnohých státech. Abychom ji překonali, potřebujeme zcela novou ideologii způsobu života rodin, která by byla lidem srozumitelná. Právě taková ideologie je vyložena v knihách z edice „Zvonící cedry Ruska“. Její základní koncepci jsem přijal a rozhodl jsem se pro výše uvedené kroky.

Jak ukázala praxe, ne díky finančnímu dopingu, ale právě díky této ideologii si vedle mého rodového statku vzalo hektar půdy více než sto rodin a zakládá své rodové statky, na nichž se rodí děti a žijí v dokonalejším prostředí.

Je mi známo, že díky této ideologii na různých místech Ruska, Ukrajiny a Běloruska již desetitisíce rodin staví své rodové statky. Miliony rodin jsou připraveny udělat totéž, jakmile se vytvoří příznivější zákony. Mnohé rodiny plánují založit živnost a pěstovat zemědělskou produkci.

Zcela podporuji úsilí vlády a prezidenta Ruské federace, které směřuje na vytvoření příznivých podmínek pro výstavbu nízkopodlažních domů v mimoměstských oblastech a předání zemědělské půdy rodinám. Myslím si, že tyto pozemky by neměly být menší než jeden hektar, jelikož na menším pozemku není možné vytvořit relativně dokonalý a sebeobnovující se ekosystém, malý podnik.

Pokud se rodině přidělí pozemek nedostatečných rozměrů, osady kolem měst nebudou výrobci, ale promění se v konzumenty, což jen ztěžuje potravinovou, ekologickou a sociální situaci ve státě. Pokládám za nutné důrazně požádat vládu a prezidenta Ruské federace, aby zrychlili práci v tomto směru a schválili potřebný zákon o rodovém statku.

Obrácím se na prezidenta a Kongres USA, na OSN a na všechny hlavy států, jež mají zájem o rozkvět svého národa, s nabídkou projednat a schválit myšlenku vytvoření rodových statků, jako nejefektivnější projekt, který pomůže lidstvu

překonat globální ekonomickou krizi, zabránit ekologické katastrofě a potravinové krizi.

Významná část národů Ruska vnímá projekt „Rodový statek“ jako národní ideu. Ať se stane mezinárodní ideou a naše země budou soutěžit v materializaci překrásného budoucna.

Upřímné pochopení této myšlenky, její zveřejnění a podpora ze strany vlád různých zemí zastaví depresi, která narůstá mezi lidmi. Začne nadšený, tvořivý mezinárodní proces.

Tisíce ruských rodin již potvrdily v praxi pozitivní vliv projektu „Rodový statek“. Podobnou deklaraci podepsalo více než 1500 ruských rodin, které již zakládají své rodové statky. Shromažďování podpisů pokračuje.

Přejeme mnoho úspěchů a nadšení všem stejně smýšlejícím lidem ve tvoření překrásného prostředí pro život jejich rodin po celém světě !

Podpis zakladatele (zakladatelů) rodové osady

Po uplynutí nějaké doby tento dokument, jenž byl uveden do života, vyvolával ve mně stále větší pocit závažnosti. Měl jsem dojem, že hlavními doklady člověka nejsou občanka, diplom či nějaká vyznamenání, ale právě tato deklarace. V myšlenkách jsem se k ní stále vracel a snažil jsem se pochopit, co vyvolává tyto pocity. Text a jazyk se v tomto případě mohou lišit, hlavní je podstata.

Přečetl jsem text deklarace Anastasii, pověděl jsem jí o svých pocitech a zeptal jsem se:

„Co si myslíš, Anastasie, proč ve mně vznikají tyto pocity, a nejen ve mně ? Mluvil jsem s mnohými lidmi. Také mají pocit významnosti deklarace, ale vysvětlit proč nikdo nedokáže. Co si myslíš, proč je tomu tak ?“

„Rozumíš, Vladimíre, také jsem od začátku měla pocit závažnosti tohoto dokumentu. Ale stejně jako ostatní lidé nedokážu hned vysvětlit, čím vyvolává pocit důležitosti. Možná že je třeba popřemýšlet společně ?“

„Možná, ale já už jsem přemýšlel dlouho. Pociť závažnosti stále zůstává, ale čím to je, jsem nepochopil.“

Najednou se Anastasia celá zachvěla a zazářila, začala jasně vyslovovat slabiky, jak to dělala pokaždé, když chtěla zdůraznit to významné:

„Vladimíre, mám pocit, že začínám rozumět, v čem spočívá velký význam tohoto dokumentu. Podívej ! Když Stvořitel tvořil svět, předem oznámil svůj záměr. Na otázku všech vesmírných bytostí: „Co si tak vášnivě přeješ ?“ odpověděl: „Společné tvoření a radost pro všechny z jeho pozorování.““

„Copak je to tak důležité oznámit všem své záměry ?“

„Samozřejmě. Vždyť oznámit všem především znamená oznámit sobě. Pochopit to, co se odehrává, a uvěřit ve vlastní sílu. Navíc když deklaruješ své úmysly slovy, již je materializuješ. Když je oznamuješ všem lidem, vyzýváš je ke společnému tvoření.“

„Proč je třeba své záměry oznámit všem ? Přece se tomu může někdo vysmát, projevit lhostejnost nebo odpor.“

„Posměšky, odpor nebo lhostejnost budou opačnou stranou, která se zúčastní tvořivého procesu. Jsou důležité pro celistvost tvoření, v němž vše vyvážíš ty sám.“

„Cítím nějaké chvění, Anastasie. Čím to je ?“

„Také se chvěji, Vladimíre. Tento dokument se stal zvěstovatelem nové éry na Zemi. Lidská úsilí, která za ním stojí, uchovávají v sobě velkou uvědomělost. Po tisíce let lidé žili a nekonkretizovali svůj životní záměr. O co usilovali, proč ? V čem mají pokračovat jejich potomci ? Jaké chyby svých rodičů mají vzít v úvahu ? A tak ženy rodily děti do životního shonu, aniž by jim nabídly životní cíl. Jejich děti nevěděly, v čem mají pokračovat. A tak pozemské civilizace žily ve shonu a umíraly. Zůstaly po nich jen střípky a hroty ze šípů. O jejich prarodičích dětem vyprávěli cizí lidé.“

A o co usiloval ve svém životě tvůj dědeček, Vladimíre, tvým rodičům nesdělil. Oni to neoznámili tobě. Jsi jejich pokračování. Řekni mi, po jakém svém pokračování toužili ?“

„Nevím. Mohu jen předpokládat.“

„Předpokládat lze cokoliv. Víš však přesně, že své životní záměry ti nesdělili.“

„Samozřejmě že ne. Stejně jako rodiče všech ostatních lidí, které znám.“

„Možná že poprvé za miliardy let, jako by se vzbudil za úsvitu, řekl člověk: přeji si. Začnu své tvoření a mé budoucí generace budou žít v zaslíbeném prostředí. A zdokonalovat zaslíbený prostor. Budou samozřejmě dokonalejší než já. Ale já přesto začnu ! Má částčka bude žít v mých potomcích.“

Lze uvést mnoho příkladů, jak neoznámené záměry umíraly společně s lidským tělem.

Člověk uvažoval, jak by měl zlepšit životní prostor pro své potomky, a na pozemku zasadil cedr. Pak vbrzku zemřel. Po uplynutí 29 let se stal cedr košatým patnáctimetrovým stromem. Za pouhý rok měl přinést první léčivé plody, ale pokácely jej děti zemřelého člověka. Rekly si, nač tady potřebujeme ten strom, stíní pozemek a překáží v růstu rajčatům a okurkám. A krásný strom byl pokácen, jelikož člověk neoznámil svůj záměr.

Téměř půl světa dobyl Čingischán, spojil pod svým vedením Rus, Indii, Čínu a Palestinu, chtěl, aby zavládl mír, stavěl silnice, snižoval daně, vážil si kultury a tradice různých národů, nežil v palácích, které dobyl, ale v jurtě. Zval k sobě mudrce z celého světa. Společně s nimi uvažoval, jak udělat společnost šťastnou, jak mohou všechny národy poznat věčnost a nesmrtelnost. Mezi všemi říšemi, vytvořenými pozemskými dobyvateli, jeho říše existovala nejdéle. Něco věděl, něčeho dosáhl a předvedl to, nicméně říše se rozpadla. A Čingischán je po staletí vnímán jako pouhý dobyvatel. Nikdo dnes neřekne, v čem spočívaly jeho skutečné záměry, protože je neoznámil.“

„A co když byly jednoduše zničeny nebo jsou někde uchovány v nějakých svitcích ?“

„Záměry se nemají uchovávat ve svitcích, ale v lidských srdcích. Čingischán je nedokázal oznámit tak, aby se předávaly po staletí.“

„Tvé příklady jsou zarážející. Nezbyvá než se divit, proč v průběhu milionů let nepovažovali lidé za významné oznámit svůj životní záměr. Ted' mám

dojem, že tento dokument je zvěstovatelem nové éry. Řekni mi, Anastasie, jak bys oznámila své záměry lidem a sobě ?"

„Přece mé záměry jsou ve tvých knihách. Pokud je potřebuješ konkretizovat, prosím: soustředím nejlepší zvuky z celého vesmíru a vložím je do spojení písmen a not. Poprosím dnešní básníky, bardy a tebe, Vladimíre, abyste je předali lidem. Mnozí z nich je pocítí svou duší. Ať si je každý člověk interpretuje srozumitelným jazykem a modeluje rozkvět Země. Když melodie prostoru, který je hoden člověka, obejmou celou Zem, mezi dobrými sousedy budu pomáhat našim vnukům vytvářet jejich statky. Přitom nezapomenu na svůj rodový prostor."

„A co bych měl říct já, jak bych měl představit lidem svou deklaraci ?"

„Nad tímto by se každý měl zamyslet sám."

„Ano, sám. I když se mi existující návrh deklarace zamlouvá. Budu přemýšlet, co svého bych k němu měl přidat.

I všechny čtenáře poprosím, aby popřemýšleli nad touto deklarací.

Tento dokument je velmi potřebný, je důležitým posláním zakladatelů statků pro budoucí generace jejich rodu. Je vůlí, jež vychází z lidu a směřuje k vládním strukturám všech úrovní, je to vzájemná komunikace s nimi. Bylo by dobře, kdyby se pěkně upravený podobný dokument uchovával v každé rodině jako památka, současně s rodovou knihou zakladatelů statku nebo těch, kteří mají v úmyslu jej založit.

S chvěním a vděčností jej bude člověk číst v překrásné zahradě na rodovém statku a i po uplynutí sta let vzpomínat na jeho zakladatele. Někdo třeba i po sto letech, když bude probírat staré věci svých rodičů, najednou objeví tento dokument a přečte si o jejich neuskutečněných záměrech. A objeví se v člověku žhoucí přání je uskutečnit.

A ještě si myslím, že by bylo dobré poslat podobný dokument na každý místní úřad a do OSN.

Také pokládám za vhodné zřídit v rámci OSN každoroční vědecko-praktickou konferenci „Rodový statek budoucnosti".

(2 3 .)

MŮJ OSAMOCENÝ HEKTAR

Anastasia má jeden, podle mě, méně příjemný rys. Vlastní ohromný objem informací, s radostí odpovídá na mnohé otázky, avšak na některé odpovídat rozhodně nechce. A tato její houževnatost člověka znervózňuje, a občas dokonce rozzlobí. Avšak ona, jako by si ani nevšimla podráždění a zlosti, stále trvá na svém.

Například kategoricky odmítá vytvořit vzorový projekt rodového statku. „Tím bych zasáhla do tvé tvorby, Vladimíre, zpomalila rychlost tvé mysli. Tvůrcem projektu nebudeš ty, ale já. A bude pro tebe jako nevlastní dítě," říká a uvádí další argumenty.

Ale já jsem se ocitl ve vážné a neřešitelné situaci, týkající se právě zařízení rodového statku. Dlouho jsem přemýšlel, jak mám přesvědčit Anastasii, aby

mi pomohla nebo řekla, že je to neřešitelný problém, a já bych nemusel zbytečně ztrácet čas.

A tak jsem se již po kolikáté pokusil ji přesvědčit, aby se alespoň na okamžik vzdala svých zásad. Zvolil jsem vhodnou chvíli, kdy den byl slunečný a tajga libě voněla. Anastasia seděla pod cedrem a zaplétala své zlatavé vlasy do copu. Chodil jsem kolem ní sem a tam a v myšlenkách jsem připravoval závažné argumenty. Začala mluvit jako první. S laskavým úsměvem se zeptala:

„Trápí tě, Vladimíre, nějaké tíživé myšlenky? Jsi jakoby tady, ale zároveň jsi ve svých myšlenkách, daleko odsud.“

Posadil jsem se vedle ní a začal jsem mluvit co nejpřesvědčivěji.

„Rozumíš, Anastasie, dostal jsem se do situace, kterou bez tvé pomoci nezvládnou.“

„Do jaké situace, Vladimíre?“

„Před sedmi lety jsem si prohlížel krajinu v okolí města Vladimíru, zajel jsem svým džípem na pole a uvízl jsem. Auto si sedlo na podvozek a vyprostit je bylo možné jen s pomocí traktoru. Zatímco jsem čekal na traktoristu, prohlížel jsem si opuštěné pole, jež zarostlo plevelem. Místo bylo dosti hezké, pole obklopoval smíšený les, před ním tekla potok a nedaleko bylo vidět velké jezero. Tehdy jsem si řekl, že by bylo dobré, kdyby tam vznikla osada s rodovými statky. Lidé by si postavili krásné domy, založili zahrady, udělali květinové záhony a normální silnice.

A nebudeš tomu věřit, ale za rok se na tomto místě právě toto všechno stalo. Čtenáři knih z edice „Zvonící cedry Ruska“ si začali brát půdu a zakládat rodové statky. Organizátoři mi nabídli, abych si také vzal jeden hektar, a já jsem, nevím proč, souhlasil. Možná že jsem je chtěl tehdy podpořit. Ale svému hektaru jsem se nevěnoval, občas jsem na něj vůbec zapomínal. Jen dvakrát jsem lidem zavolaal a požádal jsem je, aby tam zaseli hořčici pro zlepšení půdy. Je tam málo úrodná půda, pouhých patnáct až dvacet centimetrů úrodné vrstvy, pak kolem třiceti centimetrů písku a potom samý jíl.

Na svůj hektar jsem zcela zapomněl. Mám byt ve městě a dům za městem, ty o něm víš. Také na Sibiři mám kde bydlet.

Ale stalo se, že jsem po pěti letech přijel na místo, na němž jsem uvízl se svým džípem. Už když jsem příjížděl, ohromilo mě to, co jsem uviděl. Dokážeš si to představit, Anastasie? Zázraky se občas dějí! Po obou stranách velkého jezera, tam, kde dříve bylo prázdné místo, stály domy. Byly různé. Velké, solidní a úplně malé. Od silnice k domům vedly příjezdové cesty posypané drobným šterkem. Opuštěná pole kolem jezera lidé rozdělovali na pozemky a zakládali své rodové statky.

Vzpomněl jsem si, jak jsem stál u uvízlého džípu a snil o rodových statcích jen na jednom poli. A tady, to jsou věci, lidé zabydlovali všechna pole kolem jezera. Na pustém místě porostlém plevelem se rodil ostrůvek nového šťastného Ruska.“

„Znamená to, že tvá touha, Vladimíre, byla správná. Všichni ji přijali. A teď jsi uviděl, jak se materializuje a rozrůstá se.“

„Raději kdybych byl před pěti lety opatrnější. Kdybych věděl, že k tomu dojde, zničil bych svou touhu ještě v zárodku. Nevzal jsem v úvahu jednu okolnost, Anastasie. Hned ti to povím po pořádku. Tady budu nutně potřebovat tvou pomoc.“

„Do toho, Vladimíre.“

„Po pěti letech jsem stejným džípem jel s jedním obyvatelem rodové osady, která se rozrůstala, cestou posypanou štěrkem. Jedno místo upoutalo mou pozornost a zastavil jsem vozidlo u pozemku zarostlého plevelem. Z levé strany na vedlejším hektaru stála maringotka, vedle ní krásný dům, zatím bez oken, ale vše vypovídalo o tom, že lidé osidlovali svůj rodový statek. Z pravé strany od opuštěného hektaru byl také krásný dřevěný dům, hospodářská zařízení, parní lázeň a rybník. Hektar z pravé strany se jako by pyšnil svými květinovými záhonky a samozřejmě lidmi, kteří jej zvelebovali. Tehdy jsem svému spolujezdci řekl:

„Mám takový pocit, že každý hektar půdy má svůj osud a ten je spjatý s lidským osudem.“

„Také si to myslím,“ odpověděl můj společník. „Zřejmě každý člověk má někde na zemi svůj hektar půdy, ale nic o něm neví anebo na něj zapomněl.“

„Když jsou opuštěna velká pole, jednotlivé hektary to tolik nebolí, protože jsou ve stejné situaci, jako bezprizorné děti. Ale tady je jiná situace, přímo urážlivá. Po obou stranách jsou hektary upravené a tento prostřední se podobá opuštěnému dítěti.“

Můj spolucestující mlčel, dokonce sklonil hlavu, jako by se cítil trapně kvůli hektaru zarostlému plevelem a kvůli člověku, který jej opustil.

A tak jsem se zeptal:

„Čí je to hektar?“

„Váš, Vladimíre Nikolajeviči,“ odpověděl muž, aniž by zvedl hlavu.

„Můj?“

„Ano. Tuhle jsme k němu udělali příjezdovou cestu. Vložili jsme rouru do strouhy a zasypali jsme ji štěrkem. Kolíky jsme označili vjezd a po obou stranách zasadili smrky. Nic víc jsme neudělali, každý se věnuje své půdě.“

Vystoupil jsem z auta. Na mém hektaru, jenž se přimyká k lesu a měl tvar téměř pravidelného čtverce o velikosti stokrát sto metrů, rostl jen plevel. Měl jsem pocit, že není opuštěný a osamocený jako dítě bez domova. Ne, můj hektar byl mnohem nešťastnější. Dokonce bezprizorné dítě má východisko: může někam odejít, najít si přátele a nějak zařídit svůj život. Můj hektar podobnou možnost neměl.

Šel jsem po obvodu pozemku a najednou jsem viděl mezi plevelem dvě krásné květiny. Byl podzim. Září. Ony však kvetly. Nebyly vidět z příjezdové cesty, protože plevel byl vyšší. „To jsou věci,“ řekl jsem si, „můj hektar se také snaží být krásný. Není známo, jak se sem dostala jejich semena, ale květiny vyrostly a můj hektar se ke mně natahuje těmito květinami, jako dítě ručičkami, a prosí mě, abych něco udělal.“

A pocítil jsem neodolatelné přání za každou cenu tento pozemek zvelebit, a aby nebyl horší než u ostatních lidí, ba naopak, třeba i lepší. Nevím, odkud se vzalo toto přání. Nevnímal jsem tento pozemek jako rodový statek pro mou rodinu. Jednoduše jsem jej chtěl zařídit správně a hezky. Co víc, přál jsem si, aby byl ze všech nejlepší. Možná že potom, až bude nejlepší ve světě, přivolá k sobě mé vnučky.

V myšlenkách jsem se mnohokrát vracel ke svému hektaru. Kreslil jsem na papíře plán různých hospodářských stavení, psal jsem seznam rostlin, které budou růst na pozemku. Musel jsem ukončit práci na knize a věnovat se mnohým záležitostem, avšak tento hektar stále příjemně znepokojoval mou mysl, dokonce odváděl od nepříjemných problémů. Je to zvláštní, ale právě díky tomuto pozemku jsem dokázal překonat řadu životních a psychických problémů. Existuje přece nějaká záhadná spojitost mezi člověkem a zemí. Jako nějaká živá spojka. A mé přání zkrášlit můj pozemek a pečlivě jej zvelebit stále rostlo."

„Je to velmi dobré přání, Vladimíre, dokonce vášnivé. I on ti pomůže."

„Kdo ?"

„Tvůj hektar. Přece sám říkáš, že zneklidňuje tvé myšlenky a odvádí od nepříjemných problémů."

„Anastasie, s tím pozemkem jsou velké komplikace, podobá se dítěti s vrozenou tělesnou vadou."

„Jakou vadou ?"

„Na této půdě nic kromě plevelu neroste. Neroste tam zelenina a lidé nemají normální sady. Poblíž je vesnice stará kolem dvou set let, ale i tam obyvatelé nemají normální zahrady. V těch místech je velmi tenká úrodná vrstva a pak jen samý jíl. Na jaře se na povrchu dlouho drží voda a také v létě, pokud je deštivo. Kořeny mnohých rostlin nemohou růst do jílu. Pokud by se vykopala hluboká jáma a zaplnila se úrodnou zemínou z dovozu, strom stejně zahyne. V jílu se v deštivém období bude hromadit voda, kořeny to nevydrží a shnijí."

„Nemyslím si, Vladimíre, že situace je tak beznadějná, jak jsi ji popsal. Řekni mi, jak to vnímají lidé ? Neztrácí naději ?"

„Ne, neztrácí. Mám dojem, že pro většinu je to rodová půda navěky. Dokonce k některým příjždějí rodiče a po nějaké době žádají své děti, aby je nepohrbívali na hřbitově, ale na rodovém statku. Vše je v pořádku, avšak to, že půda není schopná normálně rodit, mě silně zarmucuje. Dokonce jsem litoval, že jsem zatoužil, aby na tomto místě vznikla rodová osada. Ted' cítím vinu."

„Co ted' budeš dělat se svým hektarem, Vladimíre ?"

„Opustit jej nemíním. Myslím si, že existuje nějaké východisko."

„Také si to myslím. Měl bys jej hledat a najít."

„Hledal jsem jej, ale nenašel. Proto tě také prosím, abys mi pomohla."

„Jaký úkol zadáváš, Vladimíre ? Vylož jej konkrétněji."

Zaradoval jsem se, že se Anastasia začala ptát na detaily, a rozhodl jsem se formulovat jej maximálně složitě. Jinak, řekl jsem si, to pro ni nebude zajímavé. A začal jsem vysvětlovat:

„Anastasie, prosím tě, moc prosím, udělej to tak, aby na mém hektaru a na ostatních pozemcích mohly růst jabloně, švestky a hrušně, višně a třešně. Aby dozrávalo hroznové víno ! Hezké květiny a různé keře. Ještě to udělej tak, aby se vše uskutečnilo s co nejmenšími finančními náklady. Aby to zvládli nejen oligarchové, kteří jsou schopní velkých finančních investic, ale i lidé střední vrstvy."

„To je vše, Vladimíre ?"

„Ne, Anastasie, to ještě není všechno. Moc tě prosím, udělej to tak, aby se vše uskutečnilo do tří let.“

„Lepší je do čtyř nebo do pěti.“

„Ne, do tří.“

„Hezký úkol sis stanovil, Vladimíre. Budu upřímně ráda, když jej zvládneš.“

Z takové odpovědi mě polilo horko, vyskočil jsem, ale vzápětí jsem se ovládl, abych nebyl hrubý. Dle možnosti jsem se pokusil uklidnit a začal jsem vysvětlovat:

„Anastasie, vždyť já neprosím jen pro sebe. Pochop to. Na tom místě žije dvě stě padesát rodin. Dvě stě padesát. Budují své rodové statky. Pochopili a pocítili to, co jsi řekla. Ted' je to jejich touha ! Ale zvelebují své statky na půdě, která je málo výnosná.

V dokumentech ji právě takto označují. Jinou by tito lidé nezískali. Dříve, ještě před perestrojkou, tato půda patřila sovchozu. Stát zde prováděl melioraci a pokládal do půdy odvodňovací roury. Stejně tam nic kromě obilovin nerostlo.

Ted' se meliorace neprovádí, prostředky byly rozkradeny a prakticky již nic nelze udělat. A také to nemá cenu, když výsledky byly nicotné. Jak ted' mám zlepšit úrodnost půdy na svém hektaru ?

Ještě si nedokážu celkem představit rozvržení svého pozemku. Chtěl bych vše udělat hezky a rychle. Musím dohonit ty lidi, kteří mají pětiletý náskok. Proto tě také prosím, abys mi pomohla sestavit projekt pozemku a zvolit správné rostliny pro výsadbu.“

„Plánování pozemku je samozřejmě důležité, Vladimíre. Je to myšlenkové tvoření budoucnosti, pak probíhá materializace. Ale pokud to svěříš mně, co tvého bude na tomto pozemku ?“

„Přece ti říkám, že sám také plánuji, ale bojím se udělat chybu. Například živý plot. Myslel jsem si, že je to jednoduchá věc, ale ukázalo se, že to vůbec není jednoduché. Lze jej donekonečna zdokonalovat a člověk musí mít znalosti jako konstruktér kosmických lodí. Je třeba vědět, kdy vykvete ta či ona rostlina, jakou potřebuje zeminu, jaké výšky dosáhne v létě, jaké má květy a jak budou ladit s květy jiných rostlin a mnohé jiné. Něco jsem naplánoval udělat z vepřovice, ale odborníci říkají, že ji rozmočí déšť. Představ si, že já budu stavět, najmu pracovníky a pak budu všem k smíchu.“

„Dokonce i když uděláš chybu, Vladimíre, bude to tvá chyba, která se materializuje. Proto plánování pozemku bys měl udělat sám. Lze se samozřejmě s někým poradit, ale konečné rozhodnutí v tomto případě vždy musí člověk udělat sám. Na jaře, Vladimíre, lze zasadit jen jednoleté rostliny. Když vyrostou, je třeba je pokosit a tímto pohnojit půdu. Následující rok je dobré udělat totéž.“ „Nemohu čekat, chci to udělat rychle, jinak ztratím další rok.“ „Možná že bys neměl spěchat ? Je lepší vše provést důkladně, pokud si kladeš podmínku uskutečnit to za rok, budeš velmi omezen ve výběru rostlin a na podzim, když jednoleté rostliny budou usychat, tvůj živý plot zůstane bez rostlinstva a ty budeš zklamán. Pokud vše uděláš správně, budeš pak mít více pozitivních emocí. Lze samozřejmě vše udělat i rychleji.“

Anastasia se na okamžik zamyslela a já jsem měl pocit, že promýšlí zrychlenou

variantu, ale ukázalo se následující.

(2 4 .)

PŘEKÁŽKA ZVANÁ NEVÍRA

„To, o co mě žádáš, Vladimíre, je uskutečnitelné, cítím to, ale ty nechceš hledat řešení sám. Místo toho, abys vložil energii do hledání, plýtváš jí na to, abys mě přesvědčil najít řešení.

Vytvořil jsi překážku, jež spočívá v nevíře ve vlastní sílu, a když mě přemlouváš, víc a víc zesiluješ tuto překážku. Za ní, Vladimíre, za tvou překážkou nevíry ve vlastní sílu, kvetou překrásné zahrady, rostou nádherné květiny, mezi nimi žijí šťastní lidé, ale ty to všechno nevidíš, protože ti stojí v cestě překážka, kterou jsi vytvořil.

Pokud najdu řešení, tvá nevíra ve vlastní sílu se zvětší. Navíc řešení může být velmi jednoduché a to tě poníží. Řekneš si: „Pročpak jsem na to nepřišel sám ?“ A budeš si myslet, že jsi neschopný.

Obracíš se na mě a zřejmě si myslíš, že jsem kouzelnice, která zapojí do řešení tvé otázky síly, neznámé pro člověka, ale já nejsem kouzelnice. Dokážu přijímat prostřednictvím svých citů informace z vesmíru o všem, co bylo, informace, které ve vesmíru existují. Ale každý člověk, pokud nebude vytvářet překážky nevíry ve vlastní sílu, pokud bude fyzicky zdravý a nebude se dopouštět špatných myšlenek, také dokáže přijímat stejné informace.

Informace vesmíru se podobají tomu, co může obsahovat superpočítač. Člověk, jenž ovládá počítač, zmáčkne několik tlačítek a získá potřebné informace. Teď si představ, Vladimíre, že místo toho, abys zmáčkl tato tlačítka, žádáš, abych to udělala já. Člověk stále potřebuje informace, a pokud nebude umět zmáčknout tato tlačítka, bude muset vedle něj stále být ten, který to umí."

„Já přece umím získávat informace na počítači, nevím ale, jak mám získat informace z vesmíru."

„Jednoduše, velmi jednoduše. Máš hledat řešení úkolu sám. A věřit, že právě ty najdeš správné řešení. To nejsprávnější."

„Já na to myslím celý rok, ale odpověď nenacházím."

„Přece ti říkám, že odpověď se nemůže dostat přes překážku, kterou jsi vytvořil, a tvé vášnivé přemlouvání to potvrzuje. Nebudu řešit za tebe tvůj úkol."

Rozhodné Anastasiino odmítnutí pomoci mě rozčililo.

„Samozřejmě, že nebudeš. Jsi pevná ve svých zásadách, žádné argumenty tě nedonutí, aby ses zachovala jinak," řekl jsem s hořkou ironií. „Ještě jednou ti opakuji, že je tam dvě stě padesát rodin, nedej Bože, aby se podobná situace stala jiným zakladatelům rodových statků, ale tam je dvě stě padesát rodin.

„Vladimíre, možná že právě Bůh vytvořil tuto situaci. Představ si, že kdyby tam původně byla úrodná půda, lidé by toto místo nezískali. Možná že Bůh to vše tak zařídil a místní vláda si řekla, že tato půda není vhodná pro zakládání sadů. Tato situace umožnila dvěma stům rodinám získat půdu a začít zakládat rodové statky.

Možná že se někdo vysmívá jejich záměru vytvořit rajske oázy, ale

informace se jako malá jiskřička dostane k někomu z nich a toto místo zazáří miliardami květů na stromech a keřích."

„Možná že se k někomu dostane, ale člověk chce žít již dnes, chce žít s krásnou vizí budoucna, nikoliv s bezvýchodností."

Najednou jsem pocítil příjemné teplo za zády a otočil jsem se. Vedle mě stál můj syn Vladimír. Naše pohledy se střetly a neobyčejné teplo zesílilo.

V obličeji se podobal Anastasii, možná trochu také mně zamlada. Byl téměř stejně vysoký jako já. Jeho mladistvá postava se lišila urostlostí a neobyčejnou svalnatostí, nikoliv uměle napumpovanou, ale ideálně harmonickou.

Synův pohled... Podobal se laskavému Anastasiinu pohledu, ale byla v něm ještě... Rozumíte, v jeho pohledu člověk jasně viděl nevysvětlitelnou jistotu. Nevysvětlitelnou a jakousi klidnou jistotu. Vytvářel se dojem, že vůbec neví o existenci nějakých životních problémů nebo si nepředstavuje situaci, kterou by člověk nedokázal vyřešit.

Volodě se mi poklonil a pak promluvil k Anastasii:

„Maminko, slyšel jsem, o čem tady mluvíte. Dovol mi, abych se k tobě obrátil a vyjádřil svůj názor."

S úctou se poklonil Anastasii a mlčky čekal na její odpověď.

Poprvé jsem viděl nebo cítil, s jakou úctou a láskou se chová k Anastasii. Zřejmě bez jejího svolení nemohl vstoupit do rozhovoru.

Anastasia se pozorně dívala na syna, ale s odpovědí nespěchala. V jejím pohledu nebyla přísnost, spíš něžnost a úcta.

„To je zvláštní," řekl jsem si, „proč mu tak dlouho neodpovídá na tak jednoduché přání? Rychlost její myšlenky je velká, během tak dlouhé pauzy dokáže propočítat velké množství variant vývoje událostí. A tady ani není co propočítávat."

Nakonec Anastasia odpověděla:

„Mluv, synku, my s otcem tě budeme pozorně poslouchat."

„Myslím si, maminko, že bude dobré a správné, když tátovi pomůžeš. Cítím, že řešení tohoto úkolu je pro něj důležité. A pokud se mu pomůže, jeho nevíra ve vlastní sílu se nezvětší, ale naopak zmenší se. Možná že téměř zmizí. Myslím si, že tátovi je třeba pomoci," skončil Volodě.

Anastasia znovu neodpověděla hned. Nějakou dobu se laskavě a s úsměvem dívala na syna, pak řekla:

„Máš samozřejmě pravdu, synku, v této situaci táta skutečně potřebuje pomoci. Pomoz, Volodě, tatínkovi. Vy dva a společně s ostatními lidmi najdete řešení. Bude dobře, když jej začnete hledat hned teď a tady, a já vám nebudu překážet."

Anastasia se otočila a pomalu odcházela. Po několika krocích se k nám otočila a dodala:

„Stojí před vámi velmi zajímavý a užitečný úkol, názorně a významně zdokonalit životní prostor."

Stáli jsme se synem proti sobě a já jsem se zeptal:

„Řekni mi, Volodě, dokážeš stejně jako maminka využívat všechny informace, které jsou ve vesmíru ? Mnozí myslitelé mluví o této databance. Znamý spisovatel Stanislav Lem řekl, že vesmír je jako superpočítač. Bez tohoto superpočítače se neobejdeme. Umíš s ním zacházet ?”

„Tak rychle jako maminka neumím.”

„Proč ?”

„Protože maminka je ušlechtilá.”

„Co znamená ušlechtilá ?” podivil jsem se.

„Znamená to, že se v ní uchovala ušlechtilost člověka Původních pramenů.”

„A proč se v tobě neuchovala ? Nic neříkej, pochopil jsem to.” Ale v duchu jsem si řekl: „Je to proto, že já nejsem ušlechtilý. Zřejmě mu to tak vysvětlila Anastasia. Proč v tom případě porodila dítě od neušlechtilého ? Zřejmě se nenašel nikdo jiný.”

Syn se na mě pozorně díval. Nejspíš vycítil na co jsem myslel, protože řekl:

„Máma tě nesmírně miluje, tatínku, pojď, něco ti ukážu.”

Když jsme přišli ke vchodu do zemičky, v které jsme nocovali s Anastasií při mé první návštěvě, Volodě odsunul kámen a otevřel vchod do dlouhé jeskyňky nebo nory. Strčil tam ruku a vyndal, jako z trezoru, prázdnou láhev od koňaku a klacek.

Poznal jsem ji: byla to láhev, z které jsem pil koňak při své první návštěvě. „To jsou věci,” řekl jsem si, „Anastasia si schovala láhev.”

„Co je to za klacek ? Zeptal jsem se Volodě.

„Je to ten klacek, kterým jsi chtěl nařezat mámě, ještě než jsem se narodil, když nesouhlasila s tím, abys mě vychovával ty.”

„Tak to schovávat nemusela,” řekl jsem rozpačitě.

„Máma říká, že když jsi měl v ruce tento klacek, vřelo v tobě mnoho energií, proto je teď pro ni vzácný.”

„Co dělá s těmito věcmi ? Do láhve se dá alespoň nabrat voda.”

„Máma do ní nenabírá vodu. Často chodí k tomuto místu, odsouvá kámen, bere do ruky láhev a klacek, dívá se na ně a s úsměvem pronáší slova. Udělala to, že budeš žít věčně, tatínku. Čas od času na chvíli budeš usínat a znovu se probouzet v novém těle.”

„A jak to lze vytvořit slovy ?” podivil jsem se.

„Slovy lze vytvořit mnohé, tatínku, obzvlášť tehdy, když je pronáší maminka, navíc tak často.”

„Jaká jsou to slova, Volodě ?” zeptal jsem se tiše.

A můj syn začal pronášet slova, jako by recitoval báseň, ta slova, která pronášela Anastasia na tomto místě:

„Můj milovaný ! Před námi je věčnost. Život vždy uplatňuje svá práva. Sluneční paprsek zableskne na jaře, do nového oděvu se oblékne Duše. Ale i smrtelné tělo se ne nadarmo obejme se zemí. Nové květiny a tráva na jaře vzejdou z našich těl. Věčně budeš slyšet zpěv ptáků, pít kapky deště. Věčná oblaka na modrém

nebi oblaží tě svým tancem. Když v sobě budeš uchovávat nevíru a rozvaneš se jako prach po nekonečném vesmíru, z prachu, bloudícího ve věčnosti, můj milovaný, tě posbírám."

„Také jsem slyšel, jak Anastasia jednou říkala tato slova. Myslel jsem si, že je to jen krásný sloh a nepředpokládal jsem, že mají přímý význam."

„Ano, tatínku, mají přímý význam."

„To jsou věci, moc děkuji Anastasii."

„Poděkuj mamince, až s ní budeš mluvit, poděkuj s vírou v její slova, bude mít z toho radost."

„Udělám to."

„Musíme řešit tvůj úkol, tatínku, teď již náš společný. Pojdme k jezeru, nakreslíme na písku plán pozemku, o kterém mluvíš, a budeme přemýšlet, jak jej máme zařídit. Budeme přemýšlet tak silně a tak dlouze, dokud k nám nepřijde správné řešení."

Šel jsem za synem a uvažoval jsem: „Jak? Jak může přijít řešení? Odpověď neexistuje ani v knihách ani na internetu. Všude jsem ji hledal, ale nenašel jsem. Radil jsem se s odborníky v oblasti agrotechniky, nic podnětného mi neporadili. A Volodě zjevně na toto téma nic nečetl. Schopnosti, jež vlastní Anastasia, on nemá. Neumí využívat informace z celého vesmíru. V tom případě jak může něco najít? Ale on se chová, jako by byl schopný vyřešit úkol. Musíme podniknout něco účinnějšího než nesmyslné očekávání a hledání." A tak jsem se rozhodl, že si se synem promluvím.

„Zastav, Volodě, pojdme si sednout. Musím si s tebou vážně promluvit."

„Dobře, tatínku, posadme se, budu tě pozorně poslouchat."

Sedli jsme si na ležící kmen stromu. Můj syn si položil ruce na kolena, pozorně se na mě díval Anastasiiným pohledem a já jsem nevěděl, jak mám začít nepříliš příjemný rozhovor. Nepříjemný, ale nutný.

„Teď ti povím něco, co možná pro tebe bude málo příjemné, ale musím ti to říct."

„Povídej, tatínku, vydržím i to nepříjemné, neurazím se."

„Musíš pochopit, Volodě, že maminka souhlasila s tvou pomocí jen proto, abych ji přestal uprošovat. Žádnou pomoc ani mně, ani lidem, kteří zvelebují statky, poskytnout nemůžeš. Máminy schopnosti nemáš, agrotechnice nerozumíš, co je to krajinářský design zjevně nevíš. Že ano?"

„Myslím si, tatínku, že krajinářský design znamená to, když se člověk chystá tvořit krásný prostor."

„Tak nějak, ale lidé se schopnostmi v této oblasti, aby udělali krásný prostor, studují pět let i více, vyměňují si informace, prohlížíjí různé obrázky. Viděl jsi alespoň jeden statek s dobrým designem?"

„Když jsme s maminkou chodili do vesnice, viděl jsem, jak lidé kolem domů."

„Viděl jsi pouhé vesnické zelinářské zahrady, bez jakéhokoliv designu."

„Ano, tatínku, zahrady. Ale já jsem si představoval, jak by vypadal můj statek. Často jsem na to myslel a představoval jsem si to."

„Samotná představa nestačí. Potřebuješ důkladné a všestranné znalosti, které nemáš. A tedy je zbytečné přemýšlet. Co se týče mě, myslím na to již několik let, radím se s odborníky. Ale vše je marné. Samotným naším dumáním se věc z mrtvého bodu nepohne. Avšak ty bys mi mohl pomoci. Mám plán. Pomoz mi přemluvit maminku, aby se zapojila do řešení otázky. Pokud na ni budeme naléhat společně, podlehe.“

„Tatínku, maminka se již rozhodla. Právě její rozhodnutí je pomoc. Nemohu si dovolit přemlouvat mámu, aby se vzdala svého rozhodnutí.“

„Ach tak ! Nemůžeš si dovolit !“ vykřikl jsem. „Takže když ti máma říká, abys pomohl, bez rozmýšlení ji posloucháš. A když tě otec žádá o pomoc, hned to odmítáš. To je mi ale výchovicka ! Žádná úcta ke starším ! K otci !“

„Chovám se k tobě s velkou úctou, tatínku,“ klidně namítl Volodá. „Splním tvou prosbu a pomohu ti.“

„Tak to už je lepší. Teď bychom si mohli do večera udělat nějakou procházku, pak přijdeme za Anastasií jakoby velmi rozrušení. Ona to nevydrží a začne nám pomáhat.“

„Tatínku, když jsem ti říkal, že ti pomohu, měl jsem na mysli, že společně s tebou budeme řešit otázku, jak zlepšit úrodnost půdy, a budeme připravovat maketu a krajinářský design celého pozemku.“

„Takže budeme řešit ! Rozumíš alespoň... Pojd' se mnou, pochopíš to...“ řekl jsem a rychle jsem šel k břehu jezera.

Na písku jsem klackem nakreslil plán pozemku, jenž sousedil s lesem. Ze strany pomyslného lesa Volodá zapichoval do písku různé bylinky a kolíky, což představovalo rodový lesík, který byl na opačné straně od příjezdové cesty. Plán pozemku jsem nakreslil proto, aby se Volodá přesvědčil o nesmyslnosti svých pokusů. Avšak za chvíli i mě samotného zaujalo hledání všemožných variant.

Dva dni jsme přemýšleli nad otázkou co udělat, aby na málo úrodné půdě rostly sady a dozrávala zelenina. Prodiskutovali jsme množství variant, ale úkol nešlo vyřešit. Nedařilo se proto, že jednou z podmínek bylo udělat vše s minimálními prostředky. Kdyby neexistovala tato podmínka, při dostatku finančních prostředků by bylo možné dovézt kolem padesáti nákladních aut úrodné zeminy. Jedno auto zeminy stojí sedmnáct tisíc. Tedy byla by potřeba osmi set padesáti tisíců rublů.

Většina z dvou set padesáti rodin by to nezvládla. Navíc by voda, která by byla těsně pod úrodnou zeminou, mohla podemílat úrodnou vrstvu a odnášet ji.

Abychom se trochu rozptýlili a na chvíli zapomněli na úkol, který se nám tehdy jevil jako neřešitelný, začali jsme s Volodou projektovat krajinářský design pozemku, přesněji rozvržení hospodářských stavení, aby mezi sebou ladila a zapadala do okolní krajiny.

Vysvětloval jsem Volodovi:

„Nejdřív je třeba postavit toaletu a parní lázeň, pak hospodářská stavení, dům, garáž, sklep a skleník. To vše je třeba rozmístit tak, aby vše bylo pro člověka praktické a vypadalo hezky.“

Maketu domu jsme vytvořili z písku a umístili jsme ji uprostřed pozemku. Lázeň a toaleta byly vedle domu, hospodářská stavení - na opačné straně

od domu. Skleník jsme také vytvořili z písku. Na povrch podlouhlého kopečku jsme položili světlý klacek, aby se to podobalo sklu nebo fólii.

Tento skleník se nikam nehodil, jednou jsme jej dávali z pravé strany od domu, podruhé z levé, ale stejně nezapadal do celkového komplexu. Navíc i tento takzvaný komplex se mi nelíbil a evidentně ani Voloděvi. Zádumčivě se díval na projekt a řekl:

„Udělali jsme nějakou chybu.“

„A ne jednu,“ dodal jsem, „vypadá to, že je jich tady víc.“

„Přesto si myslím, že jednu. Musí existovat nějaký správný přístup, nějaký princip nebo ještě něco, co by vyřešilo všechny úkoly najednou.“

„A jaký přístup by to měl být? Rozmístil jsem vše tak, jak to dělá většina lidí. Toto rozvržení se vytvářelo po staletí, jiné neexistuje. Není možné, aby se lidé po staletí mýlili, protože neznali nějaký princip, který možná ani neexistuje.“

„Existuje, cítím to.“ Voloděa chvíli mlčel a pak dodal: „Nebo bude existovat. Musíme přemýšlet, tatínku, a najdeme jej.“

„Ale kde jej najdeme, jestli ani ty, ani já nedokážeme komunikovat s touto vesmírnou databankou?“

„Budeme jej hledat v sobě.“

„Možná že ty to v sobě najdeš, ale mně již brzy bude šedesát a já to nejspíš nestihnu.“

„Stihneme to, tatínku, rozhodně to stihneme. Budu se moc snažit, najdu jej, my jej najdeme.“

Tak silně jsem napínal svou mysl, že dokonce v noci, když jsem usnul na voňavých bylinách v zemi, jsem ve snu probíral všemožné varianty. Ve snu mi rychle, přímo před očima, rostly ovocné stromy a květiny, ale pak stejně rychle vadly a opadávaly, aniž by přinesly plody.

(2 5 .)

S O U B O J M Á G Ů

Do poloviny následujícího dne jsme se synem probírali další variantu. Rozhodli jsme se netrápit se s úrodností půdy, neodvádět jarní vodu z pozemku, ale naopak, přehradit cestu odtokovým potůčkům a zvolit rostliny, které mají rády vlhkou půdu. Tato varianta byla poněkud chudší a bez dobrého sadu. Právě v tuto chvíli k nám přišla Anastasia, jež vedla za ruku naši dceru.

Malá Nastěnka si zřejmě pomyslela, že si s Voloděou hrajeme nějakou hru. Rychle si k nám přisedla a začala si pozorně prohlížet maketu. Na maketě již byla vyryta jáma, která znázorňovala rybníček. Vedle ní - kopec písku - pomyslný jíl, jelikož na pozemku je jílovitá půda.

A abych tupě nezíral, začal jsem přejíždět klackem po obvodu pozemku a prohlubovat hranici, pak jsem jej odhodil a jednoduše jsem se díval na pískovou maketu.

Nastěnka se po čtyřech připlazila těsně k maketě, posadila se u jejího kraje, z nějakého důvodu si zamyšleně přejela rukou po nosíku a najednou... Její malá baculatá ručka začala přihrabovat písek na hranici pozemku a vytvářet kopeček. Dělal to pomalu a pečlivě. Když se dostala do poloviny jedné ze stran pomyslného hektaru, Volodě také začal ze své strany dělat podlouhlý kopeček. A aniž bych věděl proč, také jsem začal oběma rukama shrabovat písek na hraniční čáru.

Nakonec jsme měli hektar půdy olemovaný ze čtyř stran půdním valem. Mlčky jsme se dívali na náš výtvar. Každý se zřejmě snažil pochopit, co by to mohlo znamenat.

„Už tomu rozumím," uslyšel jsem Anastasiin hlas za zády. „To je pěkné ! Našli jste velmi neobvyklé řešení. Hned se to pokusím pochopit, rozluštit přesněji váš záměr. Hotovo, už to mám ! Rozhodli jste se z úrodné vrstvy, která je na pozemku, vytvořit po obvodu hektaru téměř metr vysoký násep. Při tom použít část úrodné půdy a písek. To je pěkné ! Zvětšili jste tloušťku úrodné vrstvy.

Po odvodu celého pozemku jste se rozhodli udělat dvě stěny z vepřovic, vzdálené od sebe čtyři metry. Po vyhloubení rybníčku zbude mnoho jílu a je možno ho využít na vytvoření těchto stěn. Takovým způsobem se váš násep octne uvnitř hliněného příkopu. Naházíte do něj větvičky, ztrouchnivělé listí z lesa a zasypete to zeminou. Vytvoří se čtyři sta metrů dlouhý kompostový příkop, v kterém vyvýšená půda bude nad průměrnou úrovní celého pozemku. Jílové stěny neumožní jarnímu dešti odplavit úrodnou vrstvu.

Vyvýšená půda se rychleji ohřeje a mnohé rostliny bude možno vysázet o dva týdny dříve. Tedy jste správně pochopili, že dělat jámu v půdě, na jejímž povrchu dlouho stojí voda, je neracionální. Jáma se zaplní vodou, které jíl nedovolí odtékat, a pokud vysázíme ovocné stromy, jejich kořeny mohou uhnívat.

Na tomto valu lze již první rok vysázet kukuřici, slunečnici a po krajích květiny. Na konci léta nebude pozemek olemován jen valem, ale dvoumetrovým živým plotem. Tyto rostliny je třeba posekat a zasypat zeminou, aby příští rok byl tento val ještě úrodnější. Když se půda zpevní, bude možné do ní sázet ovocné stromy, zeleninu a květiny. Hliněné stěny pod vlivem vlhkosti časem mohou sesedat, ale i sesednutá hlína přece bude udržovat úrodnou vrstvu. Kořínky rostlin jí také budou držet pohromadě.

A tyto půl metru vysoké čtverce z vepřovic, které jste umístili kolem rybníku, nač jsou ? Nic neříkejte, již jsem to pochopila. Do nich se nasype úrodná zemina, přinesená z lesa, a zasadí se ovocné stromy, kolem nich zelenina a květiny.

To je ale pěkné, jednoduché a originální řešení. Rozhodli jste se na potřebných místech zvednout úrodnou vrstvu o půl metru, bude v ní kořenům rostlin teplo a pohodlně. O zbytek se rostoucí stromy postarají samy. Každý podzim ze stromu opadává listí, které bude tlít a zvětšovat úrodnost půdy.

Skvělé ! Jako byste zmáčkli tlačítko a nastartovali biologický organizmus, který se sám utváří."

Uvědomoval jsem si, že Anastasia vykládá své řešení, ale tváří se, jako bychom jej našli my a ona mu jenom porozuměla. Tato situace mě vůbec neponižovala. Měl jsem radost z jejího řešení. Je jednoduché, krásné a nevyžaduje velké výdaje.

Ale Volodě se nikterak neradoval, hlavu měl stále skloněnou a nehybně se díval na maketu statku. Dokonce se mi sevřelo srdce, když jsem si uvědomil, co se může odehrávat v jeho duši. Cítil se trapně kvůli tomu, že mě ujišťoval, že dokáže najít řešení. A také proto, že nesplnil Anastasiino pověření.

Za půldruhého dne společné práce na projektu jsme se sblížili a mě již neurážela jeho paličatost, viděl jsem, jak se Volodě snaží a probírá všemožné varianty zvýšení úrodnosti půdy. Teď mi ho bylo líto, dokonce jsem přestal poslouchat Anastasii. Přece není možné tak ponižovat dítě ! Nejenže já jsem mu den před tím dokazoval, že to nezvládne, ale navíc Anastasia svým hodnocením rozdrtila napadrtí všechna naše úsilí. Neměla by se takto chovat. Nebo... Najednou se mi zdálo, že Anastasia úmyslně dráždí syna, čímž jej nutí, aby namáhal a zrychloval svou mysl.

„Copak je ten čtverec uprostřed vašeho projektu ?“ zeptala se.

„Je to dům,“ odpověděl jsem, „my jsme se s Volodě rozhodli jej umístit uprostřed statku. Kolem něj postavit různá hospodářská stavení. Od vrat k domu vydláždit cestu, po jejíchž stranách budou růst květiny.“

Byl jsem si jist, že Anastasia tento návrh pochválí, proto jsem řekl „my s Volodě“, třebaže byl to můj nápad. Chtěl jsem alespoň nějak podpořit syna, ale vše vyšlo naopak.

„A kdepak je vchod do vašeho domu ?“ zeptala se Anastasia.

„Ze strany příjezdové cesty, samozřejmě. Přijedeš k domu, parkuješ auto na ploše u vchodu a vcházíš na otevřenou verandu. Může se tady popíjet čaj s přáteli, nebo se člověk může kochat pohledem na květiny.“

„A na příjezdovou cestu,“ s trochou škodolibosti dodala Anastasia.

„A na cestu,“ odpověděl jsem, „pokud bude hezky vydlážděna.“

„A co je za domem ?“

„Tam je rybník, sad a zeleninová zahrada.“

„Tedy sad máte někde za domem. Na verandě pijete čaj s přáteli, kocháte se pohledem na květiny, a vše, co je za domem, je připraveno o vaši pozornost. Přece víš, Vladimíre, že všechna zvířata a rostliny potřebují lidskou pozornost. Bez ní nedokážou zcela splnit své předurčení.“

Rostliny mohou poskytnout člověku potřebné energie, pokud ovšem budou vědět, které energie především potřebuje. Ale jak se o tom dozví, pokud omezíš komunikaci s nimi ? Víš, Vladimíre, jaké je předurčení komunikace se světem rostlin ?“

„Vím,“ odpověděl jsem ve snaze skrýt své zklamání z nezdařilého umístění domu. Půl hektaru půdy, navíc se sadem, se skutečně octlo za humny.

„A také nerozumím,“ pokračovala Anastasia, „proč jste neodstranili tento velký kopec na břehu rybníka ? Zatěžuje prostor.“

Po těchto slovech Volodě nedokázal zachovat klid. Postavil se, stejně jako dříve se lehce poklonil Anastasii a řekl:

„Dovol mi, maminko, abych ti to vysvětlil.“

„Vysvětli to, prosím, synku.“

Proti sobě stáli syn a matka, ale z nějakého důvodu jsem měl pocit, že proti sobě stojí dva velcí vesmírní mágové. Za chvíli začnou svůj souboj. Souboj rozumu a lidských možností. Bože můj, jak je krásná Anastasia ! Jak je záhadná a neobvyklá svými schopnostmi a myšlením tato žena, jež se pro mě stala nejbližším člověkem. Nestačí ani dva životy, aby se jí člověk vyrovnal. Proti Anastasii stojí syn, jenž se svou tváří podobá matce, je také krásný a statný, avšak trochu nerozvážený a příliš sebejistý. Proč chce zápasit ? Navíc v mé přítomnosti. Přece sám říkal, že Anastasiiny schopnosti převyšují ty jeho. Nejspíš je hrdý a rozhodný, avšak trochu nerozvážený. Ale i přesto jsem fandil Voloděvi celou svou duší. Chtěl jsem, aby zvítězil v tomto nepochopitelném souboji. A ten začal.

„To není kopec, maminko,“ pronesl Volodě.

„V tom případě co je to ?“ s úsměvem a s trochou škodolibosti v hlase se zeptala Anastasia.

„No, jak bych to řekl...”

Volodě táhle pronášel slova a zjevně se pokoušel vymyslet pro tento kopec nějaký racionální účel, pak pronesl:

„Je to parní lázeň, maminko.“

Z nečekaného nesmyslného synova oznámení jsem sebou škubl, ale aniž bych věděl proč, jsem vážně potvrdil:

„Ano, je to normální současná lázeň, velmi potřebná stavba na statku.“ Všelijak jsem se snažil natáhnout čas, abych umožnil Voloděvi najít východisko ze situace a něco vymyslet. Raději kdyby řekl, že je to pahorek pro lyžování v zimě. Skutečně je nerozvážený. „V lázni je možno také spát, pokud není postaven dům,“ pokračoval jsem ve svých úvahách. Dál už jsem nevěděl, co mám říkat, a tak jsem ztichl.

„To je zvláštní. Nevidím, že by se tato hora podobala lázni, není tam ani vchod,“ poznamenala Anastasia.

„To je konec,“ řekl jsem si, „syn nevhodně plácnul něco o lázni a prohrál, k žádnému souboji mágů nedojde.“ Avšak Volodě pokračoval:

„Vždyť to je maketa, maminko. Kopec na maketě je z písku, ten se sesypává a vyznačit vchod není snadné,“ Volodě stále mluvil pomalu a zjevně nad něčím usilovně přemýšlel. Najednou se jeho tvář rozzářila, syn mluvil jasně a s jistotou: „Když bude k dispozici hlína, tady, od rybníka se vytvoří menší vchod do oválné místnosti s kupolí. Průměr této místnosti činí dva až tři metry. Její výška je dva metry třicet centimetrů. Tloušťka stěn může dosahovat jednoho metru. Ve stěnách jsou otvory pro odvod dýmu a horkého vzduchu, jež se spojují do jednoho velkého otvoru, který pak lze zavřít zátkou.“

Po krajích této oválné místnosti mohou být kameny, uprostřed se bude rozdělovat oheň. Vnitřní stěny se budou zahřívat. Podle libosti se bude možno kochat pohledem na oheň od rybníka anebo zavřít vchodové dveře. Když se stěny zahřejí a oheň zhasne, do této místnosti může vejít člověk. Jeho tělo se bude prohřívat ze všech stran, zezdola a seshora. Hlína bude vydávat velmi prospěšné a blahodárné teplo pro člověka.“

„Ano, samozřejmě, je to velmi prospěšné vyzařování," již zadumaně řekla Anastasia, „obzvlášť, když se tam umístí nádoba s výluhem z léčivých bylin. Informace o podobných lázních ve vesmíru nebyla a vy jste ji nemohli získat. Tedy přidali jste do vesmírné informace tu svou, a teď..."

Díval jsem se na kopeček písku na maketě, představoval jsem si tuto lázeň, kolem ní květinové záhonky, růže a břeh krásného rybníka. A již od samotné představy se mým tělem rozlévalo nějaké velmi blahodárné teplo. Intuitivně jsem cítil, že Volodě vymyslel něco, co dříve neexistovalo. Přinášelo mi to velkou radost, jako by se společně radovaly tělo a duše.

Znovu jsem začal přemýšlet o celkovém projektu statku a o tom, jak je Anastasia rozechvělá a překrásná tělem i rozumem. Samozřejmě se také zúčastnila tohoto projektu, a možná že právě její zásluha na řešení úkolu úrodnosti půdy, která se dříve považovala za beznadějnou, je největší. To je ale řešení - zvednout nad zem obyčejný kompost a proměnit jej v živý plot. Tedy přece se rozhodla pomoci navzdory svým zásadám. Pomoci nějak nenápadně. Přiblížil jsem se k Anastasii a tiše zašeptal:

„Vždyť to ty jsi vymyslela a našla řešení, děkuji ti, Anastasie."

„Vymysleli jsme to společně, Vladimíre," také zašeptala Anastasia. „A je možné, že největší je zásluha těch dvou set padesáti rodin, o nichž mluvíš."

„Ale ony tu přece nebyly."

„Tady možná ne, ale byly na svých hektarech a také přemýšlely, co by měly podniknout. Představ si, Vladimíre, kdyby tyto rodiny neexistovaly. Copak bys udělal rozruch v celé rodině? Copak by ses tolik namáhal a tak vzrušeně žádal najít řešení? Pokud by nebyly tyto rodiny, možná by ses ani okrajem své mysli nedotkl této otázky. Možná že těch dvě stě padesát rodin jsou hlavními tvůrci projektu."

„Ano, souhlasím, všichni společně jsme jej vytvořili a za to jsme ti „společně" ještě víc vděční, Anastasie." Pak jsem dodal: „Také ti děkuji za darovanou věčnost. Byl jsem na tom místě, kde schováváš prázdnou láhev."

Anastasia lehce sklonila hlavu a dodala:

„A klacek."

„I klacek," potvrdil jsem a zasmál jsem se.

Anastasia se zvonivě a vesele zasmála, dokonce malá Nastěnka začala skákat vedle makety, mávala ručkama a smála se. Jen Volodě byl lhostejný k tomu, co se odehrávalo, stále se soustředěně a zádumčivě díval na maketu.

Najednou mi bylo syna velice líto. Nehledě na to, že dokázal vymyslet neobvyklou parní lázeň, si samozřejmě myslel, že nesplnil Anastasiino pověření.

I přede mnou se cítí trapně, protože mě neposlechl a dokazoval, že to zvládneme bez Anastasie. Skutečně se snažil, ale... Chtěl jsem ho nějak podpořit a povzbudit. Avšak nevěděl jsem, jak to mám udělat.

Volodě se soustředěně díval na maketu, zřejmě se pokoušel vymyslet ještě něco. Nechápal, že to hlavní je již vymyšlené.

Pozdě večer, než jsme šli spát, jsem se zeptal Anastasie:

„A kde spí Volodě s Nastěnkou ?“

„Na různých místech,“ odpověděla Anastasia, „Nastěnka občas spí se mnou. Proč se na to ptáš, Vladimíre ?“

„Jen tak, chtěl jsem si s Volodě o něčem promluvit.“

„Tak ho přivolej.“

„Jak ho mám přivolat, zakřičet na něj ?“

„Jednoduše ho zavolej, uslyší to.“

A tak jsem Volodě zavolal. Za nějakou dobu jsem uviděl, jak ke mně kráčí můj syn. Stále byl maximálně soustředěn. Když přišel blíž, zeptal jsem se ho:

„Kdy jsi, Volodě, vymyslel, že kopec z písku je lázeň, a proč jsi mi dříve o tom neřekl ?“

„Rozhodl jsem se to povědět, když maminka kritizovala náš projekt a pískový kopec na něm. Pojmenoval jsem to lázní proto, že jsi mi říkal: ‚Nejprve je třeba postavit parní lázeň a toaletu.‘ Pro toaletu ten kopec byl velký, a tak jsem jej pojmenoval lázní.“

„Ale potom jsi začal mluvit o jejím zařízení a užitečnosti. Napadlo tě to jen tak, spontánně nebo přece dokážeš využívat vesmírné informace jako máma ?“

„Jako maminka to nedokážu, ale má to i svou výhodu. Snažím se sám rychle vymyslet to, o čem nedokážu získat informace, občas se to daří.“

„A ještě jak ! Jsi přímo vynálezce. Stále mám v hlavě tvůj vynález. Dokonce jsem se rozhodl, že až přijedu, udělám funkční model. Koupím si hliněný džbán, u dna v něm udělám díрку a hrdlo zavřu nějakým víčkem s otvorem pro trubici. Uvnitř džbánu zapálím svíčku na jednu až dvě hodiny, abych zjistil, jak se bude rozehrívát. Jenomže stěny džbánu jsou příliš tenké, nebude to přesný model.“

„Oblož jej, tatínku, hlínou, bude to přesnější napodobenina.“

„Ano, obložíím jej hlínou. Promiň mi, Volodě, řekl jsem to ukvapeně, že nic nevymyslíš. Nezlob se na mě.“

„Nikdy jsem se na tebe nezlobil, tatínku,“ s klidem odpověděl syn.

„Na mámu se také nezlob. Samozřejmě jsi pochopil, že se jen tvářila, jako bychom ten val po obvodu pozemku vymysleli my, ve skutečnosti nám tuto myšlenku napověděla ona s Nastěnkou.“

„Ano, tatínku, vše jsem pochopil.“

„Není důležité, kdo to vymyslel, důležité je, že problém s půdou je vyřešený. Anastasia je šikulka, že ano ?“

„Máma nás vyzvala na souboj, tatínku.“

„Na souboj ? Vyzvala ? Něco takového jsem pocítil, když jste stáli proti sobě. Je to taková hra, Volodě ? Pro vývoj rozumu ?“

„Lze říct, že je to hra, avšak přesněji souboj.“

„Není to poctivý souboj. Anastasia dokáže získat informace, obsažené ve vesmíru, a my jsme o podobnou možnost připraveni. Jak máme soupeřit ?“

„Přijal jsem výzvu, tatínku.“

„Je škoda, že jsi to udělal. Prohraješ. Stoprocentě prohraješ. Viděl jsem, jak zklamaně jsi seděl se skloněnou hlavou, když Anastasia mluvila o valu, o domě uprostřed pozemku a o schovaném rybníku a zahradě. Teď budeš ještě více zklamaný.“

„Nesmím prohrát, tatínku. Mámu by to moc rozhořčilo.“

„Ať se ti nenápadně vzdá, aby se pak nemusela rozhořčovat.“

„Máma to neudělá.“

„Ach, Volod'ó, Volod'ó, občas mám pocit, že jsi trochu nerozvážný. Budiž, stalo se, teď jdi spát. Já také jdu a budu přemýšlet, kde by bylo nejlepší umístit dům, možná že něco vymyslím.“

„Ano, tatínku, měl by sis dobře odpočinout. Přeji ti klidný spánek.“

Rozloučili jsme se se synem, avšak nedokázal jsem si jít lehnout. Řekl jsem Anastasii:

„Nečekej na mě, jdi spát, Anastasie. Musím nad něčím popřemýšlet.“

Za svitu bílé sibiřské noci jsem chodil kolem vchodu do zemljanky a přemýšlel jsem, jak mám pomoci Volod'ovi. Občas jsem se díval na spící Anastasii. Spala na boku, schoulila se do klubíčka, ruce si položila pod hlavu a jako by se něčemu lehce usmívala. Usmívá se, tichá krasavice, jako dítě. Ale den předtím tak nemilosrdně zkritizovala náš projekt! Nelíbilo se jí místo pro dům. Řekla, že půl hektaru mám někde schováno za humny. Je to samozřejmě pravda. Musím si vzpomenout, kde se nacházely domy v časopisech o krajinářském designu. Volod'á to samozřejmě nedokáže, jelikož nemá potřebné informace. Musím vše dobře promyslet, protože jinak ztratí důvěru ve vlastní síly. Moc jsem chtěl pomoci synovi a cítil jsem, že nedokážu usnout, dokud nevymyslím něco užitečného. Viděl jsem mnoho rodinných domů a různých stavení na pozemku, tedy musím najít správné řešení. Ale ono nepřicházelo. Většina domů, které jsem viděl, svými okny směřovala k cestě.

Již bylo dávno po půlnoci a já jsem stále chodil kolem zemljanky, v hlavě jsem probíral varianty umístění domu a hospodářských stavení.

A pak to přišlo! Během okamžiku, jakoby záblesk, se v mé hlavě zrodila myšlenka, která se mi moc líbila. Zítra jí odpovím! A jak!

Představoval jsem si, jak budu zítra reagovat na Anastasiinu poznámku o schované části hektaru. Začnu, jako by o nic nešlo: „Včera jsi tady mluvila o umístění domu a o nějakém záhumenku.“ „Ano, říkala jsem, půl hektaru máte za humny,“ odpoví. „Není to pravda, Anastasie, jednoduše sis na maketě nevšimla důlku. Je to veranda kolem celého domu. Když bude horko, sedneme si s přáteli na stinné straně u zdi naproti vchodu. Budeme sedět a kochat se pohledem na květinové záhonky. Žádný záhumenek není. Po obvodu celého domu bude otevřená veranda.“ „Ano, skutečně jsem si toho nevšimla,“ řekne Anastasia.

„Dobře jsem to vymyslel,“ řekl jsem si a tiše, abych ji nevyrušil ze spánku, jsem si lehl na voňavou postel vedle spící krasavice.

Během spánku se mi zdál strašlivý sen o naší lázni. Vcházím do ní, zavírám dveře

a lázeň se najednou oddělila od země a letí do nebe. A při tom stále zvyšuje rychlost...

(2 6 .)

OHNIVÝ PTÁK

Vzbudil jsem se zřejmě kolem jedenácté, nejspíš to způsobilo dvoudenní myšlenkové vypětí. Ihned po probuzení jsem opět chtěl vidět syna a promluvit si s ním o parní lázni. Chtěl jsem mu říct, že to není pouhá lázeň, ale mnohoúčelová stavba. Může sloužit jako venkovní krb, u kterého je skvělé sedět s přáteli a s rodinou. Také by se v ní mohlo sušit prádlo, houby a mnoho jiného. Lze v ní péct chléb a připravovat chutná jídla. A samozřejmě je možné se tam léčit a prohřívát tělo neobyčejným teplem. Takto jsem uvažoval a šel jsem k břehu jezera, kde byla maketa statku. Když jsem vyšel z křovin, mým očím se otevřel následující obraz.

Vedle makety statku ležela unavená vlčice, jejíž tlapy byly celé od hlíny. Asi dva metry od vlčice přešlapovala v malé jámě medvědice a mísila hlínu. Volodě klečel na kolenou a uhlazoval dlaněmi postavenou... Hliněnou... Ne! Nedokážu to, co jsem viděl, pojmenovat lázní. Dokonce jsem necítil strach z medvědice, vlčice odešla někam stranou a já jsem přistoupil blíž.

Prostřední část stavby, kterou vytvořil Volodě, se podobala hlavě a trupu nějakého neobyčejného ptáka. U základu byl menší otvor - vchod do vnitřní místnosti. Od centrální části stavby, jež se podobala neobyčejnému ptákovi, vybíhala dvě křídla, která jako by objímala prostor. Pod jedním z křídel seděli muž a žena, kteří se podobali mně a Anastasii. Uprostřed si hrála malá holčička. Den byl oblačný, slunce jednou jasně svítilo, podruhé se skrývalo za oblaky. Hra stínů vytvářela dojem, že pták je živý a dokáže vzletět, jen co do něj vejdou lidé.

„Je to nějaké mámení, ale od samotného rána myslím jen na vaši lázeň," uslyšel jsem Anastasiin hlas, která přišla na břeh jezera s Nastěnkou, již vedla za ruku. „Je v ní něco neobvyklého, musím to rozluštit. Dokonce jsem.

Anastasia ztichla, aniž by ukončila větu. Uviděla to, co vytvořil syn. Společně s Nastěnkou se přiblížily ke stavbě a posadily se. Anastasia objala dcerku a chvíli se mlčky dívala na neobyčejné sochařské dílo. Pak začala mluvit, jako by přemýšlela nahlas:

„Země, oheň, voda, étery, vyzařování a člověk, to vše v jednom ptákovi. A v tak neobvyklém. V ptákovi, jenž se podobá orlici, která učí létat své syny."

„Je to mnohoúčelová stavba," poznamenal jsem a radoval jsem se z jejího nadšení. „Je možno se v ní nejen prohřívát s přáteli, ale také péct chléb, připravovat jídlo, sušit houby nebo něco dalšího."

„Ano, lze. Jenže ne s přáteli, ale s blízkými příbuznými, a ještě lépe sám."

„Proč ?"

„Tento přístroj, Vladimíre, bude účinnější než dolmeny. Bude možno v něm meditovat."

V průběhu naší besedy se malá Nastěnka přiblížila k maketě a začala v ní pečlivě něco vydloubávat prstíkem.

„Podívej se, Anastasie, na naši dceru. Chce zničit maketu ?“

„Myslím si, že nám chce naznačit, že v kupoli je třeba udělat menší kulaté otvory, udělat okénka do čtyř světových stran. Tehdy přes den uvnitř stavby bude světlo a v noci bude vidět na hvězdy.“

„Ještě jsem plánoval udělat kulaté okénko uprostřed," dodal Volod'a.

Nastěnka jako by pochopila, že všichni s ní souhlasí. Přestala vrtat prstíkem do hlíny a pomalu, jako by myslela na něco svého, šla směrem k lesu.

„Anasto," prohodil jsem jejím směrem, aniž bych věděl proč.

Nastěnka se otočila a pozorně se na mě podívala. Větrík odhodil pramínek jejích vlasů a odkryl na čele mateřské znaménko, jež se podobalo hvězdičce. Děvčátko se usmálo a pokračovalo v cestě, jejíž cíl vědělo jen ono samotné.

Anastasia si dál mlčky prohlížela Volod'ovu stavbu. Pokoušela se něco si uvědomit. Nikdy dříve jsem ji neviděl tak soustředěnou. Nakonec promluvila, jako by uvažovala nahlas:

„Pět světelných kruhů, které se budou pohybovat, tak jak se bude pohybovat Slunce a Měsíc. Pohybovat se po zdech a podlaze vnitřní oválné nebo kulaté místnosti. Je to velmi důležité. Budou osvětlovat člověka.“

„Řekni mi, Anastasie, dokáže si člověk, jenž bude uvnitř této stavby, vylepšit zdraví, jako v obyčejné parní lázni ?“

„Tato stavba bude mnohem účinnější než jakákoliv lázeň či všechny lázně dohromady. Rozehřátá hlína vydává ze sebe záření velmi užitečné pro člověka, rozproudí to krev v žilách, zahřeje a očistí vnitřní orgány.“

„Jaké nemoci lze vyléčit pomocí těchto procedur ?“

„Budou blahodárně působit na celý organizmus, tedy usnadní průběh jakékoliv nemoci, ale je možno zkoncentrovat svou sílu a nasměrovat ji na konkrétní orgán.“

„Dejme tomu ledviny, jak lze na ně nasměrovat sílu a léčit je ?“

„Je třeba nasypat do dřevěných necek čistý písek, umístit je uprostřed lázně, a když se písek zahřeje, vlézt do něj celým tělem, aby zůstala vidět jen hlava. Předtím je dobré sníst meloun. Písek velmi dobře nasává pot, jenž vychází z pórů.“

„Ale přece v obyčejné parní lázni se také vylučuje pot z lidského těla, nač lehat do písku ?“

„Vladimíre, kam odchází pot, který se vylučuje z horních částí těla v obyčejné lázni ?“

„Jak to kam, stéká dolů.“

„Právě, stéká dolů po jiných pórech a ztěžuje vylučování potu z dolních částí těla. Suchý rozehřátý písek do sebe velmi dobře nasává vlhkost, pot bude odcházet přímo do písku, nikoliv stékat po celém těle člověka. Ještě je při tom prospěšné pít léčivý bylinný odvar.“

„A jak lze léčit játra ?“

„Zlobí tě také játra, Vladimíre ?“

„Ty zlobí každého.“

„Účinná léčba jater v této stavbě může probíhat ve tři hodiny ráno.“

„Proč právě ve tři ?“

„V té době všechny orgány pomáhají játrům vyčistit nahromaděnou špínu. Kdyby se ještě položily ruce na místo, kde se nacházejí játra, a člověk na ně pomyslel s vděčností a řekl pomyslné „Děkuji !“, játra by se vzchopila a začala se sama obnovovat.“

„Jak to sama ? Copak jsou živá ?“

„Samozřejmě, že živá, stejně jako všechny orgány tvého těla.“

„Proč si myslíš, že je dobré v této stavbě meditovat ? Říkala jsi, že je to možná účinnější než v domlenech.“

„Lidé, kteří byli v dolmenu, odcházeli do věčné meditace. Snažili se předat informace svým potomkům. Dolmen jim v tom napomáhal. Toto unikátní zařízení dokáže mnohem účinněji než dolmen předávat informace, ale za určitých podmínek je může také přijímat z vesmíru, třídit je a předávat člověku, jenž se nachází uvnitř, jen ty nejčistší.“

Najednou Anastasia ztichla, podívala se na syna a zeptala se ho:

„Chceš ještě něco přidat k projektu statku, Volodě ?“

„Ano, maminko. Ale nejdřív musím být chvíli sám a popřemýšlet.“

„Dobře, nebudeme tě rušit.“

Anastasia vzala do náruče Nastěnku, která již stála vedle nás, a chtěla odejít. Avšak Volodě ji požádal:

„Ať Nastěnka zůstane se mnou.“

A holčička, která slyšela bratrovu prosbu, rychle sklouzla s Anastasiiných rukou a šla k maketě. My jsme s Anastasií odešli.

(2 7 .)

NEPOSUZUJ VE SHONU

Další ráno jsme se s Anastasií rozhodli navštívit dědečkův palouk. Již dávno jsem ji prosil, aby mi ukázala to místo, zároveň jsem si chtěl s ním popovídat. Podle Anastasiiných slov to k dědečkovu palouku bylo nejméně tři hodiny chůze. Tedy naše návštěva mohla trvat celý den. Avšak protáhla se na dva dni.

Cestou po tajze jsme hovořili o rodových statcích.

„Víš, Anastasie, mnozí obyvatelé rodových statků si myslí, že není třeba v osadách zavádět elektřinu a používat různou techniku. Druzí to naopak používají.“

„A co si myslíš ty, Vladimíre ?“

„Myslím si, že ze začátku se bez techniky a profesionálních stavitelů neobejdeme.“

„Možná máš pravdu, Vladimíre, ať technika, která se shromažďovala po staletí, teď poslouží ve prospěch člověka. Bude to jednota protikladů. Ale myslím si, že svůj život je třeba plánovat tak, aby se v budoucnu bylo možno obejít bez nich.“

Nějakou dobu jsem tiše šel za Anastasií. Překračoval jsem vyvrácené staré stromy, rozhrnoval jsem na neviditelné stezce křovinaté porosty a myslel jsem na to své. Možná proto jsem zůstal pozadu. Dokonce jsem ji ztratil z očí. Avšak po několika dalších krocích jsem uslyšel Anastasiin hlas:

„Zřejmě ses unavil, Vladimíre. Můžeme si odpočinout, pojd' si na chvíli sednout.“

„Dobře,“ souhlasil jsem. „Tato cesta není z nejjednodušších. Jdeme pouhou hodinu a mám takový pocit, že jsme ušli deset kilometrů.“

Posadili jsme se na kmen stromu. Anastasia mi podala hrst rybízu, který nasbírala cestou. Mlčky jsem jedl plody sibiřské tajgy a stále jsem myslel na svou nepříjemnou situaci. Pak jsem se rozhodl o ní povědět Anastasii.

„Anastasie, již několik let přemýšlím o situaci, která je pro mě nepříjemnou. V jedné ze svých knih jsem vyprávěl o zrození křesťanství na Rusi, uvedl jsem historická fakta a údaje z muzeí. A ty moje informace byly negativní. Toto zrození se podobalo dobytí Ruska. I když jsem uvedl správná fakta a závěry, mám nepříjemný pocit v duši a již kolikátý rok mě trápí svědomí.“

„Z čeho máš nepříjemné pocity, Vladimíre? Z toho, že se někteří představitelé církve o tobě zmiňují špatně?“

„Ale ne, s tímto jsem se již smířil, nemohu se vypořádat s něčím jiným.“

„S čím?“

„Když jsem negativně napsal o pokřtění Rusi, vypadalo to tak, že jsem se nezachoval negativně k někomu konkrétnímu, ale ke všem najednou. Až potom jsem si uvědomil, že jsem to v žádném případě neměl dělat.“

„A jak jsi to pochopil, Vladimíre?“

„Ve vesnici Kuzniči na Ukrajině jsem strávil u babičky a dědečka nejlepší léta mého dětství. Mnohé si z toho života pamatuji do detailů. Pamatuji si, jak v rohu malé ukrajinské chatky visely nad stolem pravoslavné ikony. Babička je zdobila vyšíványi ručníky a zapalovala lampu.“

Ještě si pamatuji, jak moje matka dokonce s nemocnýma nohama navštěvovala kostel. Často vzpomínám na svého duchovního otce - opata kláštera Trojicko-Sergijevské lávry - otce Feodorita. Dodnes si uchovávám Bibli, kterou mi daroval.

Vypadá to tak, že když jsem negativně mluvil o křesťanství, projevil jsem negaci také vůči svému dědečkovi a babičce, vůči matce a svému duchovnímu otci Feodoritovi. A možná i vůči mnohým hodným a důstojným lidem. Po tom, co jsem si to uvědomil, pokusil jsem se situaci co nejrychleji napravit. Když jsem měl projev v televizi na prvním programu, omluvil jsem se církvi. Avšak velkou úlevu jsem nepocítil. Co myslíš, co bych měl ještě udělat, abych odčinil vinu vůči svým blízkým lidem? A také vůči sobě?

„Myslím si, že je třeba si vše uvědomit až do konce a přivolat pozitivní obraz, který zastíní ten negativní.“

„Snadno se to řekne - uvědomit si. Pokouším se o to již několik let, avšak moc se mi nedaří. Řekni mi, jaký vztah máš k náboženstvím? Existuje nějaké, kterému dáváš přednost, a některá, jež považuješ za nesprávná, odmítáš?“

„Ne zcela rozumím, Vladimíre, jaký smysl vkládáš do slova „odmítáš“, ale pokusím se ti ukázat rodový řetězec. Vezmi si klacek, bude tvou pomyslnou šavlí, kterou odsekneš to, co odmítáš.“

V prostoru vznikl obraz dlouhého řetězce lidí, kteří se drželi za ruce. První skupina měla na krku křížky a malinké svaté obrázky.

„Tady vidíš, Vladimíre, své příbuzné pravoslavné víry. A ti, kteří mají na hlavách turban, jsou muslimové, také je máš ve svém rodokmenu. A tady je velká skupina lidí, kterým dnes říkají pohané. Kousek dál se drží za ruce tví předci vedického období. Za nimi jsou matné obrysy lidí první rasy. Ještě o nich lze říci, že jsou to lidé první pozemské civilizace, jejich obrysy nejsou zřetelné proto, že informace o nich nebyla sdělena v prostoru, ale mezi nimi jsou také tví příbuzní.“

První člověk v tomto rodovém řetízku byl stvořen Bohem, i teď se drží za ruku s Bohem. Jednou dojde k tomu, že další člověk narozený ve tvém rodě vše pozná a všechny pocítí. Také se spojí svou rukou s Bohem. Možná že to budeš ty, možná že někdo z tvých pravnuku. Tak se vytvoří kruh. Kruh - Alfa a Omega a opět Alfa.

„Teď se zamysli a řekni, kterou skupinu bys chtěl odstranit z tohoto řetězce?“

„Musím se zamyslet, jakou... Počkej, Anastasie, ale pokud odstraním alespoň jednu skupinu lidí, řetězec se přetrhne?“

„Samozřejmě.“

„A pokud se přetrhne, člověk, jenž to udělal, nikdy nedokáže pochopit Boha, vzít Ho za ruku a vytvořit kruh.“

„Také si to myslím.“

„Znamená to, že člověk musí přijmout absolutně všechna náboženství?“

„Jaké náboženství přijmout, je volbou každého člověka, avšak myslím si, že nelze odmítat nic, čím prošlo lidstvo. Možná že vše z minulosti je potřebné pro dnešní uvědomělost. To, co se ti jeví jako dobré, je třeba přijmout. To, co ti připadá jako negativní, potřebuješ jednoduše znát, aby se v budoucnu něco podobného neopakovalo. Avšak nesmíš odmítat.“

„A to, co člověk nepozná, se určitě zopakuje ve stejné podobě?“

„Ano, zopakuje se. Přejde nějaký prorok, který bude tvrdit, že přináší něco nového. Lidé, kteří si to nepamatují, ho budou vnímat s nadšením, aniž by věděli, že při tom nevytváří nic nového.“

„Ale přece to není možné vědět o všem, co se odehrávalo s lidstvem od doby stvoření. Dokonce nedávné historické události se komolí v zájmu vlády.“

„V tobě, Vladimíre, a v každém člověku, jenž žije na Zemi, je částička, která obsahuje všechny informace o tvém rodu od stvoření až dodnes.“

„Rozumím, tyto informace jsou uchovány v každém člověku na genetické úrovni, ale jak se naučit je využívat? To je otázka.“

„Neodmítat a nezavrhovat ani špetku ze své částičky.“

„Ale tu svou nikdo ani nechce zavrhouvat.“

„Když zavrhuješ informace o minulosti, které se k tobě dostaly zevně, zároveň zavrhuješ tu částičku, kterou máš v sobě.“

„A co když jsou tyto informace lživé ?“

„Částičku s lživými informacemi máš v sobě také. Je uchována, abys dokázal rozeznat lež.“

„Anastasie, ale vždyť to ty jsi mluvila o tom, jak černí mniši zabíjeli rodinu Vedrussů, která odmítala vzdát se své víry a svého způsobu života. Popsal jsem to v knize. Všichni mi říkají, že se obraz Vedrussů vydařil velmi silný. I já na něj často myslím. Obzvláště na tu situaci, kdy zraněný Vedruss, malíř, ležel pod borovicí a tiskl k hrudi dřevěnou sošku milované ženy, kterou sám vyrobil. Miloval ji po celý život, ale ona se vdala za jiného. Avšak muž ji stále miloval a svou lásku skrýval. Jen se každá jeho soška podobala milované ženě.

V pokročilém věku vstoupil do boje s celým oddílem nepřátel, aby ochránil rodinu milované ženy, a byl zraněn. Napsal jsem tvá slova: ‚Vedruss ležel na trávě, nesténal. Z jeho hrudi vytékala stružka krve. Borovice nezaplakala...‘ Pamatuješ se ?“

„Ano, Vladimíre, pamatuji si tuto emocionální scénu.“

„No a jak mám já nebo někdo další po tom všem nezavrhnout černé mnichy ?“

„Řekni mi, Vladimíre, kým se cítíš být: tím zraněným Vedrussem nebo černým mnichem ?“

„Já ? Kým se cítím být ? Takže jsi o tom mluvila, abys zjistila... Ale co mám s tím společného ?“

„V té minulosti byli tví předci. Kdo jsou ? Co myslíš, Vladimíre ?“

„Nevím. Přál bych si, aby to byli Vedrussové ! Ano, byli to Vedrussové ! Protože černí mniši přišli na Rus z jiné země. Řekni mi, Anastasie, pochopil jsem to správně ? Řekni !“

„Nerozrušuj se, Vladimíre. Vnímej informace s klidem. Tví prarodiče skutečně byli Vedrussové. Avšak ječící černý mnich je také tvůj prarodič.

Vše pochází z Jednoho, a tedy jsme všichni bratři a sestry. Lidé na to zapomněli, a tak celé národy mezi sebou bojují a ve svém „nepříteli“ zabíjejí sami sebe. Možná že to nebylo nadarmo. Začátkem nového tisíciletí na Zem přišla nová éra uvědomělosti bytí. Éra krásné proměny Země.“

„Přišla ? Již přišla ?.. I já mám pocit, že se ve světě odehrává něco nového, obzvláště když vidím, jak lidé zvelebují na opuštěných místech celé osady. Jsou zvěstovateli nové éry ?“

„Jejich uvědomělost a city představují pro svět to nové.“

„Ale na druhou stranu, když člověk sleduje televizi, vidí stále totéž - v první řadě se mluví o hlavách států, s kým se setkaly, kolik stojí ropa, již několik let se mluví o krizi, avšak účinné řešení nikdo nenavrhuje.“

„V televizi, Vladimíre, vidíš zprávy z minulého života. Vesmír již žije v jiné rovině. Zapomeň na celou minulost bezesbytku. S sebou si vezmi namodlenou sílu svých prarodičů.“

„Jak tomu mám rozumět ? Co znamená síla prarodičů ? Jak vypadá ?“

„Z generace na generaci se tví prarodiče dívali na pravoslavný svatý obraz, modlili

se k němu a svěřovali mu své myšlenky, tužby a prosby. Ten obraz vnímal jejich prosby, snažil se jim pomoci a den co den se stával silnějším. Již ti pomohl a ještě pomůže v budoucnu. Také projevuj úctu k růženci a Koránu, které ti daroval vrchní muftí. A také Bibli od otce Feodorita. S úctou si pamatuj, jak jsi vystupoval před lidmi v Chrámu Krista Spasitele. A také den, když jsi seděl u stolu v krásné mešitě „Ljalja Tulpan“ před lidmi, kteří zaplnili chrám. Vedle tebe seděli pravoslavný kněz a rabín. Mluvil jsi tehdy o statcích. Podpořili tě ekologové. Pamatuješ se na ten den ?"

„Ano. Tuto akci pořádal vrchní muftí, do mešity tehdy přišli lidé různých náboženství a všichni mu byli vděční. Avšak pamatuji si i jiné věci. Pamatuji si klevetnické články v tisku. Pamatuji si, jak se mi v televizi na prvním programu organizovaně pokoušeli vysmát."

„Možná že jsi ty pomluvy potřeboval ?"

„Potřeboval ? Proč ? Co to povídáš, Anastasie ?"

„Vcházíš do paláce, do chrámu. Jsi hrdina ? Ano ! Jenomže jsi neunesl slávu a trubení fanfár. Jak tě mám zachránit před pýchou ? Sebou ?"

„Nemám žádnou pýchu. Jsem jen unavený."

„Chceš říct, že jsi při jednom svém vystoupení před čtenáři v hlavním městě Běloruska začal veřejně oddělovat biskupa od církve z únavy ?"

„Vždyť jsem to nemyslel vážně. Před vystoupením mi řekli, že..."

„Ale sál ti tleskal. Kolektivní myšlenka se vznesla do výše."

„Co se stalo s tím biskupem ?"

„Teď nemluvíme o něm, ale o tobě, Vladimíre. Chtěl jsi porozumět svému vztahu k náboženstvím, procítit jej."

„Ano, chtěl jsem."

„Udělat to dokážeš jen ty sám, avšak povím ti o budoucích událostech, možná že ti tato informace pomůže."

Vbrzku se stane, že se sejde více než sto padesát vládců různých zemí. Společně s vědci budou řešit jednu otázku: jak zmenšit objem škodlivých plynů, které v důsledku lidské činnosti pronikají do atmosféry. Plynů, díky nimž hrozí Zemi planetární katastrofa. Ale spásné řešení vládci sto padesáti zemí nenajdou, rozjedou se. */7. až 18. prosince 2009 proběhl v Kodani klimatický summit. Jedním z jeho hlavních témat bylo snížení emise skleníkových plynů do atmosféry. Summitu se zúčastnili představitelé 192 zemí./* A škodlivý plyn bude dál zabíjet planetu. Co řekneš, Vladimíre, na tuto situaci ?"

„Co bych měl říkat ? Hlavy států se nejednou sjíždějí, aby vyřešily otázku zlepšení ekologické situace, ale marně. Většina lidí těmto shromážděním již nevěnuje pozornost."

„Proč ?"

„Protože ani jedna zem nenavrhla účinné řešení. Pokud nejsou účinné návrhy, jaký význam mají podobná shromáždění ? Jsou lidem jen k smíchu."

„Co je podle tebe účinný návrh ?"

„Je to návrh, který změní u většiny pozemských lidí životní priority. Aby se u lidí projevil zájem zdokonalovat životní prostor, nikoliv pracovat ve škodlivých podnicích za peníze na existenci. Tyto škodlivé podniky nedokáže zavřít žádná vláda, protože vznikne nezaměstnanost, protesty a hrozba, že vedení státu přijde o moc.“

„Tedy vlády států nejsou schopny zastavit globální katastrofu. Možná že to dokáže jiná vláda, duchovní? Sejdou se patriarchové všech náboženství a dají si slib, že vyzvou své věřící, aby zdokonalovali pozemský prostor pro život.“

„Ano! Máš pravdu! Dokázali by vyřešit tuto otázku, zapůsobit na lid a na vládu.“

„Znamená to, že náboženství jsou důležitá. Co říkáš, Vladimíre?“

„Zdá se, že ano. Bylo by pěkné, kdyby nasměrovala společné úsilí na zdokonalení duchovního a materiálního prostředí. Ale tady je také potřeba upřesnit jednu věc. Tvůj projekt, Anastasie, se ukázal nepřekonatelný a lidské duše a srdce jej přijímají. Avšak existuje jedna okolnost, která zpochybňuje jeho úspěšnost v budoucnu.“

„Jaká?“

„Způsob života rodiny na rodovém statku, který jsi ukázala, má značnou převahu nad způsobem života lidí v současných městech a vesnicích. A již teď, bez jakékoliv podpory ze strany vlády, počet těchto rodin neustále roste. Může dojít k tomu, že většina obyvatel Země bude chtít založit vlastní rodový statek. A tehdy nebude stačit půda, aby se každé rodině mohl poskytnout jeden hektar. Již dnes se mluví o nutnosti zničit část obyvatel planety, protože chybí životní prostor a přírodní zdroje. Podle těchto názorů by na Zemi měla zůstat takzvaná zlatá miliarda a dvě až tři miliardy, které ji budou obsluhovat. V současné době počet obyvatel Země činí šest miliard a již vyvstala otázka omezení porodnosti, například v Číně, v níž na ploše 9,6 milionů kilometrů čtverečních žije jedna miliarda tři sta milionů obyvatel.“

Pokud by se způsob života lidí začal měnit podle tvého návrhu, prodlouží se život člověka. Je zcela očividná a nesporná skutečnost, že se u člověka, jenž žije na rodovém statku a nemá zlovyky, jako je pití alkoholu, kouření a jiné, má výbornou stravu, čistý vzduch a léčivou vodu, zvyšuje délka života v průměru dvojnásobně.

Rodina, jež žije na rodovém statku, si bude přát mít děti a toto přání je mnohem větší, než přání v rodinách, které žijí v současných městech. Tudiž vbrzku nové rodiny nebudou mít možnost získat půdu pro založení rodového statku.

Předpokládám, že musí být nějaké východisko, přece Bůh, který myslel na to překrásné, nemohl vytvořit bezvýchodnou situaci, která by provokovala lidi k válkám kvůli životnímu prostoru. Tvůj dědeček říkal, že osvojování kosmu dnešním způsobem je nesmyslné a neperspektivní a že existuje jiný způsob, kterému se říká psychoteleportický. Ať se snažím sebevíc, pochopit ho do detailů nedokážu. Dokonce se těžko věří v jeho existenci, ani věda o něm nemluví.“

„To, že psychoteleportický způsob osvojení kosmického prostoru, planet a jiných galaxií existuje, vím také. Ale nikdo v mém rodu nezná detaily a také to, jak tento způsob funguje. Mám naději, že lidé, kteří teď zvelebují rodové statky, jejich děti a vnuci pochopí, jak a pomocí čeho funguje. Určitě se to stane.“

Avšak rozumím také tvému neklidu, Vladimíre. Pokud člověk alespoň částečně neuvidí princip fungování tohoto způsobu již dnes, nebude mít klid ohledně budoucnosti svého rodu. Je třeba již dnes alespoň částečně mu porozumět.

Neustále nad tím přemýšlím, hledám, a logických potvrzení existence tohoto způsobu nacházím stále víc. Možná by bylo vhodné zveřejnit logické úvahy a požádat lidi, kteří rozumí biologii a programování, aby se nad tím zamysleli. Všichni společně musíme tento způsob rozluštit.

Vladimíre, jsme na místě, je to dům... Je to dědečkův prostor," sdělila Anastasia.

(2 8 .)

RODNÁ STRANA

Anastasiin dědeček se vždy choval neobvykle. Dokonce o těch nejvážnějších věcech mluvil buď s humorem, anebo vyhýbavě. I tentokrát se zachoval stejně. Když jsme přišli na jeho palouk, viděli jsme, jak dědeček sedí pod cedrem se zkříženýma nohama a pozorně se dívá na hůl, kterou zastrčil do země. Určitě už dávno vycítil, že jsme na cestě k němu, o to víc si nemohl nevšimnout naší přítomnosti, avšak nevěnoval nám žádnou pozornost. Dokonce když jsme se přiblížili téměř těsně k němu, neotočil se naším směrem a nepozdravil nás. Mlčky jsme stáli asi tři až čtyři minuty. Pak jsem zašeptal Anastasii:

„Zkus ho oslovit, jinak tu budeme stát dlouho."

„Dobře, Vladimíre, ale já se pokouším porozumět tomu, co vymyslel," stejně tiše odpověděla Anastasia.

Potom se přece obrátila na dědečka:

„Již jsme dávno tady, dědečku."

Dál se odehrálo něco úplně zvláštního. Anastasiin dědeček najednou řekl směrem k holi:

„Z důvodu nepředpokládaných okolností se vyhláší patnáctiminutová přestávka."

Potom vstal, odvedl nás stranou a naprosto vážně začal vysvětlovat:

„Teď provádím stranickou schůzi Rodné strany. Ještě to bude trvat kolem čtyřiceti pěti minut, proto si budete muset počkat."

„Jak to stranickou schůzi ? Vždyť tady nikdo není. A Rodná strana také není ještě založena," podivil jsem se.

„No, vy jste ji ještě nezaložili," odpověděl dědeček. „Já jsem ji však založil pro sebe."

„Jak to založil ? Kdo jsou její členové ?"

„Já sám. Zrovna se připravuji na sjezd."

„Na jaký sjezd, když jste ve straně sám ?"

„Zatím jsem sám, avšak někdo další také může založit svou Rodnou stranu. A sejdeme se."

„Jak je to možné ?"

„Přece jsi sám říkal, že je třeba vymyslet něco nového. Tak jsem to vymyslel. Aby nikdo nepotlačoval řadové členy strany svou autoritou a postavením, ať každý sám řídí svou Rodnou stranu. Na sjezdu si budou všichni rovni.“

„Jaký máte program na této schůzi ?“

„Zpráva vlády o práci vykonané v rámci zdokonalování životního prostoru.“

„A kdo referuje ?“

„Mnozí. Po přestávce si vyslechnu ministra dopravy.“

„Ale vždyť tady není !“

„Pro tebe není, ale pro mě je.“

„A on ví o tom, že si ho poslechnete ?“ zeptal jsem se.

„On to neví. A také není potřeba jej vyrušovat z práce.“

„Kde a kdy se uskuteční váš sjezd ?“

„Až iniciátoři určí termín.“

„Jací iniciátoři ?“

„Jiní vůdci Rodné strany.“

Celkově myšlenka založení Rodné strany, v níž jsou si všichni rovni, nehledě na komičnost toho, co předvedl dědeček, si myslím zaslouží pozornost. Obvyklý způsob založení strany není vhodný, způsobil by něco podobného komunistické straně. Tady však vidím racionální jádro. Každý může postupovat dle vůle své duše a svého srdce, nikoliv na povel nebo podle jediných stanov. To, co se ukáže jako nejlepší, mohou převzít ostatní členové strany. Zdá se mi, že v tomto případě se vytvoří živé a sebezdokonalující se společenství lidí, v němž skutečně každý může projevit vlastní iniciativu.

Když jsme se s dědečkem loučili, pokusil jsem se stejně vážným tónem říct:

„Odedneška si také zakládám svou Rodnou stranu. Nač dlouho mluvit ? Je na čase, aby každý začal jednat.“

Další události, které se odehrály u Anastasiina dědečka, si zaslouží zvláštní knihu. O tom mám v úmyslu povědět později.

(2 9 .)

OSÍDLENÍ PANENSKÝCH PLANET

Na zpáteční cestě od dědečka znovu začal rozhovor o možné existenci biologického způsobu osídlení jiných planet a galaxií pozemským člověkem. Připomenul jsem Anastasii:

„Říkala jsi, Anastasie, že stále myslíš na biologický způsob osídlení jiných planet a nacházíš logická potvrzení jeho existence. Mohla bys mi vyložit tyto logické úvahy ?“

„Můžeme společně začít analyzovat situaci, později v tom budeš pokračovat sám.“

„Dobře, Anastasie, jen začni.“

„Především si musíme s jistotou ujasnit první fakt. Vše, co je stvořené v technokratickém světě, existovalo a existuje v biologickém, avšak v mnohem dokonalejší podobě. Souhlasíš s tím, Vladimíre? Rozumíš, jak je důležité si to ujasnit?“

„Samozřejmě že souhlasím. Vím o tom nejen já, ale mnoho dalších lidí. Dříve člověk mnohem lépe a rychleji počítal z paměti, každý měl vlastní vnitřní kalkulačku. A tak dále, tady lze uvést množství příkladů.

Nejvíce se mi líbí příklad s narozením člověka, je nejvýraznější a názorný, protože v současné době ve světě existují dva způsoby - technokratický a biologický.

Technokratický způsob je ten, který probíhá v ústavu, v němž vědci odebírají muži spermie a ženě vajíčko. Pak je umísťují do zkumavky, která je uvnitř speciálních přístrojů, v nichž se udržuje určitá teplota a vlhkost. Zkrátka vyžaduje to mnoho starostí a finančních prostředků. Kdežto biologický způsob je mnohem jednodušší a efektivnější. Muž a žena prožijí velké potěšení a za určitou dobu se narodí dítě.

„Uvedl jsi velmi dobrý příklad, jen, prosím, poznamenej jeden závažný detail. I když se člověk tvoří technokratickým způsobem, jeho základem je stále biologický materiál.“

„Ano, ten je základem. Bez spermie a vajíčka se ničeho nedosáhne.“

„Biologický způsob však nepotřebuje nic z technokratického světa.“

„Souhlasím, nepotřebuje nic. Možná jen postel. I když se lze obejít i bez ní. Zcela souhlasím a rozumím tomu, že biologické možnosti jsou mnohem dokonalejší než technokratické. Technokratický člověk, jenž vymýšlí své takzvané vynálezy a objevy, nahrazuje existující dokonalé biologické mechanismy primitivními technokratickými. Tato situace je naprosto antirozumná.“

„Nicméně lidské civilizace nejednou zapomínaly na své přirozené schopnosti a nahrazovaly je primitivními technokratickými možnostmi.

My si teď nedokážeme představit, jak je možné octnout se přirozenou cestou na jiné planetě. Stejně tak si nepředstavovali lidé jiné civilizace narození člověka netechnokratickým způsobem.

Dnes si mnohé ženy nedokážou představit porod dítěte bez cizí pomoci, mimo porodnici a bez technokratických pomůcek. Pokud se vše bude rozvíjet tímto směrem, čím dál víc dětí se bude rodit pomocí náhradních matek.

Vznikne nějaká podoba farem, kde budou shromážděny ženy oplozené umělým způsobem. Po celý život budou rodit děti a odevzdávat je. Bude jim poskytnuta strava a bydlení, avšak každá z těchto žen bude jako inkubátor pro lidská embrya. Podobné se již odehrálo v dějinách jedné lidské civilizace.

V té civilizaci také bylo rozvinuté klonování lidí. V důsledku toho lidé neměli představu o možnosti porodu člověka biologickým způsobem. Nepřítomnost těchto informací a představ v myšlenkách lidí neumožňovala ženám počít dítě, třebaže se mnohokrát spojovaly s muži. Pokud žena otěhotněla přirozeným způsobem, považovalo se to za patologické a lidský zárodek se ihned ničil nebo byl vyňat a pěstoval se umělým způsobem.

Vladimíre, souhlasíš s tvrzením, že jakémukoliv technokratickému úspěchu předchází to, že člověk zapomene na své biologické schopnosti?“

„Souhlasím.“

„A teď mi pověz, dokáže člověk technokratickým způsobem přemístit zobrazení, například fotografii svého rodového statku, z jednoho místa Země na jiné nebo do kosmického prostoru ?“

„Samozřejmě, pomocí počítače a internetu. Je třeba si jen zvolit emailovou adresu, naskenovat tento obrázek do svého počítače, připojit se k internetu a poslat jej na zvolenou adresu. V druhém počítači se objeví stejný obrázek, který lze vytisknout na tiskárně. Je možné jej také poslat do kosmu, pokud se ví elektronická adresa kosmické lodi. A také na Měsíc, a z Měsíce na Zem, už je to vyzkoušené.“

„Dobře, Vladimíre, velmi dobře. Zapomněl jsi ale na velmi důležitý detail. Na ten nejdůležitější.“

„Na jaký ?“

„Předtím, než člověk udělá všemožné manipulace s počítačem, se v jeho hlavě objeví myšlenka poslat obrázek.“

„Souhlasím. Neřekl jsem to proto, že je to samozřejmost.“

„Teď mi řekni, je možné současným technokratickým způsobem přenést na všechna vyjmenovaná místa nejen zobrazení, ale také předmět ?“

„Předmět ? Myslím si, že ne.“ Na chvíli jsem se zamyslel a dodal: „Vzpomněl jsem si, Anastasie, existují stroje, které podle programu zadaného v počítači samy vyřezávají z dřeva různé figurky. A pokud se tento počítačový program pošle na elektronickou adresu na jiném kontinentu nebo na Měsíci, ten druhý počítač, pokud bude spojený s podobným strojem, vyrobí stejnou figurku. A tak vzniknou dvě, ta, kterou vyrobil můj počítač, a ta, již vyřezal jiný. Takovým způsobem bude moje figurka zkopírována na jiném kontinentu anebo na Měsíci.“

„Tudíž současným technokratickým způsobem lze přenést nebo zkopírovat a vytvořit předmět dokonce na jiné planetě ?“

„Ano, lze.“

„Ale rozumíš, co to znamená, Vladimíre ?“

„Co ?“

„Znamená to, že existuje biologický způsob přenesení předmětu z jedné planety na druhou, a tento způsob je tisíckrát dokonalejší a jednodušší a může být přístupný pro každého člověka. Biologický způsob nepotřebuje žádnou techniku. Nejdůležitější v něm je lidská mysl.“

„Ano, souhlasím, je to jako v případě se stvořením dítěte. Nejdůležitější je myšlenka, avšak muž, jenž pomyslel na dítě, potřebuje ještě ženu a žena, která pomyslela na dítě, potřebuje muže. Společně materializují to, na co pomysleli.“

„Společně... Vladimíre, možnost stvoření, narození člověka mužem a ženou je nejvyšším úspěchem. Tedy o to víc je možné, aby člověk stvořil život na jiné planetě biologickou cestou. Zatím jen není jasné, co je potřeba pro jeho materializaci.“

„Ano, Anastasie, je to velkolepý vynález. Byl by velkolepý, kdybys ty nebo někdo další objevil tyto biologické součásti.“

„Je třeba přemýšlet. Mnohé věci lze pochopit nebo pocítit, když se člověk dotkne znalostí, které ovládali lidé první pozemské civilizace.“

(3 0 .)

LIDÉ PRVNÍ CIVILIZACE

„Předpokládám, domnívám se a také o tom vypovídá životní logika, že oni vlastnili větší možnosti než sám Bůh.“

„Kdo jsou tito tajemní „oni“ ?“

„Jsou to Boží děti. Lidé první pozemské civilizace.“

„První pozemské civilizace ? Znamená to, že potom byly další ? Čím se ta první mohla lišit od následujících ?“

„Směřem svého vývoje. Lidstvo, Vladimíre, ne vždy kráčelo technokratickou cestou do roviny antirozumu a směrem ke katastrofě. Na začátku byla první civilizace, která se vyvíjela jiným směrem, pojmenujeme její biologická cesta. Využívali vše, co bylo původně stvořeno Bohem. Člověk této civilizace studoval Boží tvory a s jejich pomocí zdokonaloval svůj životní prostor. Boží výtvořiny jsou dokonalé, avšak každá generace musí být rozumnější než ta předchozí, tak to naprogramoval Bůh.

Jinak to ani nemohlo být. Jinak by se Bůh nemohl nazývat Bohem a jeho výtvořiny, jež nemají možnost se zdokonalovat, by znamenaly konec tvoření. Člověk je začátkem velkého tvoření.

Teď si stěží představíme, jakých vrcholů dosáhla první civilizace ve svém božském vývoji, jak vypadala planeta v době jejich fyzické existence.

Lidé první pozemské civilizace se i navenek mohli lišit od současného člověka. Měli ideální postavu, fyzické zdraví jim umožňovalo uchovávat v sobě mnohem více energií, než si to může dovolit dnešní člověk. Prvotní znalosti biologického božského světa, které pocházely od Boha, jim umožňovaly její zdokonalovat.

Všechny vědecké a technické úspěchy, které dnes existují v technokratickém světě, vlastnili v mnohem dokonalejší biologické podobě.“

„Kde jsou důkazy existence této civilizace a jejích úspěchů ?“

„Copak když vidíš dospělého člověka, Vladimíre, potřebuješ důkaz, že byl dítětem ?“

„Ne. Nepotřebuji. Sám člověk je důkazem toho, že dříve byl dítětem.“

„Stejně tak dnešní lidská civilizace je důkazem toho, že existovala první civilizace. A tato první nemohla být technokratická.“

„Dobře, budiž nemohla, ale historická fakta a archeologické vykopávky svědčí o tom, že lidé starobylé civilizace, kteří žili před statisíci lety, nosili kůži, běhali s kyjem v rukou a lovili zvířata, jak se říká těžce si získávali potravu.“

„Archeologové nacházejí pozůstatky lidí postkatastrofického období technokratické civilizace.

Představ si, Vladimíre, že na Zemi žije technokratická civilizace, jež dosahuje úspěchů v takzvaném technickém vývoji. Avšak jakýkoliv technický vývoj trýzní planetu, zhoršuje ekologii, porušuje biosféru, a tak dochází k technogenní

velkoplošné katastrofě. Vláda neboli elita vždy ví předem o blížícím se neštěstí a připravuje se na vlastní záchranu. Například lidé jedné z předchozích civilizací vybudovali na orbitální dráze Země celý technický komplex o velikosti dvou zaoceánských lodí. Tam se zachránili před katastrofálními změnami, jež postihly Zem. Avšak tento technický komplex nedokázal poskytovat obydlí pro lidi do nekonečna, jelikož sám podléhal rozpadu. Lidé, kteří se na něm zachránili, tam vydrželi kolem šedesáti let. Rodily se jim děti. Avšak přišla doba, kdy již život v umělém komplexu byl nemožný. Lidé začali umírat, a tak vzniklo řešení vrátit se na Zem.

Přistávali ve skupinách ve speciálních kapslích. Na Zemi, jež se zotavovala po požárech, znovu začínala růst tráva a obnovoval se svět zvířat. Avšak ne všichni lidé se dostávali do podobných oáz. Ti, kteří přistáli v poušti anebo na rozžhavenou lávu, hynuli. Lidé, kteří přistáli na místo, na němž se částečně zachoval život, byli šťastní.

Hned ti to ukážu.

Podívej se, tady jsou, pouze šest lidí vychází z rozžhavené kapsle. Radují se ze zelené trávy a vzduchu, který mohou dýchat. Tady jsou dvě děti, chlapec a holčička, se zájmem si prohlíží keř rybízu a broučky, kteří se po něm plazí. A tady je starý člověk, jenž přišel o všechny vlasy. Vrací se do kapsle a vynáší krabici. Jsou v ní potraviny. Člověk klade krabici na zem, dívá se na chlapce s holčičkou a jde k jejich matce, jež stojí opodál.

„Měla bys odejít z tohoto místa a odvést děti. Zbyly nám potraviny nejvýš na týden. Tvůj manžel zemřel, jsem váš příbuzný, avšak nehodlám vás bránit, když začne boj o potraviny“

„Dej nám jídlo alespoň na týden.“

„Vezmi si sama, ale pokus se to udělat nenápadně, aby si tě nevšimli ostatní, a rychle odejděte.“

Žena se přiblížila ke krabici, naklonila se k zemi, jako by si upravovala boty, rychle si vzala tři tuby s nějakou hmotou a schovala je pod kombinézu. Pak rychle šla ke svým dětem a pod záminkou, že jim chce ukázat ještě nějaké keře, je odvedla co nejdál od přístroje, jenž stál na zemi.

Lidé, kteří se vrátili na Zem, měli technokratické znalosti. Dokázali ovládat počítač a mobilní telefony, řídit auto či kosmickou loď, ale jejich znalosti teď neměly žádnou cenu, co víc, byly škodlivé. Na Zemi byly zničeny všechny komunikace a většina mechanismů. Mnohé z těch, co zůstaly, představovaly smrtelné nebezpečí, byly radioaktivní.

Matka, jež odešla se synem a dcerou, prodloužila svůj rod. A lidstvo se znovu vyvíjelo technokratickým směrem. Archeologové vykopávali starobylá hradiska a hrobky našich předků, nacházeli primitivní lovecké zbraně a mysleli si, že vidí prvobytné lidi začátku jejich civilizace, avšak to jsou pozůstatky lidí konce jejich civilizace. Občas archeologové našli v jeskyních kresby, na nichž byli zobrazení lidé v kombinézách. Vědecký svět předložil hypotézu, že lidstvo pochází z mimozemských bytostí, že lidstvo v dávných časech získávalo znalosti od mimozemšťanů. Avšak stále nechtěli ani připustit myšlenku, že na skalních kresbách vidí lidi konce jejich civilizace."

„A kde je teď první civilizace ?“

„Zmizela. Zmizela znenadání, z nějakého neznámého důvodu. V okamžiku jejich zmizení byly z vesmírné databanky vymazány všechny informace o jejich úspěších. Udělali to nějakým nepochopitelným způsobem. Proč se tak zachovali, můžeme jen hádat, předpokládat.“

„A co předpokládáš ty, Anastasie ?“

„Předpokládám, že když se začali cítit jako páni osudů vesmírných světů, rozpoznali v sobě virus antisvěta, antirozumu a že nemají v sobě dostatečnou imunitu. Pak psychologicky způsobili svou explozi společně se svými úspěchy a ponechali na Zemi ty, kteří byli víc než ostatní zasaženi virem antirozumu, virem antisvěta. Aby mohli až do konce projít, poznat rovinu antirozumu. A teď my, potomci první civilizace poznáváme až dokonce existenci antirozumu a okamžik před katastrofou v sobě vyvážíme Rozum a antirozum. Všechny úspěchy první pozemské civilizace se v nás odhalí v nové a dokonalejší podobě.“

„Ale když se budou, jak říkáš, jejich znalosti odhalovat, znamená to tedy, že někde existují ?“

„Existují v každém člověku.“

Anastasia nečekaně přerušila své vyprávění a zatajila dech.

„Co se stalo, Anastasie, proč mlčíš ?“

„Ve vesmírném prostoru k něčemu došlo, cítím to, Vladimíre. Cítím nějaké vibrace, a ty ?“

„Nic necítím, je to jen vánek.“

„Ano, vánek, avšak pulzuje.“

„Možná že pulzuje, co z toho ? Stalo se něco špatného nebo dobrého ?“

„Nevím, Vladimíre, jasné je jen jedno, že to, k čemu došlo, rozechvělo prostor.“

„A kde k tomu došlo ?“

„Myslím si, že na břehu našeho jezera.“

„A na to reagoval celý vesmír ?“

„Vždy reaguje, když se objevují zajímavé a neobyčejné informace.“

„Pojďme rychleji, abychom se tam dostali co nejdřív, Anastasie.“

Šli jsme rychlým krokem. Místy, pokud to dovolovaly podmínky tajgy, jsem se snažil běžet. Jen jednou jsme se zastavili na odpočinek, avšak po krátké chvilce jsme opět zamířili k jezeru.

Již jsme se blížili k jezeru a já jsem si najednou představil, do jakých nepříjemností se může dostat náš syn, a poprosil jsem Anastasii, aby se zastavila.

„Počkej, Anastasie, musím ti něco říct. Volod'a si myslí, že jsi nás vyzvala k souboji. Je to tak ?“ „Ano,“ klidně odpověděla Anastasia.

„Teď nechci vysvětlovat, proč tato výzva není spravedlivá. Nemáme na to čas. Avšak moc tě prosím, abys nekritizovala to, co udělal Volod'a za dva dni naší nepřítomnosti.“

Zjevně od rána do večera pracoval na maketě. Snažil se. Vím to. Viděl jsem to, když jsme sami přemýšleli nad projektem. Avšak chybí mu informace. Pokud začneš kritizovat jeho výtvar, moc se rozruší. Říkal mi, že pokud souboj nevyhraje, moc tě to zarmoutí.

Představ si, jak se dítě snaží, aby tě nezarmoutilo."

„I tebe, Vladimíre."

„Ano, i mě. Ale přece jsme dospělí lidé. Musíme chápat, že do projektu pozemku již nic nelze dodat. Násep po obvodu pozemku je skvostná myšlenka, ta už je konkretizována, otázku rybníka jsme probrali, umístění domu s verandou také nevyvolává tvůj odpor. Co ještě zbylo? Květinové a zeleninové záhonky jsou drobností. Technologie stavby je také nepodstatným detailem. Pochop, Anastasie, tam již nezbyl prostor pro tvorbu. Již jsi vše udělala sama, napověděla jsi a nenechala synovi žádný prostor. Pochval ho alespoň za snahu."

„Pochválit jen za snahu nedokážu. Bude to ponižující chvála."

„Ponižující? Copak přivádět dítě do bezvýhodné situace není ponižující? Ne, to není ponižování. Je to vysmívání se."

„Vladimíre, věř mi, prosím, že se našemu synovi nevysmívám. Má v sobě tvou a mou částčku. Informace a znalosti, které shromáždili tví a mí prarodiče. Vychovávali a učili jej dědeček a pradědeček. Jeho schopnosti zatím nejsou odhalené, avšak jsem si jista, že jsou velké."

„Budiž velké, ale říkám ti, že tam nezůstal prostor pro tvorbu, aby mohl ty své schopnosti projevit. Projekt statku již je vytvořen."

„Myslíš si, že je to tak. Já však mám již dlouho pocit, že ani my oba, ani lidé, kteří budují rodové statky, neznají jejich hlavní předurčení. Intuitivně jej mnozí cítí, proto je myšlenka stvořit svůj rodový statek tolik lákavá. Tato myšlenka existuje na úrovni citů, není zcela jasná a je zatím nepoznaná. Nepoznali jsme zatím něco velmi důležitého pro budoucnost a nekonečnost."

Od samotného stvoření až dodnes se v člověku uchovává vše, co mu bylo dáno původně, a božští lidé první civilizace bytí malou, možná mikročástčkou, ale přece se uchovali v každém člověku. Možná že vidí a cítí to, co se odehrává. Když jsem příliš nerozvážně přivedla syna do nepříjemné situace, jeho částčka se možná ozvala, nevydržela, a možná, že přišel čas... Je možné, že Voloděa cítí znalosti, které jsou v něm uchovány. Podařilo se mu vymyslet neobyčejně krásou a funkční stavbu - toho ohnivého ptáka."

„Anastasie, pochop to, vyžaduješ po něm nemožné věci. Chceš, aby ti syn vysvětlil nebo stvořil něco, ale sama nevíš co. Jen pociťuješ nějaké nové možnosti rodového statku, ale Voloděa o tvých pocitech třeba ani neví."

„Mé pocity jsou i v našem synovi, Vladimíre."

Šel jsem za Anastasií a chápal jsem, že se nebude před synem přetvařovat, jen tak jej nepochválí. Co víc, může ho začít kritizovat. Avšak já to neudělám. Pevně jsem se rozhodl, že musím najít nějaká slova, abych jej povzbudil a pochválil za snahu.

Začal jsem trochu zaostávat. Když jsem vyšel z tajgy, uviděl jsem, jak Anastasia stojí u cedru a zdá se soustředěně sleduje, co se odehrává na břehu jezera. Na písčitém břehu jezera, jež obklopovaly staleté cedry, vytvářel Voloděa

nějakou nepochopitelnou konstrukci. Vypadala jako obyčejný čtverec nebo obdélník, který rámoval násep z půdy, jenž byl z obou stran obehnaný hliněnými stěnami. V rozích byly stěny bílé a vyšší než po stranách. V rohu vnitřní části čtverce byl rybník a vedle něj unikátní pták, uprostřed přímo na písku seděla Nastěnka. Nic víc na maketě nepřišlo. Pochopil jsem, že Anastasia nebude chválit Volod'u. Není za co. Pták již byl hotový dříve, násep z půdy vymyslela Anastasia. Udělat dům a hospodářská stavení buď nestihl, anebo nevěděl, kam je má umístit. Je pravda, že čtverec byl poněkud zvláštní. Otočil jsem se směrem k Anastasii a řekl jsem:

„Volod'a nic zvláštního nestihl udělat, tedy ani není co kritizovat.“

Avšak Anastasia mi neodpověděla, ani se neotočila mým směrem, jako odtržena od všeho se soustředěně dívala na čtverec.

Šel jsem směrem k synovi, avšak došlo k něčemu nepochopitelnému. Několik kroků před maketou jsem se zastavil, aniž bych se dokázal pohnout dál. Prostor kolem mě se jako by transformoval. Navenek vše bylo jako dřív, ale pocity... Neskutečně příjemné pocity, které jako bych znal z minulosti nebo z minulého života, zahalovaly celý prostor a zahřívaly tělo zevnitř. Báť jsem se pohnout, abych o tento pocit nepřišel. Jednoduše jsem stál a díval jsem se na roh čtverce, jež tvořil bílý domek s okny a dveřmi.

Pomalu jsem se vzpamatovával a tu jsem uslyšel Anastasiin hlas. Obrátila se k Volod'ovi, který klečel na kolenou a uhlazoval rukama vnější stěny makety.

„Můžu se zeptat, synku?“

Měl jsem pocit, že se Anastasia chvěje.

Volod'a se postavil, šel k Anastasii a lehce se poklonil:

„Rád tě slyším, maminko.“

„Našel jsi novou definici pojmu „dům“?“

„Snažil jsem se ji hledat a rozhodl jsem se, že člověk má stavět dům pro sebe a zároveň i pro svůj pozemek, pak budou nerozlučně spojeni a celiství ve svém prostoru.“

„Pověz mi, Volod'o, o své maketě a o úloze statku. Pověz mi vše do detailů.“

„Dobře, maminko.“

A syn začal vyprávět. Jeho vyprávění jako by oživovalo na maketě symbolická označení neobvyklého rodového statku.

„Toto je vchod do domu, maminko,“ ukázal Volod'a na otvor ve stěně. „Není ze strany cesty, ale ze strany lesa.“

„Chceš říct, že je to vchod na území rodového statku,“ upřesnila Anastasia.

„Celý rodový statek je domem,“ odpověděl Volod'a, „proto jsem se rozhodl pojmenovat tento otvor vchodem do domu. A člověk by si měl očistit nohy před vchodem, pokud se na ně něco nalepilo. Pokud jsou nohy čisté, je třeba to udělat pomyslně.“

Tato stěna,“ Volod'a ukázal na skleník po obvodu pozemku, „je živá stěna domu. Její větší část tvoří dočasná stavba, která bude napomáhat rychlejší tvorbě úrodné

vrstvy půdy. Tatínek si přál, aby to bylo co nejrychleji. Tato stěna je z hlíny, kterou budou prohřívát sluneční paprsky mířící seshora přes sklo nebo fólii, o nichž mluvil tatínek. Přes den se stěna bude zahřívat a v noci, když je chladněji, bude odevzdávat své teplo všemu, co roste uvnitř.

Uvnitř této stěny jsou místnosti, v nichž se bude ukládat zahradnické nářadí a různé pomůcky, potřebné pro člověka. A v této místnosti, maminko," Volodě ukázal na ovál, jenž vystupoval z obvodu pozemku, „člověk může spát a přijímat potravu v zimě.

Dále je úsek, kde se ukládá dříví. V rozích živé stěny, která hraničí s lesem, jsou různá domácí zvířata: slepice, labuť, koza, koník, ježek, pávi a holubi. Jejich příbytek má dva východy. Jeden - směrem k lesu, druhý - k prostoru domu. Tatínek říká, že často musí odjíždět a není, kdo by se staral o zvířata. Myslí si, že člověk by si neměl pořizovat zvířata, pokud nemá možnost jim věnovat dostatečnou pozornost a včas je krmit. Avšak já si myslím, že by zvířata neměla být závislá na člověku, co se týče potravy. Je to pro ně ponižující. Člověk by měl vytvořit pro oblíbená zvířata pohodlný prostor, aby se dokázala stravovat samostatně k člověku mohla přijít tehdy, když je potřebuje. Kolem našeho palouku žije mnoho zvířat, ale my je nemusíme krmit, naopak, ona nám mohou ochotně přinášet potravu. Předpokládám, že podobné podmínky lze vytvořit i pro zvířata na rodovém statku, obzvlášť jestli sousedí s lesem."

„Možná," zdumčivě pronesla Anastasia a dál kladla synovi otázky. „Volodě, nač jsou ty dva domečky s malými okénky v rozích ze strany cesty?"

„Tento projekt jsem dělal pro tátu. Víím, že jeho nejlepší vzpomínky z dětství jsou spojeny s dobou, kdy jako malý chlapec žil u svého dědečka a babičky v hliněné bílené chatce pokryté slámou. Postavil jsem stěny tohoto vesnického domku. Myslím, že bude velmi dobře, když na tátově statku budou i jiné prvky z jeho života, které vyvolávají příjemné vzpomínky."

Rychle jsem zamířil svůj pohled na rohy na opačné straně makety. Začal jsem si je prohlížet a poznal jsem domek svého dětství. Bílený ukrajinský domek, pokrytý slámou, s oknem a dveřmi a starou lavičkou u vchodu. Chtěl jsem se vrhnout k synovi a obejmout ho, avšak příjemné pocity mě opět přemohly a já jsem se nedokázal pohnout, jen jsem řekl:

„Děkuji ti, synku. Vše se velmi podobá domku z mého dětství - i okno s lavičkou, i dveře."

„Dveře tvého domu se otvírají, tatínku. Když je otevřeš, hned se octneš v prostoru svého statku a projdeš se jím, kam budeš chtít.

A ještě jsem, tatínku, umístil na pozemku různé rostliny, z kterých jsem vytvořil potřebné znaky.

Ve skleníku, tatínku, můžeš pěstovat vše, co rád jíš na jaře a v létě, ale bylo by velmi dobré, kdybys kromě svého oblíbeného ovoce a zeleniny zřídil ve vzdálenosti nejméně jedenáct metrů záhonky s minimálním průměrem devadesát centimetrů a zasadil tam rybíz, maliny atd. Z každé strany pozemku by bylo vhodné zasadit sazenice cedrů, byliny a květiny přinesené z hloubi tajgy."

„Pro lidi to bude moc těžké, Volodě. Já to třeba dokážu, ale chtěl jsem, aby tato

varianta byla dostupná pro mnohé jiné lidi, kteří vytváří své rodové statky. Mnozí z nich nedokážou získat rostliny z hloubky sibiřské tajgy.

V tajze nejsou cesty, není možno tu použít dopravní prostředky, v rukou toho moc člověk neodnese, a pak je tu ještě velká vzdálenost. To vše potřebuje nemalé finanční výdaje. Nakonec rostliny, dovezené ze Sibiře, budou mnohem dražší než ty, které se pěstují ve školkách. Navíc nerozumím, proč je třeba brát rostliny z hloubky tajgy, jestli je lze vykopat v lese poblíž osady anebo je koupit ze školky ?"

„Ale to budou různé rostliny, tatínku. Přece jsi sám říkal, že například houba ryzec peprný, která roste tady a je možno ji konzumovat za syrová, a stejná houba, jež roste v tom regionu Ruska, kterému říkáš centrální pásmo, se značně liší. Ve svých knížkách jsi psal, že o tom mluví také vědci, například akademik Pallas."

„Řekni mi, Volodě, chuťový rozdíl je hlavní příčinou, proč je potřeba vytvářet záhonky s rostlinami z hloubky tajgy ?"

„Není, tatínku. Rostliny z tajgy nepřijímají antirozumné informace toho světa, v kterém musíš žít. Pokud budou vysázeny po obvodu pozemku, nedovolí jim proniknout na území statku. Místní rostliny, které jsou typické pro váš kraj, si z velké části zvykly na tyto informace a budou je pouštět do tvého prostoru.

Obzvlášť slabými ochránci před negativními informacemi jsou ty rostliny, které nedávají semena."

„Znám takové rostliny. Říká se jim geneticky modifikované."

„Důležité je, tatínku, aby statek nepouštěl na své území nepotřebné agresivní informace, když tě přenese na jiné místo."

Nerozuměl jsem tomu, co řekl syn, a proto jsem se zeptal:

„Na jaké jiné místo ? Jak mě může přenést ?"

Volodě nestihl odpovědět, protože začala mluvit Anastasia, která s námahou skrývala své rozechvění:

„Velmi dobře jsi to vymyslel, synku, je moc důležité zkoncentrovat na statku pozitivní emoce. A také očistit nohy, když na něj vcházíš, aby tam neproniklo nic negativního."

(3 1 .)

HOŘÍCÍ KREV PRARODIČŮ

Anastasia mě vzala za ruku. Pocítil jsem příjemné teplo její něžné dlaně. Zároveň jsem pocítil, jak silně se chvěje, a podíval jsem se jí do tváře. Anastasia se dívala na prostředek makety statku. Také jsem se podíval tím směrem, ale nevšiml jsem si ničeho zvláštního. Leda že by ji zaujaly bílé kolíčky nastrkané uprostřed makety. Anastasia se opět zeptala:

„Řekni mi, synku, co znamená bílý kruh uprostřed statku ?"

„Označuje malý kulatý skleník," začal jsem vysvětlovat místo syna. „Domluvili jsme se s Volodě, že bílé kolíky znamenají nějaký průhledný materiál, například sklo, polykarbonát nebo fólii. Dlouho jsme nevěděli, kam máme umístit skleník. S ničím

neladil. Avšak teď, když máme skleník po celém obvodu statku, se mi tento nápad líbí. Malinký kulatý skleník velmi dobře ladí s celým obvodem statku."

„Mám dojem, že to není skleník, Vladimíre," se stálým chvěním zašeptala Anastasia.

Volod'a ji uslyšel a klidně řekl:

„Maminka má pravdu, bílé kolíčky uprostřed statku neoznačují skleník."

„V tom případě co znamenají ?" zeptal jsem se syna.

„Uprostřed statku, tatínku, jsem umístil kruh zrcadlové vody."

„Zrcadlo ?"

„Je možné to tak definovat. Zrcadlo se zrcadlovou vodou," s klidem odpověděl Volod'a.

„Nu což, je to celkem originální. Uprostřed statku na menším vyvýšení je kulaté zrcadlo. Budou se v něm odrážet oblaka, slunce, se zalíbením se v něm bude zhlížet měsíc. Díky němu po celém statku budou blikat prasátka. Nic podobného jsem neviděl v žádném krajinářském designu, třebaže jsem jich viděl mnoho. Je to velmi originální."

„Kolem zrcadla jsou červené lístečky, co znamenají, Volod'o ?"

„To hoří oheň, maminko."

„Z čeho vznikne ?"

„Z ropy a plynu, maminko."

Po této odpovědi Anastasia trochu silněji stiskla mou ruku a opět se zeptala:

„Dovolili ti, abys zapálil jejich krev, Volod'o ?"

„Ano, duše našich prarodičů mi dovolily zapálit jejich pozemskou krev, maminko. Pokud by si to nepřály, nevymyslel bych to, co jsem vymyslel."

„Co kdybyste přestali vyrušovat člověka," najednou zazněl dědečkův hlas, v němž také bylo cítit rozechvění. „Přece jsi nedokončil maketu statku, Volod'o."

„Máš pravdu, dědečku."

„Tak to v klidu dokonči, ať tě nikdo nevyrušuje."

„Ano, Volod'o, my se zatím vzdálíme," dodala Anastasia a odvedla mě stranou od neobvyklého projektu statku. Když se posadila u kmenu velkého cedru, zeptal jsem se:

„Anastasie, mám pocit, že se z nějakého důvodu chvěješ, mám pravdu ?"

„Ano, Vladimíre, chvěji se. Mnohé z toho, co dělá náš syn, na Zemi neexistuje, nejsou o tom informace ani ve vesmíru. To, co vytvořil uprostřed statku, jsi nazval krásným a originálním. Ale jeho výtvar necharakterizují jen tato slova. Konstrukce, o níž mluvil Volod'a, je součástí přístroje, biologického mechanismu nevídané síly. Cítím to, avšak nedokážu zvolit vhodná slova, abych ho popsala. Možná že podobné slovo zatím neexistuje. O možnostech takového zařízení se lze jen dohadovat. Ale nespěchej na mě, prosím, Vladimíre, chci si to uvědomit postupně."

DAR OD PRVNÍ POZEMSKÉ CIVILIZACE

„Předpokládám, že všechny jednotlivé detaily statku představují součástky jednoho celku. Možná že podobný statek je zatím nepoznaný biologický přístroj nebo mechanismus, nebo ještě něco jiného. Je třeba přemýšlet a rozluštit to. Podlouhlý ovál na tvém pozemku je obehnaný náspem ze zeminy s hliněnými kraji. Je pokrytý nějakým průhledným materiálem. Uvnitř jsou různé rostliny, mají nějaký význam.“

„Volodě říkal, že tam mohou být obyčejné rostliny, například zelenina, koření. Zkrátka vše, co člověk používá k jídlu. Avšak záhonky o průměru devadesát centimetrů je třeba udělat s mezerou alespoň jedenácti metrů. Na těchto záhoncích by se měly vysázet rostliny z hloubky tajgy, protože ony nepropouští informace antirozumu. Tak to říkal.“

„Ano. Tedy obvod pozemku je jako ochranný obal.“

„Co chrání ?“

„Vše, co je uvnitř. Skleník, umístěný po obvodu pozemku, do něhož jsou vestavěny všechny potřebné místnosti pro člověka a hospodářské účely, vypadá krásně a racionálně.“

Za několik let průhledná kupole nebude potřebná. Důležité je to, co pod ní zesílí. Náš syn sledoval nějaký neobvyklý cíl. Ohradil prostor statku před škodlivým vlivem antisvěta, antirozumu, nejmocnějším plotem, jaký jen bylo možno si představit. Nejdůležitějšími v tomto plotě nejsou hliněné stěny a průhledná kupole, ale rostliny uvnitř těchto stěn. Samy o sobě budou blahodárně působit na tvou psychiku, pomohou ti vyvážit vnitřní protiklady.“

„Jakým způsobem mi mohou pomoci vyvážit protiklady ? Je to nějaká mystika nebo magie.“

„Žádná mystika či magie tady není, Vladimíre. Spíš je to věda, které říkáte psychologie. Představ si, že přijíždíš ke svému statku, zdaleka vidíš bílé stěny domku z tvého dětství a to v tobě ihned vyvolává pozitivní emoce. Potom vyjdeš z auta a očistiš si nohy, ještě jednou se v duchu očišťuješ od negativních informací. Před tebou se otvírají vrata a tvůj pohled obejme velkolepý prostor rodového statku, který nikdy nepřestaneš obdivovat. Na rozdíl od umělého obrazu bude vždy jiný. Rozkvetou nové květy na záhoncích a stromech a nová hra světla nebo pohyb kvítků způsobený vánkem tě pokaždé okouzlí. Pak se budeš chtít podívat, co se odehrává uvnitř ohrady a vejdeš do ní. Překrásná živá rozmanitost a étery tě zcela odpoutají od negativních informací antisvěta.“

„Ano, skutečně je to skvělé. Statek bude také plnit roli psychologa, dokonce toho nejlepšího. Máš pravdu, Anastasie, když se dokonce po tří až čtyřdenní nepřítomnosti vracím do svého domu za městem, vždy se se zájmem dívám, jaké změny proběhly na zahradě, na záhoncích a ve skleníku.“

Ale statek, o němž mluvíš, nejde porovnat s domem za městem, jeho blahodárný vliv je samozřejmě mnohem účinnější. Jen samotný pták na břehu rybníka

je něco neuvěřitelného. A přitom to vše začalo obyčejnou parní lázní a skončilo velkolepou a funkční sochou. Teď již vím, že také bude mít velký psychický vliv."

„Samozřejmě že bude. Jen co překročíš práh domu, pták tě bude vítat. A také tehdy, když v něm rozděláš oheň a vejdeš do něj, aby sis ohřál tělo i duši."

„Řekni mi, Anastasie, proč jsi tak zbystřila pozornost nebo ses polekala, když ti Volod'a začal vyprávět o zrcadlové konstrukci uprostřed statku ?"

„Stěny bílého domku z tvého dětství, skleník po obvodu s živými organizmy uvnitř, pták s hořícím srdcem, jenž usiluje o to, aby odnesl člověka do nebe... Možná že je dokonalejší podobou než... Zrcadlo uprostřed pozemku, které odráží nebeská tělesa."

Anastasia se postavila a začala zřetelně pronášet slova, jak to vždy dělala, když mluvila o něčem závažném:

„Náš syn, Vladimíre, vytvořil maketu... Vytvořil biologickou meziplanetární loď."

„Cože ?? ?" žasl jsem. „Jsi si tím jistá ?"

„Ano, jsem si tím jistá. Možná by bylo vhodné to pojmenovat nějakým jiným slovem, avšak zatím jej nenacházím. Jsem však přesvědčená, že funkční předurčení toho, co jsme viděli, je teleportace prostoru společně s lidmi, kteří se v něm nachází."

Člověk, který si založí rodový statek s použitím prvků tohoto projektu, bezpochyby dokáže vybudovat svůj svět na jiné planetě. A tento svět bude překrásný.

Uprostřed statku je umístěna část přístroje, s jehož pomocí je možno psychoteleportovat neboli přemísťovat prostor se vším jeho obsahem na jinou planetu či do jiných světů. Část... A kde je... Již tomu rozumím, Vladimíre. Před námi je maketa překrásného rodového statku a zároveň i maketa dokonalé meziplanetární lodi. Je schopna se přemísťovat rychlostí mysli. Za pouhý okamžik dosáhne Měsíce, Marsu nebo Jupiteru.

Vzdálenost pro ni nemá význam. Vzdálenost jednoho metru a vzdálenost milionů světelných let překonává za stejný časový úsek. Dokáže přenést lidi na jakoukoliv planetu sluneční soustavy i za její hranice."

„Ale, Anastasie, vědci dokázali, že na jiných planetách, přinejmenším na těch bližších, život neexistuje."

„Přece jsem řekla, Vladimíre, psycho teleportovat prostor s celým jeho obsahem včetně okolního prostoru a všeho, co v něm žije. Jinými slovy tento statek může být přemístěn, přesněji zkopírován a umístěn na jiné planetě."

„A lidé, kteří žijí na statku, se také přemístí na jinou planetu ?"

„Ano, pokud se budou nacházet na statku v okamžiku jeho teleportace."

„Ale pokud na jiné planetě není úrodná půda, je tam horko kolem tří set stupňů nebo chlad do minus sta stupňů ?"

„Když se teleportuje prostor, na planetě proběhne něco jako exploze, jejímž následkem je zajištění existence nového prostoru."

TELEPORTACE PROSTORU

„Jsou to neuvěřitelné informace, Anastasie. Dokonce se těžko věří tomu, že člověk vlastní podobné schopnosti. Možná že se ve svých předpokladech mýlíš ?“

„To již nejsou předpoklady, Vladimíre, a já se ani trochu nemýlím. Dříve tyto informace ve vesmíru nebyly. Ted' se objevily. Ale důležité je, že tyto informace přijímá i částka první lidské civilizace, která je ve mně a v tobě, stejně jako v každém člověku.“

„Víš, Anastasie, až ted' si začínám uvědomovat, jak ohromná jsou tři slova z vesmírného zákona: ZDOKONALOVAT ŽIVOTNÍ PROSTOR. Zdá se, že člověk může zdokonalovat prostor do takové míry, že se stane bohem. Přece když se přemístí na neobydlenou planetu, začne tam tvořit život podobně Bohu na Zemi.“

„Bohem se člověk nikdy nestane, Vladimíre. Každý člověk je Božím synem nebo dcerou. A Bůh jako stvořitel a rodič chtěl, aby děti byly dokonalejší než on, a také budou, určitě budou ! Když v sobě vyváží antirozum a Rozum.“

„Právě toto je skutečný vědecký pokrok. Otevře prolidstvo novou éru,“ zazněl hlas dědečka, který se k nám nenápadně přiblížil.

Anastasia se postavila. Její dědeček, šedivější stařec, avšak se vzpřímenou postavou, stál opřený o hůl a zádušně se díval na břeh jezera.

„Mluvíš o Voloděově projektu, dědečku ?“ zeptala se Anastasia.

„K čemu jsou řeči, když přichází prozření. Učení mesiášů a uznávaných vědců se proměnilo v nesmyslné žvatlání. Ukázal možnosti lidí, žijících na Zemi. Vytvořil nový obraz člověka. Nebo vrátil toho, jenž se nazýval Božím synem. Schopného, stejně jako Bůh, tvořit na neobydlených planetách život překrásnější, než je pozemský.“

„Něčemu podobnému není snadné uvěřit,“ namítl jsem dědečkovi.

„A ať si někdo nevěří, co tím získá ? Co mu dá nevíra ve svou vlastní moc ? Narození ? Ano ! Ale nač, když po něm následuje nesmyslný život a smrt ? A vzápětí vzniká nová otázka: proč se vůbec narodil ?“

Během milionů let vzniklo mnoho učení. A v každém se stále mluví o tom, aby lidstvo očekávalo něco od někoho. A tak také čekalo, s uvězněnou myslí a rozumem. Nezamýšlelo se, proč a nač Vesmír rozsvěcuje hvězdy nad člověkem ?“

„A co ted' ? Náš syn se stane prorokem ?“ s hořkostí pronesla Anastasia. „Bude pro něj těžké odolat pýše. Navíc antirozum se jej vrhne hledat.“

Všichni jsme ztichli a z nějakého důvodu jsme se současně podívali směrem k maketě. Jistou a zároveň klidnou chůzí k nám kráčel Volodě. V náruči držel Nastěnku. Objímala ho kolem krku a tiskla se tvářičkou k jeho tváři. Několik kroků před námi se zastavil, postavil Nastěnku na zem, poklonil se všem a začal mluvit:

„Nedělej si starosti, maminko, vím, že když se stanu prorokem, lidé na mně

nasměřují své myšlenky s nadějí. A tedy zcela nenasměřují svou mysl na tvoření."

„Co ses rozhodl udělat, Volod'ě ?" zeptala se Anastasia.

„Musím jít. V lidském davu se rozplynu jako nevýznamný."

Po těchto slovech se Volod'ě podíval každému z nás do očí. Mou hlavou proběhla myšlenka, že se chystá odejít navždy. A když se díval na mě, řekl jsem:

„Děkuji ti, synku, za neobyčejný, zázračný projekt rodového statku. Bude nejlepším dárkem k mým šedesátinám. A celkově nejlepším dárkem za prožitých šedesát let."

„Tatínku, to není dárek jen pro tebe. Daruji jej všem tvým čtenářům. Ať si z něj převezmou vše, co si budou přát."

„Budiž pro všechny. Tedy i pro mě."

„Tobě, tatínku, chci věnovat zvláštní dárek."

Při těchto slovech Volod'ě sáhl rukou za košili, něco si tam vzal a natáhl ke mně ruku. Díval jsem se, jak pomalu a opatrně rozevívá prsty a odhaluje svůj dárek. Ale když rozevřel svou dlaň, nic jsem tam nespatriil. Podíval jsem se na dědečka, pak na Anastasii ve snaze s jejich pomocí porozumět, co znamená synovo gesto a jak mám na něj reagovat. Avšak oni mlčeli.

„Vezmi si, tatínku, můj dárek pro tebe," zopakoval Volod'ě.

Stál jsem a nerozuměl jsem, jak si mohu vzít to, co nevidím. Najednou ke mně přišla Nastěnka, vzala mou ruku a vedla mě směrem k Volod'ěvi. Přistoupil jsem k synovi a natáhl jsem k němu svou ruku. Volod'ě velmi opatrně položil do mé dlaně něco neviditelného.

To neviditelné pulzovalo a jemně zahřívalo ruku. Sevřel jsem prsty a vložil jsem dárek pod svou košili. Celé mé tělo zaplavilo něžné a neobyčejné teplo."

„Bude žít ve tvém domě, tatínku, a když postavíš živou ohradu svého statku, požádej je, aby zaplnilo prostor."

Volod'ě se všem hluboce poklonil, otočil se a jistým krokem se začal vzdalovat. Pak za keři najednou zmizel nebo se rozptýlil v prostoru. Stáli jsme všichni jako začarovaní, i když se díval každému do očí, i když odcházel. Mlčky jsme se dívali za ním, pale jsem řekl:

„Anastasie, mám pocit, že náš syn nás opustil navždy."

Když jsem neslyšel žádnou odpověď, otočil jsem se k Anastasii. Dívala se směrem za synem a její tělo se chvělo. Ze spodního rtu jí tenoučkým pramínkem stékala krev. Kousla se do rtu, aby nezakřičela. A já jsem pochopil, že antirozum bude pronásledovat syna, stejně jako Anastasii a mě. Viděl jsem, jak Anastasia stiskla pěsti. Tajga znehybněla. V prostoru se objevil nějaký neznámý zvuk, jenž se podobal dunění něčeho velkého. Měl jsem pocit, že obrovský prostor se stlačuje, a když se uvolní, smete vše z povrchu zemského.

Jednou jsem již byl svědkem podobného jevu, když jsem ztratil vědomí po snaze ovládnout Anastasii proti její vůli. A také když jsem ji chtěl uhodit klackem za to, že nesouhlasila odevzdat mi syna na výchovu. Pokaždé, když se toto hučení blížilo, Anastasia zvedla ruku nahoru, jako by někomu mávala a vše se zklidnilo, aniž by se ten zvuk objevil. Ale tentokrát stále narůstal a ona ruku nezvedala.

Také jsem nechtěl, aby ji zvedla, naopak jsem chtěl, aby tato neznámá a mocná síla zahřměla a smetla ze země všechnu nahromaděnou špínu.

Avšak Anastasia zvedla ruku. Prostor se začal uklidňovat.

Před odchodem z tajgy jsem ještě jednou přišel na břeh jezera. Stál jsem sám a díval jsem se na maketu statku, kterou vytvořil syn, představoval jsem si ji ve skutečnosti, na svém pozemku zatím porostlém plevellem. Přijíždím autem ke statku. Vidím dvě bílé stěny s okénky z mého šťastného dětství. Automaticky se přede mnou otvírají vrata a já se dostávám do živého obrazu vnitřní výzdoby a přijíždím ke vchodu do domu. Počkat ! Co to dělám ?

Rachotícím autem jedu po celé té velkoleposti ! Svým domovem ! Zpátky !

Zastavuji auto před statkem. Otvírám vrata, otírám si boty ve snaze očistit z podrážek špínu jiného světa. Pak sundávám boty, nechávám je u vchodu a jdu bosky svým překrásným světem k rybníku, kde plavou labutě. Vedle mě běží pes a kočka. Kousek dál za rohem na pozdrav kokrhá kohout a z jiného rohu mečí koza. U rybníka na písku mí vnuci a pravnuci vytváří makety svých rodových statků. A milovaná žena s nevadnoucí krásou vychází ze zahrady, usmívá se na mě a pozdravně mává svou rukou.

Když se setmí a na nebi se začnou objevovat hvězdy, rozsvítí se radostným světlem všechna okna oválné místnosti. Zazáří lampy ve skleníku a ukážou hvězdám živou velkolepost, která v něm roste. A hvězdy si pomyslí: „Tam na zemi neobyčejně září malinký bod o velikosti pouhého hektaru, ale toto záření nás obdaruje láskou.“ Hvězdy ještě nevědí, že vbrzku podobných bodů na Zemi bude stále víc a víc. A celá Země zazáří blahodárným světlem, jež polaská vesmírné prostory.

Pevně jsem se rozhodl, že proměním maketu, kterou vytvořil můj syn, ve skutečnost. A možná je dobře, že jsem dostal hektar s neúrodnou půdou a vodou, která se na jaře dlouho udržuje na povrchu. Udělám tuto půdu úrodnou, aby na ní kvetly stromy a květiny. Zdokonalím na tomto místě životní prostor.

(3 4 .)

DOPIS SYNOVI

Bud' zdrav, Volod'.

Nevím, kde teď jsi, proto jsem se rozhodl ti napsat dopis prostřednictvím knihy. Občas ti píšu dopisy, avšak nevím, kam je mám poslat. Pokud je zveřejním v knize, myslím, že si je přečteš. Kniha se rozšiřuje v mnohých zemích, sama nachází svého čtenáře, jako by byla živá, možná že najde i tebe.

V září roku 2009 jsem začal stavět rodový statek podle tvého projektu. Nevím, kdo v něm bude žít. Možná to budeš ty nebo Nastěnka, až vyroste. Brzy by měla přijít doba, kdy podobným lidem jako vy nebudou překážet představitelé antirozumu. Možná že tady budou chtít bydlet mé vnučky nebo pravnučky. Přišel okamžik, kdy jsem pocítil naléhavou nutnost vtělit do skutečnosti to, co jsi vyprojektoval.

Celý svůj hektar jsem zoral a zasel ozimým žitem. Zrní jsem házel vlastnoručně a pomáhali mi i sousedé. Bagrem jsem udělal po celém obvodu násep jeden metr vysoký a metr a půl široký. Udělat stěny z hlíny letos nestihnu, začaly

deště a je chladno. Budu je stavět na jaře. Ale i tím, co jsem letos udělal, se již můj pozemek proměnil. Jako jediný je obehnaný valem ze zeminy a místo plevelu tam vzešlo žito. Dokonce mám pocit, že trochu vyniká nad ostatními pozemky.

Ještě letos jsem stihl vyryt rybník o průměru kolem třiceti metrů, na jaře jej bude zaplňovat voda.

Také jsem nakoupil sazenice různých ovocných stromů. Zatím jsem je zasadil na pozemku u svého domu za městem. Příští podzim je plánuji převézt na statek.

V zimě budu muset vyřešit, jak by se měl vyrobit tvůj ohnivý pták. Vymodelovat jej z hlíny nebude obzvlášť složité, ale jak jej potom vypálit, aby jej nezničil déšť? Nejenže je kolem tří metrů vysoký, ale ještě rozpětí křídel dosahuje dvanácti metrů. Napadlo mě, že je třeba ohnivého ptáka vymodelovat z hlíny, pak rozřezat na části a vypálit je v továrně. Potom na statku je znovu spojit. Nebo nejdřív udělat z cihel výztuž a pak na ni nanést hlínu.

Ukazoval jsem svým přátelům tvůj výtvar, kreslil jsem jim jednoduše kapsli z hlíny a ohněm uvnitř, vysvětloval, jak je možno se v ní ohřívat, léčit se nebo jednoduše sedět s přáteli venku před ohněm, jako u krbu v místnosti. Také si chtějí postavit něco podobného. Můžeš si představit, jak budou nadšení, když se dozvědí, že to není jen kapsle, v níž se je možno léčit a prohřívat tělo, ale také krásný pták s hořícím srdcem uvnitř.

Jak jsi dokázal stvořit tento zázrak?

Anastasia předpokládá, že ti pomáhají lidé první civilizace. Pokud je to pravda, proč by nemohli pomoci všem, kteří začali budovat rodové statky? Ostatně, pokud jsi svůj projekt daroval všem čtenářům, dá se říct, že lidé první civilizace pomohli všem.

Anastasia ještě říkala, že tvůj projekt rodového statku je zároveň projektem biologické meziplanetární lodě, kterou lze řídit lidskou myslí, a že zrcadlo uprostřed pozemku je jako navigace a startovací tlačítko zároveň. Je to ohromné a krásné poslání pro lidstvo od civilizace, kterou dnešní člověk nezná. Jestli je na jiné planetě nebo v jiné rovině, není důležité. Začala komunikovat se současnými lidmi také materiálním jazykem. A dnešní společnost stojí na prahu obrovských a překrásných změn.

Tehdy, když o tom Anastasia mluvila, jsem ještě zcela necítil významnost jejích slov. Ale potom jsem přemýšlel a došel jsem k názoru, že má naprostou pravdu. Víš, Volodě, ve společnosti se mnoho mluví o neidentifikovaných létajících objektech, o vetřelcích z jiných planet, existuje mnoho všemožných traktátů, které napsali rádoby velcí učitelé, ale kde je konkrétní výsledek těchto mouder?

Ve světě se nic nemění, lidé dál kráčí cestou, jež vede ke smutnému konci. Dokonce jsem si představil následující obraz.

Lidé jdou po cestě a na jejím okraji vidí zvláštně oblečenou bytost, která křičí:

„Jsem vetřelec, jsem vetřelec, představitel mocných sil!“

„No a co?“ říkají mu lidé. „Co tě přivádí? Pokud jsi představitel mocných sil, zachraň Zem před narkomanií, prostitucí, před válkami a nemocemi.“

„Vy mi nerozumíte, jsem vetřelec.“

Ale nezaujal lidi, jen jeden člověk k němu přistoupil a řekl:

„Pokud jsi tak všemocný, snad pro tebe nebude těžké mi dát sto rublů na láhev vodky ?“

Ale ten mu odpověděl.

„Jsem mocný vetřelec, máte mě poslouchat, poskytnout mi přístřeší, nakrmit mě a projevovat mi úctu.“

Přibližně takový je podtext všech „vetřelců“, kteří přicházeli na zem.

Avšak co se týče tvého projektu, Volodě, tady je všechno jinak.

Nic jsi pro sebe nepožadoval, jednoduše jsi nabídl: „Dívejte se, lidé, pokud se vám to líbí, berte si to a buďte šťastní.“

Když jsi odešel, Volodě, maminka se dlouho pozorně dívala na tvou maketu statku. Až potom pochopila, že existuje těsné vzájemné spojení jednotlivých částí, detailů a že všechny společně nepředstavují nic jiného než meziplanetární biologický přístroj, který je schopný v jednom okamžiku přemístit člověka společně s jeho životním prostorem na jakoukoliv planetu.

Po obvodu statku je vytvořen velmi pevný biologický obal tohoto přístroje. Ohnivý pták je naprogramován na likvidaci virů. Vnitřní rozmístění rostlin a jejich rozmanitost vypovídá o dokonalém zajištění života všech, kteří budou žít uvnitř tohoto přístroje. Předmět se zrcadlovou vodou není nic jiného, než startovací tlačítko, které spouští biologický program.

Pohybový mechanismus tohoto přístroje vlastní nepřekonatelnou energetickou sílu, kterou nelze definovat jako rychlost pohybu, jelikož se zakládá na lidské myslí. Má Anastasia pravdu ?

Ještě máma říkala, že všechny technokratické vynálezy mají biologickou analogii nebo spíš naopak, a že ty biologické jsou mnohem dokonalejší. A já s přáteli, na základě úspěchů v poznání kosmu a v oblasti počítačové technologie, se pokoušíme určit význam jednotlivých detailů tvého projektu. Myslím si, že čtenáři, jež jsou zkušení v programování, mnohem víc pochopí tvé dílo.

Avšak přivádí mě do rozpaků jedna věc, Volodě. Obvod je obalem. Ohnivý pták - očišťujícím antivirovým programem. Zrcadlo s pochodněmi uprostřed statku plní úlohu startovacího tlačítka. Já to udělám, možná že i někdo jiný. Ale návod, jak to vše používat, není. Ke všem přístrojům se vždy přikládá návod, aby je člověk nezničil anebo si neuškodil. My tady máme složitou biologickou techniku, ale bez instrukce. Člověk třeba nechtěně něco provede se startovacím tlačítkem a jeho rodina se vzbudí na jiné planetě, aniž by si to přála. Když se budou chtít vrátit, nebudou vědět jak.

Koupil jsem osmihranné zrcadlo a pochodně. Večer jsem na svém pozemku za městem položil toto zrcadlo na zem a zapálil jsem pochodně, bylo to velmi krásné. Avšak myslím si, že je nebezpečné dělat to v zahradě na podzim. Když jsem zrcadlo polil vodou, měl jsem pocit, že se probouzejí stromy. Což na podzim není dobré.

Je mi líto, že jsme neměli možnost pohovořit déle, Volodě, abych se tě zeptal na předurčení tohoto přístroje, nač je a jak jej používat. Možná že to dokážou rozluštit čtenáři anebo já to pochopím později, až jej umístím na svém pozemku.

A ještě, Volod'ó, mám problém. Potřebuji vytvořit srozumitelné a lakonické oslovení mocných tohoto světa v různých zemích. Cílem oslovení je výzva pro každého z nich, aby dle možnosti podnikli určité kroky na zdokonalení životního prostoru na Zemi. Vymýšlel jsem různé varianty tohoto dopisu, ale stále jsem měl pocit, že to může být jednodušší, kratší a přesvědčivější. Uvádím tady poslední variantu, možná že je nejvhodnější. Co myslíš ?

Výzva Pánové, napsal jsem řadu knih, jež spojuje název „Zvonící cedry Ruska“. Mnozí čtenáři těchto knih, lidé různého věku, národnosti, různého náboženství a postavení ve společnosti, si pořizují pro své rodiny hektar půdy, na němž zakládají své rodové statky. Jsou mezi nimi kandidáti a doktoři věd a také obyčejní zaměstnanci. Většina z nich má vysokoškolské vzdělání a solidní životní zkušenosti. Každá rodina jednotlivě a všechny společně vytváří ve všech směrech nejpríjemnější životní prostor pro sebe, pro své děti a budoucí generace. V Rusku a v zemích blízkého zahraničí bez jakékoliv pomoci ze strany státu založili tito lidé více než sto padesát rodových osad, jež tvoří rodové statky. Jsou mezi nimi velké osady, jež čítají kolem tří set rodin, a také malé, vytvořené deseti až patnácti rodinami.

Kolik rodin spojených do malých skupin nebo jednotlivě, podniká podobné kroky v jiných zemích, kde se vydávají mé knihy, nevím. Avšak vím, že existují a že jejich počet stále roste.

Pánové, ve světě se hojně debatuje o nutnosti zlepšit ekologickou situaci na Zemi. V některých oblastech situace získala status kritické a hrozí tam planetární katastrofa. Ne jeden rok probíhají konference a sympozia na úrovni vlád různých států, OSN a občanských sdružení. Kde však je alespoň nějaký viditelný výsledek, pánové ? Ekologie Země se stále zhoršuje.

Pouze lidé, zakladatelé rodových statků, podnikají skutečné kroky směřované na zlepšení životního prostoru pro člověka.

Pánové, nežádám vás, abyste hodnotili klady a zápory mých knih nebo mé osobní nedostatky.

Žádám vás, abyste z pozice racionality analyzovali samotnou myšlenku. A pokud na základě současné vědy nedokážete vytvořit nic efektivnějšího, tak si tuto myšlenku uvědomte a přijměte ji.

Ke komu konkrétně se mám obrátit s tímto dopisem, nevím.

Ještě jsem se chtěl dotknout jedné velmi vážné otázky. Často na ni myslím a snažím se najít východisko. Jde o to, Volod'ó, že s tvým vztahem k životu a chápáním podstaty bytí bude pro tebe těžké si najít nevěstu, dívku, která by ti rozuměla.

Zřejmě již víš, že mnohá děvčata od dětství touží po tom, aby se stala herečkami, modelkami nebo se vdala za majetného muže, cestovala a měla služebnictvo. Pokud by ses zamiloval do podobné dívky, která nečetla mé knihy a nic neslyšela o rodových statcích, láska je přece nepředvídatelná, nesnaž se jí hned vyprávět o statku nepochopí to. Ale až zařídím svůj pozemek podle tvého projektu, přivez tuto dívku a ukaž jí statek. Když se k němu přiblížíte, řekni své dívce, že je tvůj a vejděte do něj. Dveřmi bílého domku. Klíč vždy bude na tom místě, na kterém jej nechávala babička. A ukaž jí vše, co tam bude.

Anastasia říkala, že v ženě, která vidí dokonalejší životní prostor, než ten, v kterém se nacházela dřív, se ihned probouzí přání porodit dítě a objevuje se přitažlivost k muži, jenž je spojený s tímto prostředím.

Pokud, Volodě, pocítíš u své dívky podobné přání, můžeš si být jistý, že tě bude milovat a její minulé nesmyslné zájmy ji opustí.

A další zajímavá otázka: člověk, jenž se přemístí společně s prostorem svého rodového statku na jinou planetu a založí tam život, se připodobňuje Bohu. Je to logické, protože na něj čeká tvoření nového světa na nové planetě. Jelikož je Božím synem, musí mít stejné schopnosti, jaké má On. Avšak nejen opakovat svého Otce, ale vytvářet dokonalejší prostor pro život. V tom případě do jaké míry by měl být dokonalý a překrásný pozemský životní prostor tohoto člověka - jeho rodový statek? Zřejmě ještě mnoho vynálezů čeká na lidi na cestě zdokonalení životního prostoru. Ale již teď hořím nedočkavostí vidět, jak božsky krásné budou ženy žijící v tomto prostoru, jak budou vypadat muži, kteří jich budou hodní.

Děkuji ti, synku, za dárek. Jsem si jist, že s jeho pomocí začne nová éra vývoje Země a člověka. Na pozadí perspektiv budoucnosti, jež se otevřely, vypadá velmi směšně to, čemu se po tisíciletí věnovali lidé, kteří zapomněli na to, kdo jsou.

Tvá sestřička Nastěnka, Volodě, často chodí ke tvé maketě a hraje si uvnitř ní. Máma mi vyprávěla o předchozím životě Nastěnky, v kterém se jmenovala Anasta.

Zatím je to všechno. Dopis vyšel poněkud dlouhý, avšak stejně jsem neřekl vše, co jsem chtěl. Opatruj se, Volodě.

S úctou, táta

Úryvek z konce některých knih 2. vydání:

Vážení čtenáři,

v poslední době se na internetu objevilo velké množství webových stránek v různých jazycích, jejichž zaměření se shoduje s myšlenkami, které vyjádřila hlavní postava mých knih — Anastasia. Některé z těchto pramenů se neprávem prezentují jako oficiální a odpovídají na dopisy čtenářů mým jménem.

Vzhledem k této skutečnosti jsem se vás rozhodl informovat o založení vlastních webových stránek www.vmegre.com, a to ve všech světových jazycích. Registrace na těchto stránkách a odběr zpráv vám umožní získávat nejčerstvější informace o hnutí Zvonící cedry Ruska po celém světě, podrobnosti ohledně čtenářských konferencí aj.

S úctou, Vladimír Megre

**Dopisy pro autora posílejte na následující adresu
v Novosibirsku:**

Новосибирск, а/я 44,630121 Rusko

Další důležité, související informace naleznete na:

www.andele-nebe.cz

www.vesmirni-lide.cz

www.andele-svetla.cz

www.universe-people.cz

www.heavenly-angels.org

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu